ΣⒶμιζντάτ

ίλιον, πετρούπολη, άγιοι ανάργυροι

ιούνης 05

12

ο ΑΝ θρωπος,

κάποιες

στιΓμές

είναι κύριος

της μοίΡΑΣ του.

Τα σΦάλΜατά μας,

ΦΙΛΤΑΤΕ

δεν

βρίσκΟΝΤαι

κΑΘΟλου

στ' άσΤΡΑ

άλλΑ

σΤις

δñΟσκυΝΗΜένΕΣ

ψυΧές μΑς.

σαμιζντάτ:
σύνθετη ρώσικη
λέξη:
σαμ: από μόνος
μου,
ιζ: προς τα έξω
ντατ: να δίνω
/και στην ρώσικη
ιδιολεξία:

**να τολμάς να
δίνεις προς τα
έξω**

/η λέξη αυτή
ονόμαζε τα
αντικαθεστωτικά
έντυπα που
διακινούνταν χέρι
με χέρι στη
Ρωσία και στη
μετέπειτα
Σοβιετική Ένωση

Το έντυπο αυτό δεν έχει κανενός είδους αντίτιμο, δεν είναι τσάμπα ούτε και δωρεάν. Το οποιοδήποτε κόστος του δεν μπορεί και δεν θέλει να αντι-σταθμιστεί με κάποιο χρηματικό ποσό, δεν μπορεί και δεν θέλει να εκτιμηθεί με κανένα "εμπορευμα-τικό ισοδύναμο". Το έντυπο αυτό θέλει - πέρα από όλα τα άλλα - να εγκαθιδρύσει μια σχέση πέρα από τις "αυτονόητες" καθημερινές σχέσεις των αξιών χρήσης και των ανταλλακτικών αξιών που χαρακτηρίζουν ανθρώπους, "πράγματα" ή προϊόντα. Η ανυπαρξία χρηματικού αντιτίμου πηγάζει από την συνολικότερη αντίληψή μας για τις κοινωνικές σχέσεις στην προοπτική της ανατροπής κάθε καταπιεστικού μηχανισμού και της εκτροπής κάθε εξουσιαστικού θεσμού. Αντίληψη που διατρέχει το πνεύμα του εντύπου και που δεν θα μπορούσε να είναι ούτε και στο ελάχιστο διαπραγματεύσιμη. Η στάση αυτή είναι συνάμα και πρόταγμά μας για οτιδήποτε δημιουργούμε στα πλαίσια του απελευθερωτικού εγχειρήματος.

**απόσπασμα εξωφύλλου: από το "Ιούλιος Καίσαρας" του Ουίλλιαμ Σαίξπηρ*

τεύχος 12

ΜΠΑΛΑΝΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΓΚΡΙΣΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
(ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ)

Δεν είμαι άδικος, μα ούτε και τολμηρός.
Και να που, σήμερα, μου δείξανε τον κόσμο τους.
Μόνο το ματωμένο δάχτυλό τους είδα εμπρός.
Και είπα ευθύς: "Μ' αρέσει ο νόμος τους".

Τον κόσμο αντίκρισα μέσ' απ' τα ρόπαλά τους.
Στάθηκα κι είδα, ολημερίς, με προσοχή.
Είδα χασάπηδες που ήταν ξεφτέρια στη δουλειά τους.
Και σαν με ρώτησαν "Σε διασκεδάζει;" είπα: "Πολύ!"

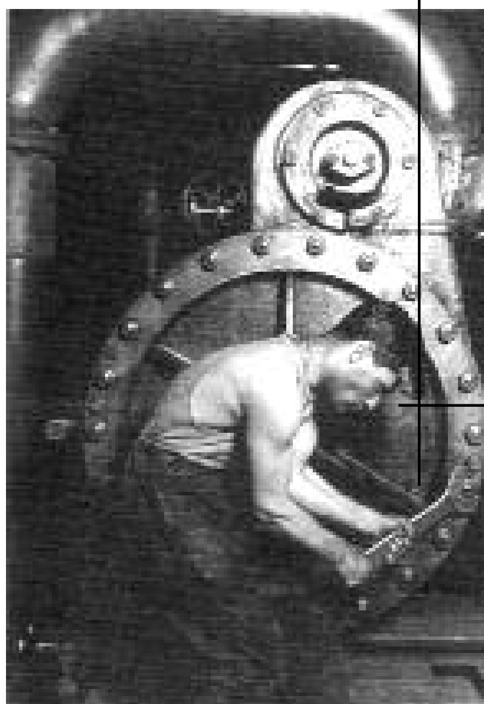
Κι απ' την ώρα εκείνη, λέω "Ναι" σε όλα.
Κάλλιο δειλός, παρά νεκρός να μείνω.
Για να μη με τυλίξουνε σε καμία κόλλα,
Ό,τι κανένας δεν εγκρίνει, το εγκρίνω.

Φονιάδες είδα, κι είδα πλήθος θύματα.
Μου λείπει θάρρος, μα όχι και συμπόνια.
Και φώναξα, βλέποντας τόσα μνήματα:
"Καλά τους κάνουν - για του έθνους την ομόνοια!"

Να φτάνουν είδα των δολοφόνων στρατιές
κι ήθελα να φωνάξω: "Σταματήστε!"
Μα ξέροντας πως κρυφοκοίταζε ο χαφιές,
μ' άκουσα να φωνάζω: "Ζήτω! Προχωρήστε!"

Δεν μου αρέσει η φτήνια κι η κακομοιριά.
Γι' αυτό κι έχει στερέψει η έμπνευσή μου.
Αλλά στου βρώμικού σας κόσμου τη βρωμιά
Ταιριάζει, βέβαια -το ξέρω- κι η έγκρισή μου.

(Μπ. Μπρεχτ, 1930)

de te fabula narratur

~~σχόλια πέρα από την περιπαθή υποκρισία των μικροειδήσεων~~

ΑΠΟ ΤΑ ΦΕΡΟΜΕΝΑ ΩΣ ΜΕΣΑ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

Είναι εντυπωσιακή η καθολική εμμονή των ΜΜΕ, σχεδόν από καταβολής τους, όταν αναφέρονται στους αναρχικούς να τους χαρακτηρίζουν "αυτοαποκαλούμενους", "φερόμενους ως...", να τους βάζουν μέσα σε εισαγωγικά υπονοώντας ένα "δήθεν" και όταν χρειάζεται κάτι πιο επεξηγηματικό να γράφουν ή να μιλάνε για "παιδιά" ή "νεαρούς" ή "ομάδες νεαρών". Καθολική εμμονή των ΜΜΕ σημαίνει εμμονή σε κάθε τους μορφή, ηλεκτρονική ή έντυπη, ρεπορτάζ, προσωπικές γνώμες, κεντρικά άρθρα, μονόστηλα, άμεση, έμμεση ή φευγαλέα αναφορά από καθεστωτικούς, κυβερνητικούς αντιπολιτευόμενους, αιρετικούς, προοδευτικούς ή αντιδραστικούς δημοσιογράφους. Αυτή η εμμονή μπορεί να μην τροφοδοτείται από τα ίδια κίνητρα αλλά -όχι τυχαία- καταλήγει στο να εγγράφει ταυτόσημα σημαινόμενα στην κοινωνική συνείδηση.

Κάθε φορά που γίνεται αναφορά στους "δήθεν αναρχικούς" τίθεται μια απορία τόσο εύλογη όσο και αναπάντητη: ποιοι επιτέλους είναι οι πραγματικοί αναρχικοί; Διαπιστώνει κανείς εύκολα ότι αυθεντικοί αναρχικοί με την έννοια μιας απλής σύγκρισης του τύπου: "οι αναρχικοί δεν θα έκαναν αυτό αλλά θα έκαναν εκείνο", δεν υπάρχουν. Οι πραγματικοί αναρχικοί δεν έχουν πρόσωπο. Το πρόσωπο τους, όταν εκ των πραγμάτων το αποκτούν, κάθε φορά που δημιουργούν γεγονότα μέσα στην κοινωνική πραγματικότητα, είναι ένα πρόσωπο πάντα μέσα σε εισαγωγικά, θολό και απροσδιόριστο, διαθλασμένο σε επιφάνειες δημαγωγικών επιθέτων. Σκοπός είναι η απαξίωση του πολιτικού προτάγματος της αναρχίας καθώς, κάθε φορά, διατυπώνεται απόρριψη δράσεων αλλά δεν υπάρχει αναφορική ανασύσταση τους σε οποιοδήποτε άλλο λογικό επίπεδο. Στο πλαίσιο της ίδιας τακτικής η έμμονη αναφορά σε "νεαρούς" ή σε "ομάδες νεαρών" αποσκοπεί στην κοινωνική εγγραφή της αναρχίας ως ανώριμης πολιτικής αντίληψης, στείρα και ψυχωσικά οργισμένης, προβληματικά έφηβης αλλά και γραφικής ή αυταπαξιωτικής όταν πρεσβεύεται από μετέφηβους και πάνω. Η σύγχρονη λαϊκή θυμοσοφία λέει ότι όσο πιο πολύ απομακρύνεσαι από τα ΜΜΕ τόσο πιο κοντά στην αλήθεια πλησιάζεις. Η σύγχρονη αναρχική θυμοσοφία λέει ότι όσο πιο κοντά στα ΜΜΕ πλησιάζεις τόσο πιο καλά είναι γιατί δεν θα αστοχήσεις...

ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΡΚΟ "ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΛΟΓΙΚΗΣ" ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΕΥΑΙΣΘΗΤΟΠΟΙΗΣΗΣ

Οι αρμόδιοι των δήμων των περιοχών που διαχειρίζονται το πάρκο "Αντώνης Τρίτσης", αφού μέχρι τώρα φρόντισαν τα μέγιστα έτσι ώστε ένας ελεύθερος δημόσιος χώρος να περιφραχτεί με πλήθος εμπορικών δραστηριοτήτων και εμπορικών πολύκεντρων (πολυκινηματογράφοι, εμπορικά κέντρα κ.ά), τώρα αποφασίσανε να περάσουνε στο εσωτερικό του έτσι ώστε να το εκμεταλλευτούν εμπορικά στο έπακρο. Στις ημέρες μας, και αφού οι επισκέπτες του πάρκου αυξάνονται λόγω καλοκαιρίας, οι υπεύθυνοι μετέτρεψαν την καρδιά του πάρκου σε εκθεσιακό και εμπορικό κέντρο. Συγκεκριμένα, αυτήν την περίοδο, πλήθος περιπτέρων με φωτιστικά, κατσαρολικά, καλλυντικά και μπιζού, συνοδεύουν μια ανθοκομική πανήγυρη. Εκτός αυτών, είναι ολοφάνερο πλέον, ότι με τα εκατοντάδες τραπεζοκαθίσματα που έχουν τοποθετηθεί μόνιμα στα έγκατα του πάρκου αλλά και το νέο "λούνα παρκ" που λειτουργεί εντός του πάρκου, επιδίωξη όλων αυτών των υπευθύνων των δήμων που δώσαν τις άδειες, είναι να αναμορφώσουν συνολικά τη λειτουργία και χρήση του πάρκου. Από τα παγκάκια στα τραπεζάκια των καφετεριών λοιπόν, και από τη βόλτα στις λίμνες στα συγκρουόμενα του λούνα παρκ. Από χώρος όπου κινούνται και δραστηριοποιούνται άνθρωποι, σε χώρο όπου διακινούνται εμπορεύματα.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ ΤΩΝ ΚΙΝΗΤΩΝ

Μαζί με τις κεραίες κινητής τηλεφωνίας στις γειτονιές έχουν πυκνώσει και οι αντιδράσεις ενάντιά τους. Σε πολλές περιοχές σύσσωμοι οι κάτοικοι έχουν βγει στους δρόμους ζητώντας να απομακρυνθούν οι αποδεδειγμένα καρκινογόνες εγκαταστάσεις από τα σπίτια τους. Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσονται και οι πρόσφατες κινητοποιήσεις από κατοίκους στο Καματερό. Δημιουργήθηκε μια επιτροπή πολιτών που θέλει να είναι ανεξάρτητη από τα κόμματα και πέρα από τις μικροπολιτικές σκοπιμότητες και προχώρησε σε μια σειρά δραστηριοτήτων ενάντια στις κεραίες. Οι κινητοποιήσεις αυτές βρίσκονται σε εξέλιξη, όπως σε εξέλιξη βρίσκονται και άλλες παρόμοιες σε διάφορες περιοχές στην Ελλάδα.

Οι κοινωνικές αντιδράσεις που σχετίζονται με την κινητή τηλεφωνία είναι πολύ δύσκολο να ενσωματωθούν μια και πρόκειται για αιτήματα που είναι ακυρωτικά της λειτουργικής υπόστασης των κεφαλαίων που ρίχνονται στον τηλεπικοινωνιακό τομέα. Η καθολική επικράτηση του "πολιτισμού του κινητού" απαιτεί την επέκταση του δικτύου με μια περιβαλλοντοκτόνα τεχνολογία που δεν μπορεί να αντικατασταθεί με αντίστοιχες εναλλακτικές εκδοχές. Έτσι, κατέληξαν όλοι να θέλουν να έχουν ένα κινητό στο χέρι που να "πιάνει παντού" αλλά χωρίς να τους επηρεάζει η ακτινοβολία που εκπέμπεται από τη συσκευή και τις κεραίες. Αυτό δεν γίνεται με τα σημερινά τουλάχιστον δεδομένα. Η επίταση του "πολιτισμού των κινητών" θα επιτείνει τις κοινωνικές αντιδράσεις παρ' όλα τα τεχνικά αδιέξοδα και παρ' όλες τις αντιφάσεις που εισάγει στο πεδίο των αντιδρώντων. Το ζήτημα είναι άλυτο από τη μεριά ενός κεφαλαίου που αποτελεί κεφάλαιο αιχμής αυτήν την εποχή. Τη λύση την έχουν οι τοπικές κοινωνίες, οι κοινότητες και οι γειτονιές που πέρα από τις κεραίες πρέπει να αντισπαθούν συνολικά στον "πολιτισμό των κινητών", της ακαριαίας αλλά κενής και θανάσιμης τελικά επικοινωνίας, του γενικευμένου αυτισμού και της αλλοτρίωσης.

HIS MASTER'S VOICE IN ATHENS

PAK INDIAN
Μενάνδρου 13, πλ. Θεάτρου, 210 32 18.412

ΠΑΡΚΟ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
Βασ. Σοφίας, Πάρκο Ελευθερίας, 210 7223.784

Η εφημερίδα Athens Voice είναι βδομαδιάτικη, μοιράζεται κάθε Πέμπτη δωρεάν στο Μετρό, προάγει ένα στυλάκι "νεανικού", "φρέσκου" και "νευρικού" λόγου, έξυπνα μετέωρου ανάμεσα στην μικροαστική ανεμελιά και τον ψιλοψαγμένο κυνισμό. Πιάνοντας το σφυγμό κομβικών μητροπολιτικών αρτηριών όπως είναι το Μετρό και τα in καταστήματα buy and run , αποπειράται κάθε φορά μια έντυπη προέκταση των μεταμοντέρνων δήθεν φευγάτων παλμών σε όλο το σώμα της μητρόπολης. Το έντυπο εξαντλείται μέσα σε λίγες ώρες αλλά υπάρχει κόσμος που όλη την εβδομάδα το ψάχνει.
Ανάμεσα στα διάφορα εξυπνακίστικα ρεπορτάζ και τις "κίτρινες σελίδες", όπου αραδιάζονται τηλέφωνα από ανθρώπους που είδαν κάποιον-αν φευγαλέα κάπου στην πόλη και θέλουν να συναντηθούν, ανακαλύπτει κανείς τα όρια ενός φτηνού προοδευτισμού. Στο τεύχος της 10-16 Μάρτη λοιπόν και στη σελίδα 20 όπου γίνονται αποτιμήσεις για διάφορα φαγάδικα, μπορεί κανείς να θαυμάσει ένα "πετράδι" μεταμοντέρνου ρατσισμού, που μπορεί να χάνεται ανάμεσα στα άλλα ενός φτηνού πραγματισμού αλλά δεν χάνει την ικανότητα του να εγχαράζει στην συνείδηση και να ενδυναμώνει τα ρατσιστικά "αυτονόητα": γιατί η δύναμη τέτοιων λεπτομερειών έγκειται στο ότι παρουσιάζονται ως αυτονόητα...

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗ, ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΙ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟ

Πριν λίγο καιρό, είχε δώσει συναυλία στο Ιράκ, προσκαλεσμένοι του αμερικάνικου στρατού, η punk μπάντα Vandals. Ακολούθησε ένα εκτενές αφιέρωμα πάνω στο γεγονός αυτό από τα αμερικάνικα ΜΜΕ. Η συνέχεια όμως δόθηκε στην ευρωπαϊκή τους τουρνέ, αφού σε πολλές πόλεις πραγματοποιήθηκαν διαδηλώσεις διαμαρτυρίας και δράσεις μποϋκοταρίσματος των συναυλιών. Στην Αθήνα 150 διαδηλωτές με πανό "καμιά ανοχή στους διασκεδαστές των δολοφόνων στο Ιράκ" και κείμενα που μοιράζονταν έξω από το χώρο συναυλίας, πέτυχαν έναν ιδιότυπο αποκλεισμό του μαγαζιού και τελικά την ματαίωση της συναυλίας. Οι διασκεδαστές θύμωσαν και γκρίνιαζαν την επόμενη μέρα στην εφημερίδα: "*Είναι η ίδια παλιά ιστορία, ένα πολιτικό κίνημα εκμεταλλεύεται μια μουσική σκηνή για να δημιουργήσει τυφλό μίσος. Αν το αναλύσεις είναι τρελαμένοι με το ποσό των χρημάτων που ποτέ δεν θα έχουν και την πεποίθηση του πόσο υλιστές και πλούσιοι είναι οι αμερικάνοι. Καταλήγωντας νιώθω άσχημα για την πάνκ σκηνή στην Ελλάδα, την Ευρώπη, εφόσον είναι όμηροι από κόσμο με τόσο μικρά μυαλά...*". Η ίδια φρασεολογία και η ίδια έπαρση με τα γεράκια του πολέμου, με λίγη "πάνκ" αισθητική. Αυτή η όμορφη βραδιά τέλειωσε με τους Vandals φοβισμένους και κρυμένους να κλαψουρίζουν και με μερικά καλά χαστούκια στον Χρυσοχοΐδη και τον μπράβο του, αλλά και μερικές πέτρες στο αμάξι του Λοβέρδου, που είχαν την ατυχία να περνούν ανέμελοι απο εκεί. Η πληροφορία ότι οι πρώην υπουργοί ανήκουν στο fan club των Vandals, διαψεύστηκε μετα βδελυγμίας από τον υπεύθυνο τύπου της αμερικάνικης πρεσβείας...

ΠΡΟΑΣΤΙΑΚΟΣ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΑΣΤΕΙΑΚΕΣ ΘΕΣΜΙΚΕΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ

Αυτά που γίνονται τον τελευταίο καιρό για το ζήτημα του "προαστιακού" στους Αγίους Αναργύρους έχουν ξεπεράσει κάθε προηγούμενο.

Η ανακοψή που είχε "υπογραφεί" εν όψει των ολυμπιακών αγώνων τελείωσε και η υπόθεση της υπογειοποίησης του τμήματος του προαστιακού που περνά από τους Αγίους Αναργύρους, επανήλθε στο προσκήνιο. Σε πρόσφατο μάλιστα δημοτικό συμβούλιο δεν αποφεύχθηκαν έντονες κόντρες δημοτικών συμβούλων, εκπροσώπων παρατάξεων και άλλων φορέων. Οι ενδοδημαρχιακές και διαδημοτικές κόντρες για το ποιος αγωνίστηκε περισσότερο στο παρελθόν αλλά και ποιος συνεχίζει να αγωνίζεται για να επιτευχθεί η καλύτερη λύση στο ζήτημα του "προαστιακού", μόνο αφελείς μπορούν να συγκινούν.

Ο δήμαρχος που από τη μια θέλει να αφουγκραστεί τις "λαϊκές απαιτήσεις" για πλήρη υπογειοποίηση αλλά από την άλλη κωλύεται στο δυσβάσταχτο για την κεντρική διοίκηση κόστος του έργου.

Η επίσημη "αντιπολίτευση" που βρίσκει πρόσφορο έδαφος συνολικότερης κριτικής στις επιλογές της υπάρχουσας δημοτικής αλλά και κεντρικής διοίκησης, αποφεύγοντας να αναφερθεί στις ίδιες της τις επιλογές όταν από θέση αρχής διαρκώς καυχιόταν για την συμβολή της στην υπογειοποίηση του προαστιακού ενώ παράλληλα γνώριζε και συναινούσε στην απόφαση του Σ.τ.Ε. σύμφωνα με την οποία "σε εξαιρετικές περιπτώσεις όπως οι επερχόμενοι ολυμπιακοί αγώνες είναι δυνατόν να παρακαμφθούν περιβαλλοντολογικά ζητήματα" και συνεπώς να παρακαμφθεί η υπογειοποίηση του προαστιακού.

Οι τοπικοί εκπρόσωποι του ΚΚΕ που ωρύονται για να διασωθούν προς όφελος της τοπικής κοινωνίας οι ελεύθεροι χώροι που θα δημιουργηθούν πάνω από την υπογειοποιημένη γραμμή (όταν και εφόσον βέβαια αυτή υπογειοποιηθεί) χωρίς να έχουν ποτέ μεριμνήσει έμπρακτα για το ζήτημα των υπαρκτών ήδη ελεύθερων χώρων που έχουν αποδοθεί στο "κεφάλαιο" (όπως είναι οι περιπτώσεις των πολυκινηματογράφων και των εμπορικών κέντρων που έχουν ξεφυτρώσει στο πάρκο ή τις καφετέριες που έχουν γεμίσει την πλατεία των Αγίων και τον Πευκώνα).

Οι τοπικοί οικονομικοί παράγοντες και σύλλογοι εμποροβιοτεχνών που αναζητούν διαταξικούς αγώνες προς όφελος της περιοχής όπως κόπτονται, ή καλύτερα προς όφελος της λειτουργίας της αγοράς και των καταστημάτων τους (είναι οδυνηρό και χρονοβόρο για κάποιον να βγαίνει για ψώνια στους Αγίους και να συναντά μονίμως κατεβασμένες τις μπάρες του τραίνου!).

Και τέλος η "επιτροπή αγώνα", που χαρακτηρίζοντας τις προσπάθειές τις και τις διεκδικήσεις της ως "έκφραση της τοπικής κοινωνίας" αλλά μην θέλοντας παράλληλα να ξεπεράσει τις δικαστικές οδούς για αυτές τις διεκδικήσεις, προσφέρει το καλύτερο άλλοθι στην τοπική αλλά και κεντρική διοίκηση στο να χειριστεί αναλόγως αυτές τις τοπικές διεκδικήσεις βρίσκοντας πάνω της το υποκείμενο των επερχόμενων διαπραγματεύσεων και συμβιβαστικών λύσεων.

Το ζήτημα του προαστιακού δείχνει να έχει πάρει μια νέα τροπή. Για τους κατοίκους της περιοχής έχουν μείνει δύο λύσεις: ή θα σταθούμε στους συμβιβασμούς και τις διαπραγματεύσεις των θεσμών και των φορέων ή θα επιλέξουμε τους δρόμους και την αδιαμεσολλάβητη - αντιθεσμική δράση.

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Για μια έκθεση που πραγματοποιήθηκε στο δημαρχείο-τερατούργημα του Ιλίου καυχιόνται οι δημοτικοί άρχοντες. Δεν χάναν μάλιστα την ευκαιρία να την προπαγανδίζουν στον αστικό τύπο ως "*...έκθεση που μπορεί να έχει αφετηρία την έννοια του θανάτου αλλά εστιάζει στο πώς η σκοτεινή πλευρά μπορεί να γίνει εφαλτήριο δημιουργικότητας...*" και παρακάτω "*...καλλιτέχνες και νέα μέσα σύγχρονης τέχνης συνομιλούν με το θάνατο*".

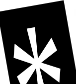
Φαίνεται πως ο δήμος Ιλίου εξακολουθεί να αντιλαμβάνεται την έννοια του πολιτισμού ως μια μεταφερόμενη έκθεση. Από την "περιούσια μπιενάλε" που είχε διεξαχθεί πριν από 2 χρόνια στο πάρκο ("περιβαλλοντολογικής" και εμπορικής ευαισθητοποίησης) μέχρι τις παρακατιανές εκθέσεις στα υπόγεια του δημαρχείου στις ημέρες μας, οι δημοτικές αρχές εκμοντερνίζουν την αναπαραγωγή των άλλοθι. Έξω από τις μουντές υπόγειες εκθέσεις, ο ψευτοκουλτουριάρικος πολιτισμός των δημαρχείων θα είναι το αποπαίδι του πολιτισμού των νυχτομάγαζων, της πρέζας, των νεκρών και αποστειρωμένων δημόσιων χώρων, του ελέγχου και της παρακολούθησης, του life-style και των προτύπων, των ειδικών και των θεατών, ο πολιτισμός του χρήματος και της εξουσίας.

*για σένα μιλάει αυτή η ιστορία

ΑΛΒΑΝΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΚΑΙ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΕΣ

Πριν λίγους μήνες επισκέφτηκε τη χώρα για να συναντηθεί με την ηγεσία του υπουργείου δημόσιας τάξης ο αμερικανός ειδικός των "αντι"-τρομοκρατικών θεμάτων δρ Μάικλ Ράντου. Ο δόκτορας δεν αποτελεί μέλος κάποιου επίσημου θεσμικού οργάνου των ΗΠΑ αλλά συνήθης σύμβουλος σε θέματα ασφάλειας, από αυτούς δηλαδή που η άποψη τους δίνει κατευθύνσεις και χαράσσει πολιτικές. Μιλώντας επί παντώς επιστητού στην εφημερίδα Καθημερινή, στάθηκε για λίγο στα βαλκάνια: "Βοσνία, ΠΓΔΜ, Αλβανία και Κόσοβο. Εκεί συγκεντρώνονται οι γηγενείς μουσουλμανικοί πληθυσμοί των Βαλκανίων. Οι πληθυσμοί των δύο πρώτων διαφέρουν από των υπολοίπων στο ότι στις τρεις τελευταίες περιοχές οι μουσουλμάνοι είναι Αλβανοί. Εχουμε λοιπόν μία εθνική ομάδα, η οποία έχει κοινή εθνική καταγωγή και θρησκεία (το 80% των Αλβανών είναι μουσουλμάνοι), εμφανίζει εδαφικές διεκδικήσεις από τους γείτονές της και είναι φτωχή. Ο συνδυασμός αυτός είναι εκρηκτικός. Η Ελλάδα διαφέρει, καθώς είστε πλούσιο κράτος με σταθερή κυβέρνηση. Οι ισλαμικές οργανώσεις εποφθαλμιούν, όμως, τη χώρα σας ως σημείο εισόδου στη ζώνη Σένγκεν και την Ευρωπαϊκή Ενωση. Η Ελλάδα δεν βρίσκεται στην κορυφή του καταλόγου στόχων των ισλαμιστών τρομοκρατών. Μεγάλης σημασίας πρέπει, όμως, να θεωρηθεί το ζήτημα της αναπόφευκτης σύνδεσης του κοινού εγκλήματος με τα ισλαμικά τρομοκρατικά δίκτυα. Η χώρα σας φιλοξενεί ήδη πολύ μεγάλο αριθμό Αλβανών μεταναστών, οι οποίοι βρίσκονται εκτός νόμου ως λαθρομετανάστες, ζουν σε καθεστώς φτώχειας και αποτελούν έτσι θαυμάσιο υλικό στρατολόγησης για τις εγκληματικές συμμορίες του κοινού ποινικού δικαίου, αλλά και για τα δίκτυα της ισλαμικής τρομοκρατίας"...

Ο δόκτορας είναι ακριβολόγος, νηφάλιος και κυρίως δεν είναι τυχαίος. Και πάνω από όλα είναι επικίνδυνος. Δεν είναι μόνο οι αναγνώσεις της βαλκανικής πραγματικότητας μέσα από το νέο πρίσμα του δόγματος ασφάλειας. Ούτε απλά το ότι συναντιούνται με τις ντόπιες ακροδεξιές υστερίες περι αλβανικού αλυτρωτισμού. Είναι που εξυφαίνουν ένα πλέγμα ανάμεσα στα ρατσιστικά αυτονόητα, τις μεταναστευτικές πολιτικές και τα τρομο-φοβικά κοινωνικά αντανακλαστικά. Η γαλανόλευκη ρατσιστική καχυποψία μπορεί τώρα να φορέσει τη στολή του σταυροφόρου.

ΔΟΛΟΦΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΕ ΣΥΝΤΡΟΦΟ

Λίγο πριν κλείσει η ύλη του περιοδικού, μία ακόμη κρατική επίθεση σημειώθηκε σε σύντροφο. Για την "υπόθεση" του Γιώργου Μεριζιώτη δημοσιεύθηκε κείμενο από την "πρωτοβουλία αναρχικών Πειραιά", αποσπάσματα του οποίου ακολουθούν και περιγράφουν τη δολοφονική επίθεση που δέχτηκε ο σύντροφος από ασφαλίτες.

"Σήμερα, Πέμπτη [9.06.2005] στις 6.00 το απόγευμα ο αναρχικός σύντροφος Γιώργος Μεριζιώτης δέχθηκε δολοφονική επίθεση από άγνωστο άτομο σε προφανή διατεταγμένη υπηρεσία ενώ επέστρεφε στο σπίτι του στον Πειραιά από την Αθήνα. Ο "άγνωστος" δράστης, που παρακολουθούσε από ώρες τον σύντροφο, οδηγώντας μηχανή μεγάλου κυβισμού και κάνοντας προκλητικά φανερή την παρουσία του, όταν έφτασαν στο ύψος του Μοσχάτου, πλεύρισε ξαφνικά το παπί που οδηγούσε ο σύντροφος και τον κλώτσησε με δύναμη, ρίχνοντάς τον πάνω σε διερχόμενο ταξί και προκαλώντας τον πολλαπλό τραυματισμό του. Αμέσως μετά ο "άγνωστος" ανάπτυξε ταχύτητα και εξαφανίστηκε, ενώ ο σύντροφος οδηγήθηκε με ΕΚΑΒ στο Γενικό Κρατικό Νίκαιας.
Τρεις μέρες νωρίτερα, στις 6 Ιουνίου, ο σύντροφος Γιώργος Μεριζιώτης υποβλήθηκε ξανά σε ειδική μεταχείριση από τις ειδικές υπηρεσίες, που τον απήγαγαν από το Δικαστήριο του Κορυδαλλού, όπου διεξαγόταν η δίκη των κατηγορουμένων για την υπόθεση ΕΛΑ, με πρόσχημα παλαιότερη δίκη του για μαζική αφισοκόλληση (του 1991) και, αφού τον περιέφεραν σε σειρά από αστυνομικά τμήματα, τον οδήγησαν στην Ασφάλεια, όπου υποβλήθηκε σε ανάκριση από την αντιτρομοκρατική στον περιώνυμο δωδέκατο. Την ίδια ώρα, άνδρες των υπηρεσιών δεν δίστασαν να εισβάλλουν στο σπίτι του και να επιχειρήσουν να ανακρίνουν τον 13χρονο γιο του."

Από την επίθεση που δέχτηκε, ο Γιώργος Μεριζιώτης, τραυματίστηκε -ευτυχώς- ελαφρά.

ΤΟ REAL ESTATE ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΙΟ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

"Ξέρετε γιατί το ορθόδοξο πατριαρχείο επέζησε πάνω από 1500 χρόνια στην Ιερουσαλήμ; Μόνο επειδή πεισματικά προστατεύουμε την ακίνητη περιουσία μας, χωρίς να παραχωρούμε χιλιοστό. Ένα είναι το σημαντικό: real estate, μόνο real estate..." τάδε έφη ο πρώην (πριν τον Ειρηναίο) πατριάρχης Ιεροσολύμων Διόδωρος αφήνοντας τη δήλωση αυτή σαν πνευματική διαθήκη στους άγιους πατέρες που θα τον διαδέχονταν. Ο μακαριότατος βέβαια είχε διαπρέψει στο χόμπι των αγοραπωλησιών σε τέτοιο βαθμό που κάθε μήνα έστελνε τα άμφια του για φάρδεμα στον παλαιστίνιο ράφτη του.

Πέρα από το γελοίο του όλου πράγματος ο βομβαρδισμός της "κοινής γνώμης" τους τελευταίους μήνες από παπαδίστικα σκάνδαλα (γαργαλιστικά και μη), είναι σαφές πως είχε και άλλους στόχους που αγγίζουν τις βαθύτερες σχέσεις κράτους-εκκλησίας. Το ότι το ελληνικό κράτος ανέχτηκε χωρίς να επέμβει δυναμικά το διασυρμό και την απαξίωση ενός σημαντικού πυλώνα της εθνοκρατικής ταυτότητας δείχνει πως όλο αυτό το σκηνικό ήταν μια δυναμική απόπειρα αποδυνάμωσης του πολιτικού αντιπολιτευτικού ρόλου της εκκλησίας και της δυνατότητας της να συσπειρώνει σαν πόλος τα πιο συντηρητικά κομμάτια της ελληνικής κοινωνίας, ιδιαίτερα σε μια περίοδο που παίζονται κρίσιμα εθνικά ζητήματα για τους ντόπιους κυρίαρχους (Μακεδονία, ελληνοτουρκικά, κυπριακό κτλ.) τα οποία απαιτούν μια υποχωρητικότητα από την πλευρά τους. Ταυτόχρονα όλη αυτή η κατευθυνόμενη επίθεση ήταν και μια πρώτη καταμέτρηση δυνάμεων για το ενδεχόμενο ενός χωρισμού κράτους εκκλησίας. Το ελληνικό κράτος βέβαια δεν επεκτάθηκε σε ένα τέτοιο πεδίο, κρίνοντας όχι μόνο ότι τα πράγματα είναι ακόμη ανώριμα, αλλά και ότι η ορθόδοξη εκκλησία μπορεί ακόμη να παίξει έναν ρόλο σημαντικό στην απόσπαση της κοινωνικής συναίνεσης και της εθνικής συνοχής. Τώρα που τα πράγματα ηρέμησαν παπάδες και κρατικοί διαχειριστές ξανακοιμούνται ήσυχοι αλλά η λαϊκή βέβαια θυμοσοφία πλούτισε με νέα αντικληρικά αποφθέγματα. Χρήσιμα είναι και αυτά αλλά όχι αρκετά. Ακόμα και στα μεταφυσικά σκοτάδια του Μεσαίωνα οι εξεγερμένοι πληθυσμοί της Δυτικής Ευρώπης πήγαιναν το ζήτημα λίγο πιο βαθιά. Λίγοι στίχοι που έγιναν τραγούδι για τους εξεγερμένους έλεγαν:

"στον επουράνιο θεό παραπονιόμαστε,
κύριε ελέησον,
που δεν μπορούμε να σφάξουμε τους παπάδες,
κύριε ελέησον..." (από το βιβλίο του Ν. Κον "αιρετικοί και χιλιαστές αναρχικοί το Μεσαίωνα")

ΔΡΑΣΕΙΣ ΕΝΑΝΤΙΑ

óôçí áðåëåõèÝñùóç

ôïõ

ùñáñßïõ

ïé ðñïèÝóåéò êñÜôïõò êé áöåíôéêþí

Οι σχεδιασμοί κράτους κι αφεντικών που αφορούν το εργασιακό δεν οδηγούν πουθενά αλλού παρά στην όξυνση της υπάρχουσας συνθήκης εκμετάλλευσης και καταπίεσης στους χώρους δουλειάς.

Με πρόφαση την τόνωση της αγοράς και την καταπολέμηση της ανεργίας προωθούνται σαρωτικές αλλαγές με αιχμή του δόρατος το καθεστώς ωραρίου των καταστημάτων. Σαρωτικές αλλαγές που θίγουν τα μέχρι σήμερα αυτονόητα, επιτείνουν τους ήδη ασφυκτικούς όρους της μισθωτής σκλαβιάς, που θεσμοθετούν την ασυδοσία μικρών και μεγάλων αφεντικών εις βάρος μας.

Τι άλλο από επιβολή στυγνότερων συνθηκών και μείωσης του κόστους εργασίας σημαίνει το ξεχείλωμα του ωραρίου, η μείωση της αποζημίωσης των υπερωριών και το διευθυντικό δικαίωμα “κατακράτησης” των εργαζομένων πέραν των σαράντα ωρών εβδομαδιαία;

Συνοψίζοντας, τα αφεντικά και οι πολιτικοί τους εκφραστές αποβλέπουν στα εξής:

- Διεύρυνση του ωραρίου των εμπορικών καταστημάτων, δηλαδή δουλειά μέχρι τις 21.00 τις καθημερινές και ως τις 20.00 το Σάββατο, με ειδικό καθεστώς στους πολυχώρους διασκέδασης και τις τουριστικές περιοχές, αλλά και με δικαίωμα περαιτέρω διεύρυνσης από τους κατά τόπους νομάρχες.
- Μείωση της αποζημίωσης των υπερωριών από +50% που ισχύει σήμερα σε 25%-30% επί του ωρομισθίου.
- Υποχρεωτική ρύθμιση του χρόνου εργασίας και πέραν του 8ώρου σύμφωνα με τις ορέξεις των αφεντικών και χωρίς τη συμφωνία των εργαζομένων, με χρήση του περίφημου διευθυντικού δικαιώματος.

Τη σαθρότητα των επιχειρημάτων περί καταπολέμησης της ανεργίας, μας έδωσαν με σαφήνεια να καταλάβουμε οι ιδιοκτήτες των σούπερ μάρκετ δηλώνοντας ότι θα ανταποκριθούν στα νέα δεδομένα με το υπάρχον προσωπικό και χωρίς νέες προσλήψεις. Δηλαδή: δουλειά ακαθόριστων ωρών ρυθμισμένων από το αφεντικό, απλήρωτες υπερωρίες, εργαζόμενοι λάστιχα, κατάργηση του προσωπικού χρόνου, κατάργηση -και με νόμο πια- του λεηλατημένου χρειώδους που λέγεται οκτάωρο.

ôï “äéêáßùìá” óôçí áðñüóêïðôç êáôáíÜëùóç

Ένα από τα βασικά επιχειρήματα των κυριάρχων προς συναίνεση της κοινωνίας στα σχέδια τους, είναι η δυνατότητα αγορών όλη την ημέρα. Η όλο και μεγαλύτερη βύθιση στην ιδεολογία της κατανάλωσης, η επιβολή νέων προτύπων και στάσεων ζωής, όπου ο ελεύθερος χρόνος ταυτίζεται με την κατανάλωση και μόνο μ’ αυτή, απογυμνωμένος από κάθε τι δημιουργικό, συλλογικό, κοινωνικό κι ανθρώπινο. Η εμπέδωση του να σκέφτεσαι σαν καταναλωτής κι όχι σαν εργαζόμενος. Η πλαστή συνείδηση τελικά του “αγόρασε για να είσαι”. Η πολυπόθητη από την κυριαρχία ιδιώτευση και αποδοχή του ρόλου του καταναλωτή εκ μέρους της κοινωνίας.

ç åíáíôéùìáôéêÞ êßíçóç

Η ανάγκη αντιστάσεων και απαντήσεων πέρα από μηχανισμούς χειραγώγησης όπως η (έτσι κι αλλιώς απαξιωμένη στη συνείδηση όλων) ΓΣΕΕ που μέσω άνευρων κινητοποιήσεων και θλιβερών “κοινωνικών διαλόγων” μεταξύ συνδικαλιστών και κράτους οδηγεί την όποια διάθεση του κόσμου για μεγαλύτερη αποφασιστικότητα στην εκτόνωσή της, αλλά και πέρα από κομματικούς μηχανισμούς τύπου ΠΑΜΕ που παίζουν το ρόλο του πυροσβέστη όποτε καταστεί αναγκαίο για τη διαφύλαξη της κοινωνικής ειρήνης και στοχεύουν στην αύξηση της κομματικής πελατείας, οδήγησε στη δημιουργία της “*πρωτοβουλίας δράσης ενάντια στην απελευθέρωση του ωραρίου*”.

Με βάση την αυτοοργάνωση, τις συλλογικές διαδικασίες, χωρίς ιεραρχία και μακρυά από μηχανισμούς διαμεσολάβησης, η “πρωτοβουλία δράσης” συγκροτήθηκε από εργαζόμενους -ες από το χώρο του εμπορίου θέλοντας να φέρει στο προσκήνιο τις ανάγκες των εργαζομένων ενάντια στις λογικές της αγοράς, της εθνικής οικονομίας, της μισθωτής σκλαβιάς.

Επειδή κανείς άλλος πέρα από μας δε μπορεί να διαχειρίζεται τις ζωές και την καθημερινότητά μας.

(ακολουθεί 4σέλιδη προκήρυξη που μοιράστηκε από την πρωτοβουλία και καλούσε σε συζήτηση στις 22/6)

áíïé÷ôü ÷ñïíïëüãéï...

... ãéá áíïé÷ôïýò ëïãáñéáóìïýò

από την πρωτοβουλία δράσης ενάντια στην "απελευθέρωση" του ωραρίου

Πέρασε ήδη αρκετός καιρός από τις αρχές του 2005, που η κυβέρνηση εξήγγειλε την "απελευθέρωση" του ωραρίου. Όλη αυτή την περίοδο υπήρξαν διάφορες αντιδράσεις και γεγονότα στους χώρους του εμπορίου. Απεργίες, πορείες, κλεισίματα μαγαζιών, συνελεύσεις... Μετά από αρκετά χρόνια, ένα κομμάτι εργαζόμενων στο χώρο του εμπορίου κινητοποιήθηκε για να υπερασπιστεί τα συμφέροντά του.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες, από την αρχή αυτής της αντιπαράθεσης, δημιουργήθηκε η "Πρωτοβουλία Δράσης", αποτελούμενη από εργαζόμενους-ες στο εμπόριο. Συγκροτηθήκαμε στη βάση μιας ανοιχτής συνέλευσης, χωρίς ιεραρχίες και αξιώματα. Το τι, πώς και πότε θα παλέψουμε είναι ζήτημα των ανθρώπων που συμμετέχουν και όχι κάποιων "ειδικών" από κομματικά γραφεία ή Δ.Σ. Ξέρουμε ότι δεν είμαστε οι μόνοι-ες στο εμπόριο που ερχόμαστε σε αντιπαράθεση με την "απελευθέρωση"του ωραρίου.

Θέλουμε, όμως, η αντιπαράθεση αυτή να γίνεται από τη σκοπιά των εργατικών συμφερόντων και αναγκών και όχι να λειτουργούμε σαν "σύμμαχοι" και ουρά των εγχώριων αφεντικών (όπως η ΟΙΥΕ) ή των μικρών αφεντικών (όπως το ΠΑΜΕ).

Μετά την τελευταία ομιλία του Καραμανλή στη συνέλευση του ΣΕΒ, όπου υποσχέθηκε στα αφεντικά την "απελευθέρωση" του ωραρίου και ταυτόχρονα την πλήρη ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, κανένας εργαζόμενος/-η δε μπορεί να σφυρίζει αδιάφορα.

Σύντομα, απ' ό,τι φαίνεται, θα φέρουν το νομοσχέδιο για ψήφιση. Τώρα είναι οι ώρα που όλοι/-ες μαζί πρέπει να συζητήσουμε και να αντιδράσουμε, γιατί αλλιώς αύριο θα είμαστε κλεισμένοι /-ες μέσα στους τέσσερις τοίχους ενός μαγαζιού από το πρωί μέχρι το βράδυ.

Τώρα, που κυβέρνηση και αφεντικά ετοιμάζονται για την τελική επίθεση, έχει σημασία να κουβεντιάσουμε για ό,τι έγινε όλο αυτό το διάστημα, να μοιραστούμε αυτή την εμπειρία όσο το δυνατό περισσότεροι-ες και να δράσουμε.

Στο έντυπο αυτό καταγράφονται οι εμπειρίες μιας αυτοοργανωμένης, ανεξάρτητης από γραφειοκρατικούς (κομματικούς ή συνδικαλιστικούς) σχεδιασμούς, συλλογικής δράσης. Το ζητούμενο είναι να υπάρξει πληροφόρηση για όσα έγιναν και να ανοίξει η συζήτηση για όσα πρέπει να γίνουν.

ΔΕΥΤΕΡΑ 7 ΦΛΕΒΑΡΗ

Σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη και Γιάννενα πραγματοποιείται 24ωρη απεργία, που καλείται από τους κατά τόπους Συλλόγους Εμποροϋπαλλήλων. Η Πρωτοβουλία Δράσης αποκλείει τον "ΠΑΛΛΗ" στην Ερμού ως τις 10.30 π.μ. Στις 11 πραγματοποιείται απεργιακή συγκέντρωση της Πρωτοβουλίας Δράσης και του Συλλόγου υπαλλήλων βιβλίου και χάρτου στο Πνευματικό κέντρο του Δήμου Αθηναίων. Οι απεργοί κατεβαίνουν τη Σόλωνος και περνώντας από το Υπουργείο Εμπορίου φροντίζουν να γεμίσουν την πρόσοψη με συνθήματα. Στη συνέχεια η πορεία κατευθύνεται στην Ομόνοια, όπου γίνεται αποκλεισμός του ZARA. Αν και αυτή η απεργία δεν είχε πολύ μεγάλη συμμετοχή, σε κάποια καταστήματα της αλυσίδας ZARA απέργησε όλο το προσωπικό, με αποτέλεσμα να παραμείνουν όλη τη μέρα κλειστά.

ΣΑΒΒΑΤΑ 28 ΦΛΕΒΑΡΗ, 5 ΜΑΡΤΗ, 19 ΜΑΡΤΗ

Δεκάδες εργαζόμενοι-ες (ακόμη και με καταρρακτώδη βροχή) ανταποκρίνονται στο κάλεσμα της Πρωτοβουλίας Δράσης για τον αποκλεισμό των κεντρικών δισκοπωλείων Metropolis και PMWστη Ομόνοια. Τα συγκεκριμένα καταστήματα παραβιάζουν συστηματικά το ωράριο, αφού κλείνουν τις καθημερινές στις 21.30 μ.μ. και τα Σάββατα στις 19.30. Οι αποκλεισμοί ξεκινούν στις 18.00 ακριβώς (δηλαδή την ώρα που προβλέπεται να κλείνουν το Σάββατο) και τα αφεντικά μετά από λίγη ώρα αναγκάζονται να κατεβάσουν τα ρολά. Με ντουντούκες, προκηρύξεις και πανό ενημερώνονται εργαζόμενοι και περαστικοί για τη στάση των αφεντικών των δύο καταστημάτων.

ùñáñßïõ

ΠΕΜΠΤΗ 17 ΜΑΡΤΗ

Κατά τη διάρκεια της απεργίας που έχει κηρύξει η ΓΣΕΕ, 30 εργαζόμενοι-ες -μετά από κάλεσμα της Πρωτοβουλίας Δράσης- συγκεντρώνονται στις 8.00 π.μ. έξω από το κατάστημα ZARA στην Ομόνοια και αποκλείουν με πανό την πρόσβαση των πελατών μέχρι τις 11.00 π.μ.. Φωνάζουν συνθήματα, μοιράζουν προκηρύξεις.
Στις 12.00 π.μ. έξω από το Πνευματικό κέντρο του Δήμου Αθηναίων στη Σόλωνος γίνεται συγκέντρωση της Πρωτοβουλίας Δράσης και του Συλλόγου υπαλλήλων βιβλίου και χάρτου.
Η απεργία έχει μεγάλη επιτυχία σε ορισμένες επιχειρήσεις του βιβλίου, όπως Ελευθερουδάκης, Ελληνικά Γράμματα, Κέδρος, Πολιτεία, Πατάκης κ.α., αλλά και του εμπορίου (Zara Πατησίων, Καλλιθέας κ.α.).

ΠΕΜΠΤΗ 31 ΜΑΡΤΗ

Τελευταία μέρα του χειμερινού ωραρίου και η Στουρνάρη στις 20.00 αντηχεί απ' τα συνθήματα των εργαζόμενων της Πρωτοβουλίας Δράσης, που επιβάλλουν σε όλες τις επιχειρήσεις να κλείσουν την ώρα που προβλέπει ο νόμος. Παπασωτηρίου στην αρχή, Πλαίσιο και μετά όλοι οι υπόλοιποι εργοδότες αναγκάζονται να κλείσουν κανονικά.

ΣΑΒΒΑΤΟ 9 ΑΠΡΙΛΗ

Στις 11.00 π.μ., δέκα εργαζόμενοι-ες από την Πρωτοβουλία Δράσης καλύπτουν ολόκληρη την πρόσοψη κτιρίου στην πλατεία Καπνικαρέας με πανό: “ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΩΡΑΡΙΟΥ”. ¨Ενας ατέλειωτος χαρτοπόλεμος συνθημάτων με χιλιάδες τρικάκια γεμίζει την Ερμού από ψηλά. Η συγκέντρωση και πορεία στην Ερμού σε ώρα αιχμής συγκεντρώνει την προσοχή όλων, παραλύοντας για λίγο την απρόσκοπτη ροή πελατών και εμπορευμάτων. Ο παλμός των συνθημάτων και το μπλοκάρισμα της Ερμού φέρνουν αμηχανία και ανησυχία στην “καρδιά” του εμπορίου. Η πορεία καταλήγει στο Σύνταγμα.

ΤΕΤΑΡΤΗ 11 ΜΑΗ

Η κυβέρνηση προκαλεί με την αργία της Πρωτομαγιάς και κάνει επίδειξη “κοινωνικού τσαμπουκά”. Η 11η Μάη είναι απεργία. Από τις 7.30 το πρωί, οι εργαζόμενοι-ες της Πρωτοβουλίας Δράσης αποκλείουν το κατάστημα FOKAS στη Σταδίου ως τις 10.00. Στη συνέχεια, η Πρωτοβουλία αποχωρεί με πορεία ως το Πνευματικό Κέντρο, που έχει πλέον γίνει ο χώρος των απεργιακών συγκεντρώσεων. Την ώρα που ο επίσημος συνδικαλισμός βγάζει λόγους στις μεγάλες εξέδρες, πάνω από 100 εργαζόμενους-ες κατεβαίνουν τη Σόλωνος με κατεύθυνση το Υπουργείο Εμπορίου. Εκεί, φτάνοντας απ' έξω, ντομάτες και αυγά με κόκκινη μπογιά εκτοξεύονται στο κτίριο βάφοντας τα παράθυρα του υπουργικού γραφείου. Τα συνθήματα πέφτουν βροχή: ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΩΡΑΡΙΟ - ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΠΑΖΑΡΙΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΔΙΑΛΟΓΟ, ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟ ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΝΑ ΠΑΝΕ ΓΙΑ ΔΟΥΛΕΙΑ ΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ, ΟΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ ΚΙ ΟΛΑ Τ' ΑΦΕΝΤΙΚΑ, Η ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΘΑ ΓΙΝΕΙ Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ... Τα στόρια κατεβαίνουν. Το μήνυμα και η προειδοποίηση έχουν δοθεί.

ç ðïëéïñêßá ôïõ ATTICA
Äåõôݡá 16 ÌÁÇ

ùñáñßïõ

Το κόκκινο χαλί είχε στηθεί κατά μήκος όλου του πεζοδρομίου στην Πανεπιστημίου. Οι προβολείς στριφογύριζαν φωτίζοντας την πρόσοψη του Attica. Οι celebrities κατέφθαναν ο ένας μετά τον άλλον ντυμένοι κυριλέ, μαυρισμένοι με σολάριουμ, με τα ηλίθια αστραφτερά χαμόγελά τους έτοιμα για τα φλας. Είχαν έρθει όλοι αυτοί προσκαλεσμένοι με αφορμή τα εγκαίνια να ψωνίσουν, όπως τους είχαν τάξει, μέχρι τις 12 τη νύχτα! Τίποτα δε φαινόταν ότι θα μπορούσε να τους χαλάσει αυτή την όμορφη βραδιά, γεμάτη shopping. Τίποτα;

Εκατόν πενήντα απρόσκλητοι εμποροϋπάλληλοι, αλλά και αλληλέγγυοι συνάδελφοι από άλλους χώρους δουλειάς, εμφανίστηκαν απ' το πουθενά, φωνάζοντας συνθήματα με δυναμισμό και ταράζοντας την ψεύτικη εικόνα της ευδαιμονίας τους. Από την αρχή -τι πρωτότυπο!- μπάτσοι παρατεταγμένοι κατά μήκος του πεζοδρομίου μπροστά στην κεντρική είσοδο κρατώντας μας σε απόσταση.

Ο διαχωρισμός αυτός φανέρωνε και μια πρώτη πραγματική αντίθεση σε ένα πολιτισμό που συστηματικά τις κρύβει, τις αγνοεί, τις αποσιωπά. “Είμαστε εργάτες και όχι συνεργάτες - και στ' αφεντικά δεν κάνουμε τις πλάτες”. Ήμασταν εκεί ενάντια στ' αφεντικά μας, αντιπαλεύοντας τους όρους της εκμετάλλευσής μας, στήνοντας την αυτο-οργάνωσή μας, απαντώντας με θράσος στην απόθρασυμένη υποτίμησή μας. Η συνέχεια ήταν όντως διασκεδαστική, βλέποντας τα αμήχανα πρόσωπα των “ψώνιων” που λουζόντουσαν από τις προκλήσεις μας. Τι πιο προκλητικό, όμως, από την “αθώα” παρουσία τους “που απλά ήθελαν να ψωνίσουν μέχρι τις 12”. Το γάντι μάς το είχαν ήδη πετάξει κι εμείς απλά το σηκώσαμε και τους το πετάγαμε τώρα στα μούτρα τους. “Γεμίσαμε εμπορεύματα, άδειασε η ζωή - αυτή είναι η κοινωνία του καταναλωτή”. Ήμασταν εκεί, σαρκάζοντας τα πρότυπα της επιτυχίας τους (μερικά από τα οποία με σάρκα και οστά παρέλαυναν μπροστά μας), αηδιασμένοι από την επιβολή του life style, στεκόμενοι κριτικά ενάντια στο ψέμα του καταναλωτισμού, ιερόσυλοι απέναντι στους σύγχρονους ναούς τους.

Για κακή τους τύχη, αυτή η “παραφωνία” των 150 ατόμων δεν έλεγε να σταματήσει, όσο κι αν προσπαθούσαν να την σκεπάσουν κάτω απ' τους ήχους της μουσικής που έπαιζε. Στην απαίτησή μας να δούμε την άδεια λειτουργίας γι' αυτή την παραβίαση του ωραρίου, εισπράξαμε αναβλητικές και αόριστες απαντήσεις. Φυσικά, ακόμα κι αν αυτή υπήρχε, αυτό σε καμία περίπτωση δεν αναιρούσε την παρουσία μας και τις προθέσεις μας. Ο τσαμπουκάς τους είναι αυτός του ισχυρού, που δε χρειάζεται καν τυπικές άδειες. Μόνο και μόνο η παρουσία εκείνη τη στιγμή υπουργών μέσα στο χώρο, τον επιβεβαίωνε. “Η ώρα πήγε 9, η ώρα πήγε 9 - πότε θα το κλείσεις φραγκοφονιά;”. Είχαμε έρθει για να το κλείσουμε κι αυτό θα κάναμε. Ο πανικός τους, βλέποντάς μας να προχωρούμε προς την πόρτα, ήταν χαρακτηριστικός: οι υπουργοί να φυγαδεύονται από τα υπόγεια του καταστήματος, η Miss Attica να λιποθυμάει (!) και οι πελάτες να την κάνουν από τις πλαϊνές πόρτες. Όσοι απ' τους σεκιουριτάδες θα έχουν στο μέλλον όρεξη να σηκώσουν χέρι σε διαδηλωτές εργαζόμενους, να ρωτήσουν αυτούς του Attica: τέτοιες απερισκεψίες πληρώνονται. Αποτέλεσμα; Η πρόσοψη του Attica γεμάτη από γιαούρτια, αυγά, ντομάτες, η μουσική να έχει οριστικά παύσει, ενώ τα ρολά οριστικά κατεβασμένα με τη βοήθειά μας, έχοντας κλεισμένους μέσα μαζί και τους μπάτσους που είχαν προσπαθήσει ανεπιτυχώς να μας απωθήσουν. Η πολιορκία του Attica ήταν πια γεγονός! Το κέντρο βάρους της γιορτής είχε λοιπόν αλλάξει. Από εκείνη τη στιγμή, αυτοί που γιόρταζαν και διασκέδαζαν είμασταν εμείς απ' έξω.

Ο ερχομός των ενισχύσεων με ετοιμοπόλεμους ματατζήδες δε θα μπορούσε να μας χαλάσει τη διάθεση. Δεν είμασταν εμείς έξω αυτοί που φοβόμασταν, αλλά οι εργοδότες, οι επενδυτές, τα στελέχη και οι διασημότες, που ένιωσαν έστω γι' αυτές τις στιγμές της “πολιορκίας” μας το φόβο. Έπαιρναν έτσι επιτέλους μια απάντηση στην απληστία και την ασυδοσία τους. Η γιορτή τους είχε ματαιωθεί για τα καλά και τα καναπεδάκια θα έμεναν αφάγωτα στις πιατέλες. Τόσος σχεδιασμός, τόση επιστράτευση αστυνομικών δυνάμεων δεν είχαν καταφέρει να διαφυλάξουν αυτή την ψευτο-γιορτή στην εποχή της πανούκλας. Η πραγματικότητα χτυπούσε απειλητικά την πόρτα τους.

Η υπόθεση του Attica δεν πρέπει να αντιμετωπίζεται μεμονωμένα. Αφορά όλους τους εργαζόμενους και ειδικότερα τους εμποροϋπάλληλους. Το ζήτημα του Attica έχει να κάνει με τις πιέσεις για την επέκταση του ωραρίου στο χώρο του εμπορίου. Αποτελεί ένα από τα μεγαλύτερα εργοτάξια στην πόλη, απασχολώντας τουλάχιστον 700 υπαλλήλους. 700 υπάλληλοι κάτω από τη συνεχή παρακολούθηση κάμερας, σαδιστικά όρθιοι για μια ολόκληρη βάρδια (αφού δεν τους δίνουν ούτε σκαμπό), αμειβόμενοι με τις χαμηλότερες αποδοχές. Είναι φοβερή η αντίθεση ανάμεσα στη χλιδή, την επίδειξη πλούτου, την κατανάλωση πολυτελείας από τη μία και τις άγριες συνθήκες εκμετάλλευσης από την άλλη. Οι υπάλληλοι του Attica βρίσκονται στο μάτι του κυκλώνα που φέρνει μαζί του νέες εργασιακές συνθήκες και νέα ήθη (ο αιφνιδιαστικός εκβιασμός των εγκαινίων είναι μόνο ένα δείγμα όσων θα ακολουθήσουν). Το Attica μάς αφορά επιπλέον διότι πλασάρει τα νέα πρότυπα κατανάλωσης, που θέλουν όλες μας τις δραστηριότητες εγκλωβισμένες στα εμπορευματικά τους σχέδια.

Ο γενικευμένος εκβιασμός απέναντι σε όλους τους εργαζομένους είναι σαφής: δουλειά και κατανάλωση δεμένα μαζί σ΄ ένα μηχανισμό άγχους όπου για τους περισσότερους ακόμα και τα μίνιμουμ των κοινωνικών κατακτήσεων απειλούνται. Ο φαύλος κύκλος πρέπει να σπάσει, ο ελεύθερος χρόνος μας πρέπει να γίνει χρόνος δημιουργικός και όχι ο εμπορευματικός χρόνος που θα γεμίζει τις τσέπες των αρπακτικών ενώ οι διεκδικήσεις μας πρέπει να πάψουν να είναι απλά “αμυντικές”.

Η αποσιώπηση των γεγονότων του Attica από την πλειοψηφία των ΜΜΕ είναι μια επιβεβαίωση της επιτυχίας μας από τη μια και του ρόλου τους από την άλλη. Πάρα πολλοί δημοσιογράφοι βρέθηκαν στην πολιορκία του Attica, αλλά για να προστατέψουν τα συμφέροντα των αφεντικών και των διαφημιστών τους, προτίμησαν τη σιωπή. Θάβοντας το θέμα νομίζουν ότι μπορούν να θάψουν και τις αυτοοργανωμένες αντιστάσεις των εργαζόμενων, έξω από τους γραφειοκρατικούς σχεδιασμούς του επίσημου συνδικαλισμού. Θάβοντας το θέμα προφυλάσσουν τον σκουπιδο-πολιτισμό που πλασάρουν.

Είμασταν λίγοι αλλά καθόλου λίγα τα όσα προσπεράσαμε, υπερβήκαμε, συγκρουστήκαμε και καταφέραμε. Το ζήτημα του ωραρίου είναι μόνο η αφορμή για όσα θέλουμε, μπορούμε και πρέπει να κάνουμε.

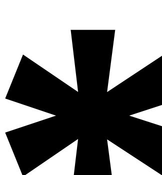
(**πρωτοβουλία δράσης ενάντια στην απελευθέρωση του ωραρίου**)

[για τον εθελοντισμό

"Ως εθελοντισμός νοείται η δραστηριότητα εκείνη
που αναπτύσσεται κατά τρόπο προσωπικό, αυθόρμητο,
ελεύθερο, χωρίς σκοπό ατομικού κέρδους,
από μεμονωμένους πολίτες ατομικά ή διαμέσου των οργανώσεων
των οποίων αποτελούν μέλη, προς το συμφέρον της ομάδας
στην οποία ανήκουν ή τρίτων προσώπων ή της τοπικής,
κρατικής ή διεθνούς κοινότητας για λόγους αλληλεγγύης(αλτρουιστικούς)"

Γ.Παναγιωτοπούλου - Χ.Ανθόπουλος

Ο παραπάνω ορισμός θα μπορούσε -και μπορεί- να ηχεί γοητευτικά στα αυτιά του "ευαίσθητου δημοκράτη πολίτη". Τα ευγενή αισθήματα, ωστόσο που εγκαλεί, αυτά του ανθρωπισμού και της ανιδιοτελούς "συμμετοχής στα κοινά", αποτελούν βασικά συστατικά ενός κυριαρχικού ιδεολογήματος καθόλου πρόσφατου. Μέχρι να φτάσουμε στους Ολυμπιακούς αγώνες της Αθήνας (όσον αφορά την ελληνική περίπτωση) και την παρακαταθήκη που αυτοί άφησαν, προηγήθηκαν κοντά δύο αιώνες προσπάθειας ριζώματος του ιδεολογήματος του εθελοντισμού στην κοινωνική συνείδηση.

Οι πρώτες εθελοντικές οργανώσεις κάνουν την εμφάνισή τους στα τέλη του 18ου - αρχές του 19ου αιώνα και δεν είναι καθόλου τυχαίο το ότι συμπίπτει χρονικά με την βιομηχανική επανάσταση.

Οι ανακατατάξεις και οι αλλαγές που επέφερε ο βιομηχανικός καπιταλισμός, είχαν σαν άμεσες συνέπειες την αστικοποίηση και την προλεταριοποίηση μεγάλων τμημάτων του πληθυσμού. Οι στρατιές των εξαθλιωμένων που προερχόταν από τα χαμηλότερα στρώματα και είχαν πληγεί από τις μεταβολές, καθώς και η συμμετοχή κοινωνικά αποκλεισμένων στις επαναστατικές διεργασίες του 19ου αιώνα φάνταζαν απειλητικές για την κυριαρχία. Η τελευταία, μπροστά σε έναν ορατό κίνδυνο για

την ύπαρξή της ενοποίησε δύο τινά προς μία κατεύθυνση. Από τη μια υιοθέτησε και εν συνεχεία αφομοίωσε δυνατότητες που προϋπήρξαν της βιομηχανικής επανάστασης εκφρασμένες από κοινωνικά κομμάτια (συντεχνίες, αδελφότητες τεχνιτών και μαστόρων) που έθεταν -έστω και σε πρώιμη μορφή- πρακτικά το ζήτημα του αυτοπροσδιορισμού της κοινωνίας και της αλληλεγγύης ως δική της υπόθεσης. Από την άλλη έθεσε μια συγκροτημένη βάση για δικά της ήδη ενεργοποιημένα κομμάτια όπως η εκκλησία και οι πλούσιοι καθώς και για τα αστικά και μεσοαστικά στρώματα.

Από την φιλανθρωπία και τις κατ' οίκον επισκέψεις φτάνουμε, σαν εξέλιξη αυτών, στην εγκατάσταση μελών εθελοντικών οργανώσεων στις γειτονιές των φτωχών ώστε η επαφή και η προσπάθεια "κοινωνικοποίησης" των εξαθλιωμένων στις κυριαρχικές αξίες και συμπεριφορές να είναι αμεσότερη. Κι αυτό δεν θα μπορούσε να συμβεί χωρίς μια ιδεολογία και την ηθική που της αναλογεί.

Η ύπαρξη του κράτους, οι σχέσεις και οι δομές εκμετάλλευσης, η ιδιοκτησία απαλείφονται σαν αίτια της ανέχειας και του κοινωνικού αποκλεισμού. Το πρόβλημα είναι πλέον ηθικό και εστιάζεται στο άτομο και τη συμπεριφορά του. Η κοινωνική κατάσταση του τελευταίου έγκειται στην "προσωπική του ευθύνη". Σκοπός και αποτέλεσμα αυτού του πλαισίου είναι πρώτιστα η αποπολιτικοποίηση του ίδιου του ατόμου και της κοινωνικής ζωής και κατόπιν μέσα από ηθικοπλασίες περί ανάπτυξης "κοινωνικού συναισθήματος", ενίσχυσης "ηθικών δεσμών" και "καταπίεσης του εγωισμού", η διαμόρφωση των συλλογικών παραστάσεων της κοινωνίας και της συνοχής της. Αυτά τα χριστιανικής έμπνευσης εφευρήματα δεν θα μπορούσαν παρά να επιβάλλουν σχέσεις ιεραρχίας και εξάρτησης από τους εκμεταλλευτές στους εκμεταλλευόμενους, με όρους κοινωνικού ελέγχου.

Στις ύστερες καπιταλιστικές οικονομίες και σε καθεστώς αστικής δημοκρατίας η ιδεολογία του εθελοντισμού έχει εξελίξει χαρακτηριστικά της παρακολουθώντας την κοινωνική συνθήκη ώστε να είναι αποτελεσματικότερη, διατηρώντας ωστόσο αναλλοίωτο το βασικό πυρήνα της.

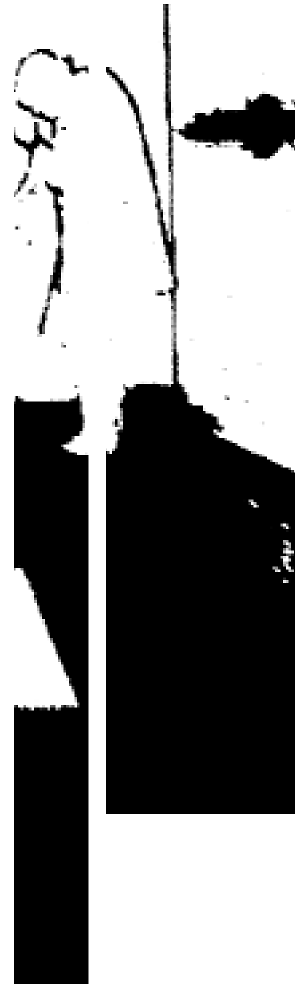
Το πρότυπο του "ενεργού πολίτη" που υπερβαίνει τα ιδιοτελή συμφέροντά του και αφοσιώνεται στην ολότητα, προβάλλεται ως η προσωποποίηση της ύστατης μορφής δημοκρατίας όπου πραγματώνεται η "πολιτική σύμπραξη ίσων πολιτών".
Μια ελαφρά μετατόπιση δηλαδή από το σημείο όπου ο "πολίτης" εξαντλεί την πολιτική του αντίληψη στην κάλπη, σε ένα πεδίο όπου εγκωμιάζεται η "πολιτική ελευθερία" και ο βίος του ατόμου ως πολιτικού όντος.

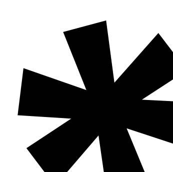
Οι θιασώτες του εθελοντισμού θα ασκήσουν κριτική στην απάθεια, την ιδιώτευση, την ενίσχυση των ελίτ, τους νόμους της αγοράς, τον καταναλωτισμό από τα οποία " κινδυνεύει"η πολιτεία και η

δημόσια σφαίρα, αναδεικνύοντας την "αναγκαιότητα" του εθελοντισμού σαν αντίδοτο των δεινών του καπιταλισμού. Οξύμωρο; Κάθε άλλο. Η δημοκρατία είναι γεμάτη αντιφάσεις και αφήνει χώρο για όλους. Θα χρηματοδοτήσει "θεραπείες" για τις "ασθένειες" που η ίδια προκαλεί προκειμένου να αναπαράγει τις πολιτικές της δομές χωρίς ρωγμές. Έτσι κι αλλιώς το πεδίο ανάπτυξης της δράσης των εθελοντικών οργανώσεων είναι οριοθετημένο, ελεγχόμενο, και διαμορφωμένο από το κράτος και τα αφεντικά, και η ενεργοποίησή του αποσκοπεί στην επικάλυψη του κοινωνικοταξικού ανταγωνισμού με την μετάθεση των ζητημάτων από τον πραγματικό τους χώρο που είναι η κοινωνία στη σφαίρα του ιδιωτικού.

Ωστόσο τα ποικίλα εθελοντικά μορφώματα όχι μόνο δεν απέχουν από το δυϊσμό αγοράς και κράτους αλλά λειτουργούν σαν μια στρατηγική συναίνεσης και εκτόνωσης της

κοινωνικής δυσαρέσκειας κι ακόμη περισσότερο της αδιαμεσολάβητης πολιτικής δράσης. Από την εμφάνισή τους άλλωστε έδρασαν ενάντια σε κοινωνικά κινήματα υποσκάπτοντας την πολιτικότητα της συλλογικής δράσης και σε περιόδους που αυτά αποκτούσαν συνείδηση του εαυτού τους οι οργανώσεις αυτές τίθονταν στο περιθώριο.

Ο εθελοντισμός επανέρχεται στην επικαιρότητα, σε μια περίοδο συρρίκνωσης του κράτους πρόνοιας και ανάδυσης της νεοφιλελεύθερης κρατικής διαχείρισης, για να καλύψει το κενό ανάμεσα στην κοινωνία και το κράτος.

Εμπεριέχει και προϋποθέτει την έννοια της άμισθης εργασίας, γεγονός που σε συνάρτηση με την αναδιάρθρωση των εργασιακών σχέσεων επαναδιαμορφώνει τις σχέσεις εκμετάλλευσης, αφού λειτουργεί αποβλέποντας στην επιδείνωση της μισθωτής σκλαβιάς .

Αλληλεγγύη

áðåñãßá ðåßíáò

στον

Aðåñãßá ðåßíáò (áðü ôéò 17 ÌÜç îåêßíçóå óôç Èåóóáëïíßêç ï ðñüóöõãáò Zulkuf Murat Bora (Bahoz). Ï Bahoz âñÝèçêå óôçí ÅëëÜäá ãéá ðñþôç öïñÜ ôï 1995, äéùêüìåíïò êáé êõíçãçìÝíïò áðü ôéò ôïõñêéêÝò áñ÷Ýò áóöáëåßáò êáé ãéá ôçí ðïëéôéêÞ êáé êïéíùíéêÞ ôïõ äñÜóç óôá ìÝñç ôïõ ìÝ÷ñé ôüôå êáèþò êáé ãéá ôçí ÜñíçóÞ ôïõ íá õðçñåôÞóåé óôïí óôñáôü ôïõ ôïõñêéêïý êñÜôïõò. Áðü ôçí ðñþôç óôéãìÞ ðïõ âñÝèçêå óôá ðáñÜëéá ôïõ Êáóôåëëüñéæïõ (óôéò 10/10/1995) êáôÝèåóå áßôçóç ðïëéôéêïý áóýëïõ óôçí ïðïßá ðÞñå áñíçôéêÞ áðÜíôçóç. Ç äåýôåñç áßôçóç ÷ïñÞãçóçò ðïëéôéêïý áóýëïõ Ýãéíå áðü ôïí Bahoz óôéò 6/6/2001. Ç áðÜíôçóç áðü ôï åëëçíéêü êñÜôïò óå áõôÞí ôçí áßôçóç, Þñèå ýóôåñá áðü 22 çìÝñåò áðåñãßáò ðåßíáò ðïõ åß÷å ðñáãìáôïðïéÞóåé äçìüóéá ôïí Áðñßëç ôïõ 2002 óôç Èåóóáëïíßêç. Ôï õðïõñãåßï äçìüóéáò ôÜîçò, ôüôå, åß÷å äéáâåâáéþóåé Ýãããñáöá ôïí Bahoz üôé ç áñìüäéá åðéôñïðÞ èá åîåôÜóåé ôçí áßôçóç ÷ïñÞãçóçò ðïëéôéêïý áóýëïõ. Áðü ôüôå ìÝ÷ñé óÞìåñá êáé ìå ôçí èåôéêÞ ðñüôáóç ôçò åðéôñïðÞò íá õðÜñ÷åé ùò äåäïìÝíï, ôï õðïõñãåßï äçìüóéáò ôÜîçò êáé ï åêÜóôïôå õðïõñãüò ôïõ, áñíåßôáé íá óõíõðïãñÜøåé ôçí áðüöáóç ÷ïñÞãçóçò ðïëéôéêïý áóýëïõ.

Ï Bahoz, üëá áõôÜ ôá ÷ñüíéá ôá ïðïßá âñßóêåôáé óôçí ÅëëÜäá, Ý÷åé áíáðôýîåé êïéíùíéêÞ êáé ðïëéôéêÞ äñÜóç ãýñù áðü ôï æÞôçìá ôùí ìåôáíáóôþí êáé ôùí ðñïóöýãùí êáé ü÷é ìüíï. Äñáóôçñéïðïéåßôáé óôçí ðåñéï÷Þ ôçò Èåóóáëïíßêçò êáé êáôÜ ôçí äéÜñêåéá ôçò ðñþôçò áðåñãßáò ðåßíáò, áñêåôïß ðïëéôéêïß ÷þñïé óôÜèçêáí áëëçëÝããõïé áðÝíáíôß ôïõ ðñáãìáôïðïéþíôáò åêäçëþóåéò êáé ðïñåßåò áëëçëåããýçò.

Óôéò çìÝñåò ìáò, êáé åíþ ç äåýôåñç áðåñãßá ðåßíáò óõíå÷ßæåôáé, ï Bahoz äéáóôçñéêôïðïéåßôáé óôá ðëáßóéá ôïõ áíáñ÷éêïý ÷þñïõ óå áíôé÷ôïíéêïýò êïéíùíéêïýò ÷þñïõò êáé êáôáëÞøåéò. Ç áðåñãßá ðåßíáò ç ïðïßá äéåîÜãåôáé óôçí ðåñéï÷Þ ôçò ÊáìÜñáò, Ý÷åé Þäç ãßíåé ãíùóôÞ óôç Èåóóáëïíßêç êáé óå áõôü óõíÝâáëáí êáé ïé êéíÞóåéò áíôéðëçñïöüñçóçò êáé áëëçëåããýçò ðïõ Ý÷ïõí ðñáãìáôïðïéçèåß. ¹äç óôç Èåóóáëïíßêç õðÜñ÷åé ìéá "õðïíÝëáõóç áëëçëåããýçò" ç ïðïßá Ý÷åé ðñáãìáôïðïéÞóåé ðáñåìâÜóåéò, êáôáëÞøåéò, åêäçëþóåéò, ðïñåßá ê.Ü. åíþ Ý÷åé óõìâÜëëåé êáé óôçí ðåñéöñïýñçóç ôçò äçìüóéáò áðåñãßáò ðåßíáò. ÐÝñá áðü ôçí "õðïíÝëåõóç áëëçëåããýçò", áíáñ÷éêïß êáé áíôéåîïõóéáóôÝò áðü ôç Èåóóáëïíßêç Ý÷ïõí óõìâÜëëåé ìå ôïí äéêü ôïõò "äéáêñéôü" ôñüðï óôçí ðåñéöñïýñçóç êáé áíôéðëçñïöüñçóç ôçò áðåñãßáò ðåßíáò åíþ ðñïãñáììáôßæïõí êáé ôéò åðüìåíåò êéíÞóåéò áëëçëåããýçò.

Áêïëïõèåß ôï êåßìåíï ôïõ Bahoz ãéá ôï æÞôçìá ôçò áðåñãßáò ðåßíáò:

ÃIATI ÊEKINHÓA AÐEPÃIA ÐEINAÓ

Ç åðéëïãÞ ôçò áðåñãßáò ðåßíáò åßíáé ç Ýó÷áôç ðïëéôéêÞ åðéëïãÞ ãéá ôç äéåêäßêçóç ôçò áîéïðñÝðåéáò êáé ôçò åëåõèåñßáò. Óõí÷þò ôçò äåí åßíáé ôßðïôá Üëëï ðáñÜ íá õðåñáóðéóôïýìå ôçí ýðáñîÞ ìáò åíáíôßá óå êÜèå êáôáðßåóç êáé âßá ïðïéá. ÌåôÜ áðü ðïëëÜ ÷ñüíéá ðïëéôéêÞò ìïíçñßáò êáé êáôáðßåóçò áðü ôï åëëçíéêü êñÜôïò, áðïöÜóéóá ãéá äåýôåñç öïñÜ íá îåêéíÞóù áðåñãßá ðåßíáò êáé íá äéáëÝîù áõôü ôï äñüìï èÝôïíôáò êáé ôç æùÞ ìïõ óå êßíäõíï, ìÝóá óå ìéá êïéíùíßá áäéÜöïñçò, üðïõ óôü÷ïò åßíáé ç êáôáíÜëùóç, ç áôïìéêüôçôá êáé ðþò èá áðïêôÞóåéò êáëÜ áäéáöïñþíôáò ãéá ôï ôé óõìâáßíåé ãýñù óïõ. Åäþ êáé ðïëëÜ ÷ñüíéá, óå êÜèå ðñïóðÜèåéá ðïõ Ýêáíá íá ðÜñù ôï ðïëéôéêü Üóõëï êáé ìå ôá óôïé÷åßá ðïõ Ý÷ù (áõôÜ ðïõ ðñïÝñ÷ïíôáé óôï öÜêåëü ìïõ ðïõ âñßóêåôáé óôï Õðïõñãåßï Äçìüóéáò ÔÜîçò) ðñïóýðôåé üôé äéêáéïýìáé ôï ðïëéôéêü Üóõëï êáé ôçí åëëçíéêÞ õðçêïüôçôá, áëëÜ ï ôùñéíüò Õðïõñãüò Äçìüóéáò ÔÜîçò êáé ïé ðñïçãïýìåíïé õðïõñãïß ðïõ ðåñÜóáíå ìÝ÷ñé óÞìåñá, äåí äÝ÷ôçêáí íá õðïãñÜøïõí. ÊáôáðáôþíôáòÜ üðùò êÜíïõí ðÜíôá, ôïõò íüìïõò ðïõ ïé ßäéïé Ý÷ïõí öôéÜîåé. Ç åðéëïãÞ ôçò áðåñãßáò ðåßíáò äåí åßíáé ìéá ðñÜîç áäõíáìßáò êáé áðåëðéóßáò. Eßíáé Ýíáò ôñüðïò áãþíá ðïõ èá öÝñåé óçìáíôéêÜ áðïôåëÝóìáôá óôï ÷þñï ôùí ÌåôáíáóôþíêáéÐñïóöýãùí, áëëÜ êáé óôïõò áíèñþðïõò ðïõ èá äþóïõí ôçí áëëçëåããýç ôïõò. Ç áðåñãßá ðåßíáò åßíáé ìéá åðéëïãÞ ðïëéôéêÞò áíôéðáñÜèåóçò óôï ìÝóùò ðïõ ôï êñÜôïò Ý÷åé áíïßîåé åäþ êáé ÷ñüíéá åíáíôßá óôïõò ÌåôáíÜóôåò êáé Ðñüóöõãåò, êáôáðáôþíôáò êáèçìåñéíÜ ôá äéêáéþìáôÜ ôïõò (âéáóìïß, öõëáêßóåéò, âáóáíéóìïß, áðåëÜóåéò, êëåßóéìï ðáñÜèõñùí, áðÜíèñùðåò óõíèÞêåò óôá óôñáôüðåäá óôçò ðåñéï÷Þò ôïõ ×ßëéáò). Ìðïñåßôå êáé ìðïñïýìå íá ðïýìå üôé áñêåôÜ ãéá Ýíá êùëü÷áñôï íá ðåèÜíåé Þ íá ìåßíåé áíÜðçñïò Ýíáò Üíèñùðïò; Ôï æÞôçìá äåí åßíáé áðëÜ ôï ðïëéôéêü Üóõëï, áëëÜ ç ðïëéôéêÞ êáôáðßåóç ðïõ áóêåßôáé áðü ôï åëëçíéêü êñÜôïò åíáíôßïí ìïõ, ðéÝæïíôÜò ìå íá ìçí áó÷ïëïýìáé ìå ôá

êïéíùíéêÜ êáé ôá ðïëéôéêÜ ðñïâëÞìáôá. Må áðëÜ ëüãéá ìïõ ëÝíå Þ èá óôáìáôÞóåéò ìå áõôÜ Þ èá óå ôéìùñïýìå ìéá æùÞ. Åãþ Ý÷ù äéáëÝîåé ôï äñüìï ìïõ êáé åêåß èá ðñï÷ùñÞóù. ¼ðùò ïé åîïõóéáóôÝò êáé ïé êáôáðéåóôÝò Ý÷ïõí äéáëÝîåé ôï äñüìï ôïõò, Ýôóé êáé ç óýãêñïõóç ìáæß ôïõò áðïôåëåß ìïíüäñïìï ãéá êÜèå Üíèñùðï ìå áîéïðñÝðåéá. Ïýôå Ý÷ù ìåôáíéþóåé ãéá áõôÜ ðïõ Ý÷ù êÜíåé óôï ðáñåëèüí (óå Ôïõñêßá êáé ÅëëÜäá) êáé ïýôå èá ìåôáíéþóù ãéá áõôÜ ðïõ èá êÜíù ôþñá êáé óôï ìÝëëïí. Ãéá áõôü åßìáé áíôéìÝôùðïò ìå ôüóç êáôáðßåóç. ¼ðïéïò èÝëåé íá äþóåé ôçí áëçèåãýç ôïõ ðñïò åìÝíá, íá óåâáóôåß êáé íá õðïëïãßæåé ôçí ðïëéôéêÞ ìïõ åðéëïãÞ, äçëáäÞ ôïí áíáñ÷éêü ÷þñï êáé ôçí áíáñ÷éêÞ ìïõ äñÜóç. ÈÝëù ðïëéôéêÞ êáé êïéíùíéêÞ áëçèåãýç áëëÜ ü÷é áíèñùðéóôéêÞ. Ãéáôß áíèñùðéÜ äåí õðÜñ÷åé ìÝóá óôç âáñâáñüôçôá, üôáí äåí Ýñ÷åóáé óå óýãêñïõóç ìå ôçí ðïëéôéêÞ åîïõóßá ðïõ ãåííÜåé áõôÞ ôç âáñâáñüôçôá.

απεργό πείνας

ÃÉATI ZHTAÙ ÐOËITIKO AÓÕËO, TI EINAI ÐOËITIKO AÓÕËO KAI ÐÙÓ ANTIMETÙÐIZETAI ÓTHN EËËAÄA

Åãþ ï ZULKUF MURAT BORA, ãíùóôüò óôï åõñýôåñï ÷þñï ìå ôï üíïìá ÂÁÇÏÆ, åãêáôÝëåéøá (áíáãêáóôéêÜ) ôç Ôïõñêßá ôï 1995 ëüãù ôùí ðïëéôéêþí ìïõ ðåðïéèÞóåùí êáé ôçò êáôáðßåóçò ðïõ äå÷üìïõí ùò áðïôÝëåóìá ôçò óýãêñïõóÞò ìïõ ìå ôï ôïõñêéêü êñÜôïò ãéá ôá äéêáéþìáôá êáé ôçí åëåõèåñßá ôùí Êïýñäùí. Áðü 16.05.1999 õðÜñ÷åé êáôçãïñçôÞñéï åíáíôßïí ìïõ áðü ôï ÄéêáóôÞñéï ÊñáôéêÞò Áóöáëåßáò ôïõ DIYARBAKIR, ùò ìÝëïò óå “Ýíïðëç êáé ðáñÜíïìç êïõñäéêÞ áñéóôåñÞ ïñãÜíùóç” (üðùò ÷áñáêôçñßæåé ôï ôïõñêéêü êñÜôïò ôï Áðåëåõèåñùôéêü Êüììá ôïõ Êïõñäéóôáí óôï ïðïßï óõììåôåß÷á). H õðüèåóç åíáíôßïí ìïõ áêüìá åêêñåìåß. ZÞôçóá ðïëéôéêü Üóõëï óôçí ÅëëÜäá. Ç ðñþôç áðÜíôçóç ðïõ ðÞñá Þôáí áñíçôéêÞ êáé Ýêáíá îáíÜ äåýôåñç áßôçóç. AëëÜ ôï åëëçíéêü êñÜôïò äåí äÝ÷ôçêå íá åîåôÜóåé ôçí áßôçóÞ ìïõ, ìå áðïôÝëåóìá íá îåêéíÞóù áðåñãßá ðåßíáò ìÝ÷ñé íá åîåôáóôåß ç áßôçóÞ ìïõ, êÜôé ðïõ Ýãéíå óôéò 2.05.2002, ìåôÜ áðü 22 ìÝñåò áðåñãßáò ðåßíáò. Ôï ðáñÜîåíï åßíáé üôé ðÝñáóá áðü ôçí åðôáìåëÞ åðéôñïðÞ ìå èåôéêÞ áðüöáóç 5 õðÝñ, ìßá êáôÜ êáé ìßá ïõäÝôåñç. Áðü ôüôå ìÝ÷ñé óÞìåñá äåí Ý÷ù ðÜñåé êáìßá áðÜíôçóç, ðáñüëï ðïõ óýìöùíá ìå ôç íïìïèåóßá ï õðïõñãüò èá Ýðñåðå íá áðáíôÞóåé óôç èåôéêÞ ãéá ìÝíá ðñüôáóç ôçò åðéôñïðÞò ìÝóá óå ôñåéò Ýùò Ýîé ìÞíåò. Ç áðüöáóç ðåñéìÝíåé óôï ãñáöåßï ôïõ Õðïõñãåßïõ Äçìïóßáò ÔÜîçò. ÐáñÜ ôç èåôéêÞ åéóÞãçóç ôçò åðéôñïðÞò, ï õðïõñãüò äåí äÝ÷åôáé íá õðïãñÜøåé ôçí áðüöáóç. O ëüãïò åßíáé ãíùóôüò. ÌåôÜ áðü ôçí ðáñÜäïóç ôïõ Ïôóáëáí áðü ôï “öéëïêïõñäéêü” åëëçíéêü êñÜôïò óôçí Ôïõñêßá, îåêéíÞóáíå áíôéôñïìïêñáôéêÝò óõìöùíßåò ìåôáîý ôùí äõï êñáôþí ìå óôü÷ï ïé Êïýñäïé êáé ïé Ôïýñêïé áãùíéóôÝò íá ôéìùñïýíôáé ìå ÷ñüíéá ïìçñßá, íá ìçí áðáíôéïýíôáé ïé áéôÞóåéò ôïõò ãéá ÷ïñÞãçóç ðïëéôéêïý áóýëïõ êáé ôåëéêÜ íá áðåëáýíïíôáé.

TI ÓHMAINEI ÐOËITIKO AÓÕËO: Óýìöùíá ìå ôç ÓõíèÞêç ôçò Ãåíåýçò (1951), üôáí Ýíá Üôïìï ðïõ âñßóêåôáé åêôüò ôçò ÷þñáò êáôáãùãÞò ôïõ Þ ôïõ ôüðïõ êáôïéêßáò ôïõ Ý÷åé äéêáéïëïãçìÝíï öüâï äßùîçò ãéá ëüãïõò öõëÞò, èñçóêåßáò, åèíéêüôçôáò, óõììåôï÷Þò óå ïñéóìÝíç êïéíùíéêÞ ïìÜäá Þ ëüãù ðïëéôéêþí ðåðïéèÞóåùí êáé åîáéôßáò áõôïý ôïõ öüâïõ äßùîçò áäõíáôåß Þ äåí åðéèõìåß íá åðéóôñÝøåé óôç ÷þñá ôïõ, äéêáéïýôáé ðïëéôéêü Üóõëï. H EëëÜäá áðïôåëåß Ýíá öõóéêü óôáõñïäñüìé, Ýíá áíáãêáóôéêü ðÝñáóìá ãéá ôá êáñáâÜíéá ôùí ðñïóöýãùí. ¼ìùò ôï Üóõëï äßíåôáé ìå ôï óôáãïíüìåôñï óôïõò åðéæÞóáíôåò åîüñéóôïõò, ìÝóá áðü ðïëýðëïêåò êáé áðáãïñåõôéêÝò óôçí ïõóßá ôïõò ãñáöåéïêñáôéêÝò äéáäéêáóßåò. Oé áéôÞóåéò ãéá Üóõëï áðïññßðôïíôáé áðü ôï êñÜôïò ìåôÜ áðü Ýíá ìåãÜëï ÷ñïíéêü äéÜóôçìá åêêñåìüôçôáò Þ áíáìïíÞò êáé ïé ðñüóöõãåò áðåéëïýíôáé ìå áðÝëáóç. H EëëÜäá åßíáé ç ôåëåõôáßá ÷þñá ôçò ðïëéôéóìÝíçò EE óôç ÷ïñÞãçóç ðïëéôéêïý áóýëïõ (0,3% ôùí áéôÞóåùí ãßíïíôáé áðïäåêôÝò). Mðïñïýìå íá ðïýìå üôé ôï åëëçíéêü êñÜôïò óôçí ðñÜîç Ý÷åé êáôáñãÞóåé åäþ êáé ÷ñüíéá ôï ðïëéôéêü Üóõëï. Mðïñïýìå íá ðïýìå üôé ïé ð ï ë é ô é ê ï ß ðñüóöõãåò óôçí EëëÜäá êñáôéïýíôáé óáí üìçñïé. Äåí Ý÷ïõí êáíÝíá äéêáßùìá (éáôñéêÞ ðåñßèáëøç, åêðáßäåõóç, äïõëåéÜ êëð). Eêáôïíôìäåò ìåôáíÜóôåò êáé ðñüóöõãåò áðü äéÜöïñåò ÷þñåò, ðïõ ðåñéìÝíïõí ôçí áðÝëáóÞ ôïõò, êñáôïýíôáé ãéá ìÞíåò óôéò öõëáêÝò óå Üèëéåò óõíèÞêåò. Måôáíáóôåò êáé ðñüóöõãåò ðïõ äéáìáñôýñïíôáé ãéá áõôÞ ôçí êáôÜóôáóç Ý÷ïõí êÜíåé ðïëëÝò öïñÝò áðåñãßá ðåßíáò. Oé ðáñÜíïìåò êáé âÜñâáñåò ðñÜîåéò åíÜíôéá óôá äéêáéþìáôá ôùí ðñïóöýãùí êáé ìåôáíáóôþí áõîÜíïíôáé óõíå÷þò. H áðÝëáóç äéùãìÝíùí, ëüãù ðïëÝìïõ, ðïëéôéêþí ðñïóöýãùí, ÷ùñßò êáí íá åîåôáóèïýí ïé áéôÞóåéò ôïõò ãéá Üóõëï, ç åãêáôÜëåéøç ôùí ðïëéôéêþí êñáôïýìåíùí ìÝóá óôï ÷åéìþíá óå åãêáôáëåéììÝíá óôñáôüðåäá, ïé äïëïöïíßåò ìåôáíáóôþí áðü óöáßñåò ìðÜôóùí, ìðñïóôÜ óôá ìÜôéá ôïõ êüóìïõ Ý÷ïõí ãßíåé ðëÝïí óõíçèéóìÝíåò ðñÜîåéò.

Zulkuf Murat Bora

Bahoz

ο αντιρατσιστικός λόγος, η διανόηση και / η διαδικασία κοινωνικής συναίνεσης

Πιέτρο Ιγκνάο

σχολιασμός ενός άρθρου του “προοδευτικού διανοούμενου” στο ιταλικό περιοδικό Democraifa e diritto που αναδημοσιεύτηκε στην εφημερίδα Ελευθεροτυπία στις 1.8.99

Στα πλαίσια της νέας ανερχόμενης αριστεροδεξιάς δημοκρατικής soft ιδεολογίας, τα δεδομένα είναι σαφή: "ο έμπορος της διανόησης πρέπει να διατυπώνει το κυρίαρχο ηθικό μοντέλο και να εκφράζει τις ελάχιστες συναινετικές αξίες". Ένα τέτοιο δείγμα σύγχρονου ευρωπαϊκού ανθρωπισμού, κυκλοφορεί τα τελευταία χρόνια, σχετικά με τον ρατσισμό και τους μετανάστες:

> *"...επομένως εμείς είμαστε που τους υποχρεώσαμε να έρθουν σπρωγμένοι από την ανάγκη. Δεν είναι γελοίο λοιπόν να αναρωτιόμαστε γιατί έρχονται;...*
> *... τέλος, δεν είναι περίεργη τόση οργή, επειδή αυτοί οι "ξένοι" περνούν σύνορά μας; Ποιος αν όχι εμείς - Δύση, Αμερική- επινόησε το μύθο του συνόρου που μετατοπίζεται προς τα εμπρός;...*
> *...τώρα αφού τους ξεριζώσαμε και τους ξεζουμίσαμε- σκεφτόμαστε αληθινά να ανυψώσουμε την κινητή γέφυρα των πόλεων μας και να κλείσουμε τις πόρτες; ... "*

Να την λοιπόν, η ωμή αλήθεια, που εφορμά από τα παλαιοσοσιαλιστικά χρονοντούλαπα για να τροφοδοτήσει τις χρεοκοπημένες μεθόδους της αστικής δημοκρατίας με νέες προσδοκίες. Οι επικοινωνιακές λεωφόροι είναι ανοιχτές.

> *"...γι' αυτό ο δρόμος του ρατσισμού, των γκέτο, ακόμη και εκείνος των "κλειστών αριθμών" όχι μόνο είναι ανήθικος και παράλογος, αλλά είναι τελικά και ανέφικτος. Και δίχως μία ανοιχτή πρόταση σε αυτό το νέο γεγονός που εμείς προκαλέσαμε, δεν θα' χουμε ειρήνη, σωματική και ψυχική. Δεν θα έχουμε την σωματική ειρήνη -για να χρησιμοποιήσουμε αυτή την έκφραση- γιατί αυτοί οι "άλλοι" θα ξεμπαρκάρουν το ίδιο και αν ξεμπαρκάρουν παράνομοι θα' ναι χειρότερα."*

Μήπως επειδή προκαλέσαμε "εμείς" (σε παράξενο διαταξικό συντακτικό) τα αίτια της μετανάστευσης, πρέπει να ανατρέψουμε τα αίτια; Όχι βέβαια, γιατί τώρα, "έτσι όπως τα έχουμε κάνει" πρέπει να ανιχνεύσουμε "ρεαλιστικές και αποτελεσματικές" μεθόδους για το πρόβλημα. Αρχίζει να γίνεται η κατάσταση επικίνδυνη και για την "ψυχική μας" υγεία. Επι-πλέον... δεν μας συμφέρει.

> *"Γιατί αν δεν διαθέτουν δικαιώματα, θα χρησιμοποιούνται στην αγορά των χεριών και των υπηρεσιών με χαμηλή αμοιβή. Και θα δημιουργηθούν ζώνες όπου θα ξεσπάσει ο "πόλεμος ανάμεσα στους φτωχούς"*

Είναι ένα αυτονόητο ερώτημα σε ποιους εν τέλει απευθύνεται ο προοδευτικός αυτός διανοούμενος. Και επί πλέον, το προάστιο όπου διαβιώνει και από το οποίο ατενίζει πνευματικά το ενδεχόμενο ενός "πολέμου ανάμεσα στους φτωχούς", πρέπει να απέχει πολύ από τα προάστια των φτωχών, όπου αυτός ο πόλεμος ήδη εξελίσσεται, και χωρίς κατ' ανάγκην τους συγκεκριμένους -ρατσιστικού περιεχομένου- πλασματικούς διαχωρισμούς.

> *"...νομίζω ωστόσο ότι δεν αρκεί να πούμε εγώ δεν θα γίνω ρατσιστής ή εγώ θα πω όχι. Είναι ανάγκη να ξέρουμε πως, μπροστά στο γεγονός που άρχισε, πρέπει να αλλάξουν οι κανόνες και οι μορφές της συμβίωσης μας, επομένως και εμείς οι ίδιοι ".*

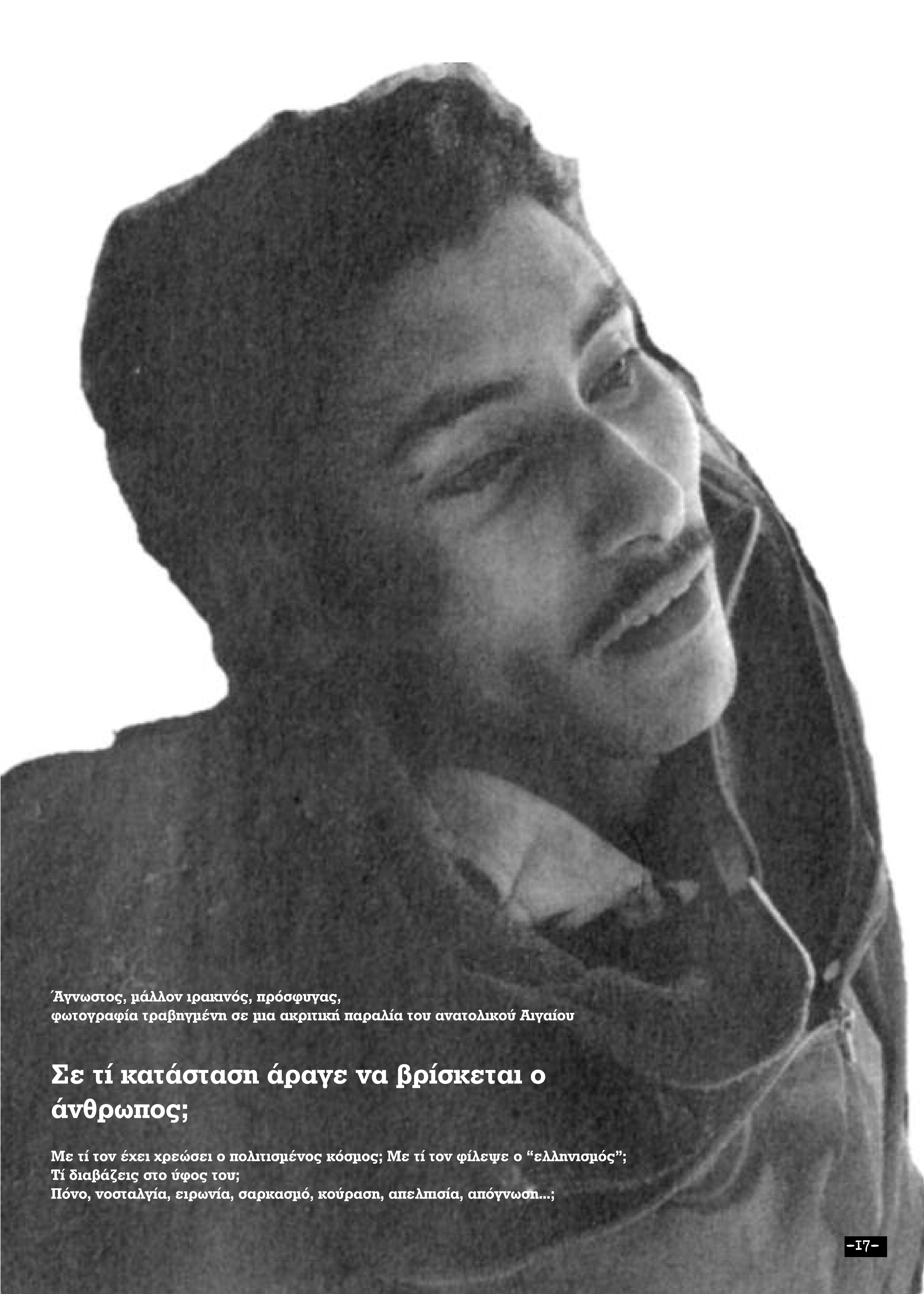
Μήπως η αμφισβητησιακή μανία του διανοούμενου αφορά τις συστημικές δομές της κοινωνικής ανισότητας και της κρατικής οργάνωσης της κοινωνίας; Είναι φανερό πως στο όνομα ενός αυτόκλητου ρεαλισμού, εφικτού και απτού αποτελέσματος, τα όρια της θεσμικής αμφισβήτησης περιορίζονται στο άμεσο εμπειρικό υποκειμενικό πεδίο.

> *"Είναι νομίζω φανερό πως πρέπει να αλλάξει το συνδικάτο, όχι μόνο ανοίγοντας τις γραμμές του, αλλά ακριβώς γι' αυτό αλλάζοντας τον ιστό των διεκδικήσεων του. Το ίδιο το ζήτημα των δικαιωμάτων επεκτείνεται και περιπλέκεται. Γιατί θα χρειαστεί να προβληθούν νέες ισότητες αλλά και νέες διαφορές. Πρέπει να σκεφτούμε ξανά το σχολικό σύστημα αντλώντας διδάγματα, τουλάχιστον από τις δικές μας ομάδες μεταναστών π.χ στη Γερμανία. Και πρέπει να θέσουμε το πρόβλημα της διεύρυνσης της ψήφου. Αυτοί που αποβιβάστηκαν στη γη μας μπαίνουν ήδη στη ζωή των θεσμών μας. Σε αυτό δεν θα φτάσουμε χωρίς να αλλάξουμε την κουλτούρα μας. Που σημαίνει πριν απ' όλα: να γνωρίζουμε και να γνωριζόμαστε..."*

Η διαδικασία της συναίνεσης γίνεται με έλλογα σχήματα, υποτιθέμενα αυτονόητα, όπου ας πούμε η "κουλτούρα" που πρέπει να αλλάξει ταυτίζεται με διαδικασίες, όπως η ποιότητα του κατεστημένου συνδικαλισμού, η ελαστικοποιημένη αστική εκπαίδευση και η εξάπλωση του δικαιώματος της ψήφου. "Να μπουν, λοιπόν, στους θεσμούς μας", κι έτσι "να τους γνωρίσουμε και να γνωριστούμε". Η φετιχοποίηση των δεδομένων μιας προβληματικής θεσμικής πραγματικότητας είναι η πιο γόνιμη διαδικασία κατασκευής κοινωνικής συναίνεσης.

> *"... δεν θα απομακρύνουμε αληθινά τον κίνδυνο της ρατσιστικής μόλυνσης, αν δεν κατανοήσουμε, αν δεν αναγνωρίσουμε την αυτονομία και τον πιθανό πλούτο αυτής της διαφορετικότητας εκείνου που στο δρόμο μας φαίνεται "ξένος"... "*

Για να καταλήξει το κείμενο σε ένα κήρυγμα διαφωτισμού, τόσο αφαιρετικό όσο και οι πολλαπλές κατεστημένες εκδοχές του.

Άγνωστος, μάλλον ιρακινός, πρόσφυγας,
φωτογραφία τραβηγμένη σε μια ακριτική παραλία του ανατολικού Αιγαίου

Σε τί κατάσταση άραγε να βρίσκεται ο άνθρωπος;

Με τί τον έχει χρεώσει ο πολιτισμένος κόσμος; Με τί τον φίλεψε ο "ελληνισμός";
Τί διαβάζεις στο ύφος του;
Πόνο, νοσταλγία, ειρωνία, σαρκασμό, κούραση, απελπισία, απόγνωση...;

...Ο άνθρωπος αυτός είναι ήδη νεκρός

Το αν είναι τυχερός ή άτυχος θα το κρίνουν οι άνθρωποι που συνέχισαν το δρόμο τους με τον ψεύτικο παράδεισο στα μάτια, αυτοί που στοιβάζονται στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, στα τμήματα μεταγωγών, αυτοί που βαριανασαίνουν στα χειρότερα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς, που ταπεινώνονται και εξευτελίζονται στα "κρεβάτια", στα υπόγεια, στις γειτονιές του "πολιτισμένου κόσμου".

Πυροβόλησαν, καταδίωξαν, τραυμάτισαν σκότωσαν και κυκλοφορούν ελεύθεροι

Οι αστυνομικές επιθέσεις και δολοφονίες συνεχίζονται. Τα περιστατικά κατά τα οποία κάποιος μπάτσος σκότωσε ή τραυμάτισε "διαφορετικούς", διαδηλωτές, ή κατά υπόθεση διαδηλωτές, δεν παύουν να υπενθυμίζουν με τον πιο ωμό και απροκάλυπτο τρόπο ότι ο κοινωνικός και ταξικός πόλεμος διεξάγεται καθημερινά. Με το κράτος να αντιπαραθέτει κάθε μέσο, κάθε όπλο, κάθε κατασταλτικό και ιδεολογικό μηχανισμό του για να επιβεβαιώνει ότι είναι θεμελιωμένο πάνω στη βία και στην επιβολή. Να σκορπάει σφαίρες σε διαδηλωτές και "διαφορετικούς", να ανατρέπει καταδιωκόμενα μηχανάκια με πιθανούς διαδηλωτές, να αθωώνει τους ένστολους φονιάδες και να νομιμοποιεί τα εγκλήματά του. Και για όσους δεν συναινούν δε θα μείνει τίποτε αναπάντητο...

11.03.2005

Ο μπάτσος Τυλιανάκης πριν τρεισήμισι χρόνια, σε μπλόκο της αστυνομίας στο Ζεφύρι, σκότωσε τον τσιγγάνο Μαρίνο Χριστόπουλο.

Έτσι απλά. Έβγαλε το όπλο, σημάδεψε και πέτυχε στον αυχένα τον Μαρίνο που οδηγούσε.

"*Τη μέρα που τον σκότωσαν, ο αδερφός μου ήταν χαρούμενος- πετούσε. Το μικρό του παιδί, που είχε γεννηθεί με ένα πρόβλημα, ήταν πια καλά και έβγαινε από το νοσοκομείο. Μετά από τραπέζι στα πεθερικά, στο δρόμο για το σπίτι, όπου τον περιμέναμε, τον πυροβόλησαν.*" (το παραπάνω απόσπασμα αλλά κι όσα ακολουθούν είναι από συνέντευξη της αδερφής του Μαρίνου σε αστική εφημερίδα)

Στις μέρες μας ο δολοφόνος μπάτσος κυκλοφορεί ελεύθερος ύστερα από απόφαση των δικαστηρίων στις 11/03/2005 να τον καταδικάσει τυπικά σε 13 χρόνια κάθειρξη και να προσδώσει στην ποινή ανασταλτικό χαρακτήρα έως την εκδίκαση της έφεσης. Το δικαστήριο αναγνώρισε "ελαφρυντικά" στον μπάτσο δολοφόνο, επικαλούμενο τον "πρότερο έντιμο βίο του και την καλή συμπεριφορά του μετά την τέλεση της πράξης", και τον άφησε ελεύθερο.

Σε κάθε άλλη περίπτωση η ανθρωποκτονία αποφέρει (ισόβια) φυλάκιση...

Σε αυτήν την περίπτωση, ή μάλλον σε όλες τις περιπτώσεις που οι μπάτσοι σκοτώνουν, βασανίζουν, βιάζουν, το αποτέλεσμα είναι το ίδιο: είτε να πέφτουν στα μαλακά είτε να αθωώνονται εξ' ολοκλήρου.

"*Αν αυτός είναι φονιάς, οι δικαστές 100 φορές. Ξέρεις πόσοι κρατάνε όπλο;*"

Στο Ζεφύρι, αυτά τα τρεισήμισι χρόνια μετά του θάνατο του Μαρίνου, η καταδίκη και φυλάκιση του Τυλιανάκη αναμενόταν σαν δικαίωση και σαν ένα μικρό "ξέπλυμα" του κακού.

"*Δεν μπορώ να συγχωρήσω, το κυνηγάμε το θέμα κι ελπίζουμε στη δικαίωση. Να πάει φυλακή. Εγώ έχω δυο παιδιά, δεν μπορώ να πάρω εκδίκηση, αλλά τόσος κόσμος αγαπούσε το Μαρίνο και ψάχνει κάθε μέρα να τον ξαναδεί, καταλαβαίνεις, άνθρωποι που μεγάλωσαν μαζί του.*"

Όλα τα στοιχεία της δολοφονίας συγκλίνανε στην ενοχή του μπάτσου Τυλιανάκη, αναιρούσανε τις απροκάλυπτες δικαιολογίες των μπάτσων και στέλνανε στο βρόντο όλες τις ένορκες διοικητικές εξετάσεις (ΕΔΕ) της αστυνομίας.

"*Μετά τον πυροβολισμό προσπάθησαν να βρουν οτιδήποτε μπορούσε να ενοχοποιήσει τον Μαρίνο. Όμως ο Μαρίνος ήταν καθαρός.*"

Από τις πρώτες ημέρες μετά τη δολοφονία του Μαρίνου, οι κρατικοί μηχανισμοί φαίνονταν να τίθενται σε συναγερμό και να οχυρώνονται.

"*Όταν μαθεύτηκε ο φόνος, έγιναν πολλά τηλεφωνήματα από τα κεντρικά της Ασφάλειας προς τα τμήματα του Ζεφυρίου, του Μενιδίου, των Άνω Λιοσίων και όπου αλλού ζουν τσιγγάνοι*".

Ενώ ταυτόχρονα, οι ίδιοι κρατικοί μηχανισμοί, παρείχαν κάθε είδους προστασία στον δολοφόνο μπάτσο. Οι φάλαγγες της ασφάλειας κατά τη διάρκεια των προσαγωγών του Τυλιανάκη στα δικαστήρια, οι κλούβες στο Ζεφύρι για την αποφυγή επεισοδίων τις πρώτες ημέρες μετά τη δολοφονία, οι "πυροσβεστικές" επεμβάσεις των αρμοδίων αξιωματικών στα πάνελ των καναλιών και οι θηριώδεις υποσχέσεις τους για απόδοση δικαιοσύνης, όλα αυτά ήταν επεμβάσεις για την προστασία του ίδιου του μπάτσου αλλά και για να μην πληγωθεί το γόητρο της δημοκρατίας.

Παράλληλα στην υπόθεση άρχισαν να εμπλέκονται εκτονωτικά για την κοινωνική δυσαρέσκεια και οργή, φορείς οι οποίοι διεκδικούν μάλιστα τίτλους κοινωνικής αντιπροσώπευσης αλλά και διαμεσολαβητικοί μηχανισμοί.

Οι δεσμεύσεις βουλευτών και λαϊκών τραγουδιστών ότι το "ζήτημα θα απασχολήσει και τη βουλή" και οι διεθνείς καταγγελίες διαφόρων "μη κυβερνητικών οργανώσεων", όλα αυτά ήταν ενδείξεις στο ότι η υπόθεση έπρεπε να εκτονωθεί και ο μπάτσος να "πέσει στα μαλακά".

Τα ΜΜΕ έντεχνα από την πρώτη στιγμή έδωσαν την ανάλογη δημοσιότητα στο ζήτημα προσφέροντας χώρο και χρόνο στους οργισμένους συγγενείς και φίλους του Μαρίνου να υποστηρίξουν το δίκιο τους και να μοιραστούν τον πόνο τους , χωρίς να χάνουν βέβαια την ευκαιρία να στιγματίσουν την περιοχή ως γκέτο παραβατικότητας.

"*Στο Ζεφύρι ήρθε μία από την τηλεόραση να κάνει ρεπορτάζ. Στεκόμαστε δίπλα της, όταν αυτή λέει για το "γκέτο" στο οποίο βρίσκεται. Μου' ρθε να της ρίξω μια σφαλιάρα, έτσι, για να έχει λίγο δίκιο.*"

Τα εκτενή ρεπορτάζ για τα "δρομολόγια του τρόμου", οι αναφορές για τα "σούπερ μάρκετ πρέζας" αλλά και γενικότερα η καλλιέργεια της εντύπωσης ότι το Ζεφύρι είναι κάτι σαν ένα ελληνικό Σικάγο, στόχο είχαν να αντιστρέψουν το αρνητικό για την αστυνομία κλίμα, να δικαιολογήσουν την παρουσία των μπάτσων στους δρόμους του Ζεφυρίου, και τελικά να νομιμοποιήσουν την αστυνομοκρατία και να αποδώσουν στους μπάτσους την "πιθανότητα του λάθους".

Και φυσικά το οργανωμένο έγκλημα της δημοκρατίας ολοκληρώνεται με τις αποφάσεις των δικαστών. Αυτό που τελικά η δημοκρατία κάνει είναι να νομιμοποιεί τα εγκλήματά της.

Για τις απαντήσεις απέναντι σε αυτά τα εγκλήματα, είναι γνωστές οι εικόνες των συγκρούσεων με τα ματ που είχαν καταφτάσει στο Ζεφύρι για να "προστατεύσουν" το τοπικό αστυνομικό τμήμα λίγες ώρες μετά τη δολοφονία. Όπως είναι γνωστές και οι πιο πρόσφατες εικόνες όπου σταματημένα και άδεια λεωφορεία σπάζονταν από τσιγγάνους με τις επευφημίες ενός ευρύτερου περίγυρου ύστερα από την απόφαση του δικαστηρίου να αφεθεί ελεύθερος ο δολοφόνος μπάτσος. Για αυτές τις εικόνες η μητέρα του Μαρίνου είχε χαρακτηριστικά πει :

"*Παιδιά ήταν, αγανάκτησαν, αλλά τα λεωφορεία δεν φταίνε σε τίποτα. Καλύτερα να καίγανε το αστυνομικό τμήμα ή περιπολικά...*".

09.04.2005

Τις ημέρες εκείνες όποιος άκουγε/έβλεπε/διάβαζε ειδήσεις σε καθεστωτικά media, θα γνώριζε ότι κάπου στην Κατεχάκη σκοτώθηκε "ένας νεαρός" σε τροχαίο με τη μηχανή του. Οι πληροφορίες δεν ήταν όμως σαφής ούτε είχαν σταθερά δεδομένα. Σε κάποια -καθεστωτικά πάλι- μέσα, διέρρευσε η είδηση ότι το τροχαίο προήλθε από καταδίωξη της αστυνομίας.

Χρειάστηκε να περάσουν κάποιες εβδομάδες για να καταφέρουν οι φίλοι και η μητέρα του 24χρονου μοτοσικλετιστή που σκοτώθηκε εκείνη την ημέρα, να ξεδιαλύνουν το στημένο από την αστυνομία τροχαίο, τη στημένη από την αστυνομία είδηση, να μιλήσουν για τη δολοφονία του Νίκου Γκαλλέγκου από την αστυνομία κατά τη διάρκεια καταδίωξης.

Ακολουθούν χαρακτηριστικά αποσπάσματα από δηλώσεις της μητέρας και του αδερφού του Ν. Γκαλλέγκου καθώς και του δικηγόρου τους.

"Τα παιδιά μου βρίσκονταν σε πάρτι στη Γεωπονική Σχολή. Ένας φίλος τους, ο Χάρης Σίνος, τραυματίστηκε στο πόδι. Εκείνοι αποφάσισαν να τον μεταφέρουν - με μοτοσικλέτες - στο Γενικό Κρατικό Νοσοκομείο που εφημέρευε. Τους πέρασαν για αναρχικούς και άρχισαν να τους καταδιώκουν. Κατά την καταδίωξη προκάλεσαν τον θάνατο του παιδιού μου. Όταν συνειδητοποίησαν τι είχαν κάνει, προσπάθησαν να συγκαλύψουν το λάθος τους...εξαφάνισαν και παραποίησαν στοιχεία στον τόπο του δυστυχήματος, ώστε να φαίνεται σαν ένα συνηθισμένο τροχαίο" (δηλώσεις της μητέρας του Νίκου Γκαλλέγκου στον αστικό τύπο)

"Μετέφερα τον τραυματισμένο φίλο μας στο νοσοκομείο. Ακολουθούσαν με δεύτερη μοτοσικλέτα ο αδελφός μου και η αρραβωνιαστικιά μου και σε μικρή απόσταση κι άλλοι φίλοι. Στη διαδρομή περιπολικά άρχισαν να μας καταδιώκουν. Κατά τη διάρκεια της καταδίωξης οι αστυνομικοί "έκλεισαν" τη μηχανή του αδελφού μου, με αποτέλεσμα εκείνος να σκοτωθεί και η αρραβωνιαστικιά μου να τραυματιστεί βαρύτατα...Αρχικά ένας αξιωματικός μου είπε ότι είχε γίνει λάθος, μας καταδίωξαν έπειτα από λάθος σήμα, θα γίνονταν ανακρίσεις. Όταν ο αδελφός μου ύστερα από λίγα λεπτά πέθανε, άλλος αξιωματικός υποστήριξε ότι ήταν ένα συνηθισμένο τροχαίο" (δηλώσεις του αδερφού του Νίκου Γκαλλέγκου στον αστικό τύπο)

"...Όταν ο Νίκος έστριψε κάποια στιγμή στη Λ. Κατεχάκη με κατεύθυνση τη Λ. Κηφισίας. Ένα αυτοκίνητο χρώματος γκρι με συμβατικές πινακίδες κατευθύνθηκε με ιλιγγιώδη ταχύτητα και πήρε θέση στην κάθετη οδό Αδριανείου. Την ώρα που πλησίαζε ο καταδιωκόμενος μοτοσικλετιστής βγήκε απότομα και παρεμβλήθη στην πορεία του. Εκείνος αναγκάστηκε να ανακόψει ταχύτητα και το πρώτο περιπολικό που τον καταδίωκε έπεσε πάνω του. Η μηχανή ανατράπηκε και ο οδηγός της εκτινάχθηκε με το κεφάλι στο οδόστρωμα με συνέπεια βαριές εγκεφαλικές κακώσεις...Μάρτυρες του συμβάντος είδαν αστυνομικούς να μετακινούν τα θύματα από τη θέση όπου είχαν πέσει και να ακουμπούν το κεφάλι του νεαρού στο αριστερό, κατά την πορεία του, πεζοδρόμιο της λεωφόρου. Οι αστυνομικοί αφού απέκλεισαν την περιοχή, άρχισαν να συνεννοούνται μεταξύ τους, να εξαφανίζουν τα ίχνη που είχε αφήσει το αυτοκίνητο με τις συμβατικές πινακίδες..." (δηλώσεις του δικηγόρου της υπόθεσης στον αστικό τύπο)

Πρόκειται λοιπόν για δύο οργανωμένες επιχειρήσεις της αστυνομίας. Η πρώτη να καταδιώξουν και να ανακόψουν πιθανούς αναρχικούς διαδηλωτές με κάθε τίμημα και η δεύτερη να συγκαλύψουν τη δολοφονία. Και όλα αυτά βέβαια δεν θα μπορούσαν παρά να περάσουν στην αφάνεια για να μην πληγωθεί και πάλι η δημοκρατία.

Λίγες ημέρες αργότερα, προς απάντηση αυτής της κρατικής δολοφονίας, ομάδες ατόμων που βρίσκονταν στο γήπεδο της λεωφόρου Αλεξάνδρας, επιτέθηκαν με πέτρες και μολότωφ σε διμοιρίες των ματ.

10.05.2005

Στις 10 Μάη, αναρχικοί-ές βρέθηκαν στο πολυτεχνείο για την πραγματοποίηση συνέλευσής τους. Στον ίδιο χώρο βρέθηκαν και ένοπλοι φρουροί βουλευτών με τα αυτοκίνητά τους. Κατά την προσπάθεια των συγκεντρωμένων να εκδιώξουν τους φρουρούς από το πολυτεχνείο, ένας από τους τελευταίους -ο Χριστόφορος Πατσιάς- πυροβόλησε με αποτέλεσμα ένας σύντροφος να τραυματιστεί στο πόδι. Η υπόθεση, από εκεί και πέρα, θα μπορούσε να είχε πάρει ξεχωριστή τροπή αν εκείνη την στιγμή δεν βρίσκονταν στο χώρο του πολυτεχνείου βουλευτές, κομματικά μέλη και οι προσκεκλημένοι τους για μια βιβλιοπαρουσίαση.

Τα δακρυγόνα σταμάτησαν να πέφτουν από νωρίς, οι δυνάμεις των ματ απομακρύνθηκαν και ξεκίνησε ένας "επικοινωνιακός πόλεμος" εντός και εκτός του πολυτεχνείου. Τα ΜΜΕ άδραξαν την ευκαιρία, ανέστειλαν την απεργία των εργαζομένων τους στο τμήμα των ειδήσεων και έστρεψαν τους προβολείς τους προς την ιδιότυπη "ομηρία" - αποκλεισμό των πολιτευτών στο κατειλημμένο πολυτεχνείο.

Στα διάφορα πάνελ εκείνης της νύχτας αλλά και στα δισέλιδα των εφημερίδων τις επόμενες ημέρες, το ζήτημα μεταφερόταν συνεχώς από την κρατική βία στην καταπάτηση του ασύλου από αναρχικούς, από τις σφαίρες του ένοπλου φρουρού στους "κουκουλοφόρους" της Στουρνάρη, από τον τραυματισμό αναρχικού στην ομηρία πρώην υπουργών.

Στο παιχνίδι των εντυπώσεων, το κράτος επιχειρούσε αρχικά να αντιστρέψει και στη συνέχεια να υποβαθμίσει το γεγονός ενώ ταυτόχρονα αγωνιούσε στο να βρεθεί ανώδυνη λύση στην λήξη της κατάληψης και στον αποκλεισμό των βουλευτών. Δεν θα μπορούσε βέβαια να γίνει κι αλλιώς, καθώς η δημοκρατία βρέθηκε απέναντι σε άλλη μια αντίφασή της. Από τη μια ένας "δημοκρατικός χώρος διαλόγου" όπως παρουσιάζεται το πολυτεχνείο και από την άλλη η χρήση αστυνομικών όπλων εντός του.

Από εκεί και πέρα, και αφού η κατάληψη έληξε, οι δηλώσεις του Ε. Βενιζέλου στα media είναι χαρακτηριστικές για το τι άφησε η νύχτα της 10ης Μάη για την κυριαρχία.

"*Κάναμε μια πολιτική συζήτηση, διαπιστώσαμε μια δυσαρέσκεια και απογοήτευση την οποία κανείς δεν μπορεί να αγνοήσει*". Εδώ την υπεραξία θέλει να εισπράξει η αστική δημοκρατία.

"*Ενώ η κυβέρνηση είχε όλη την καλή διάθεση, δεν μπορούσε να προβεί σε χειρισμούς που τους κάναμε εμείς*". Εδώ την υπεραξία θέλει να εισπράξει η πολιτική διαχείριση.

Και όσοι δεν συναινούν δεν αφήνουν τίποτα αναπάντητο

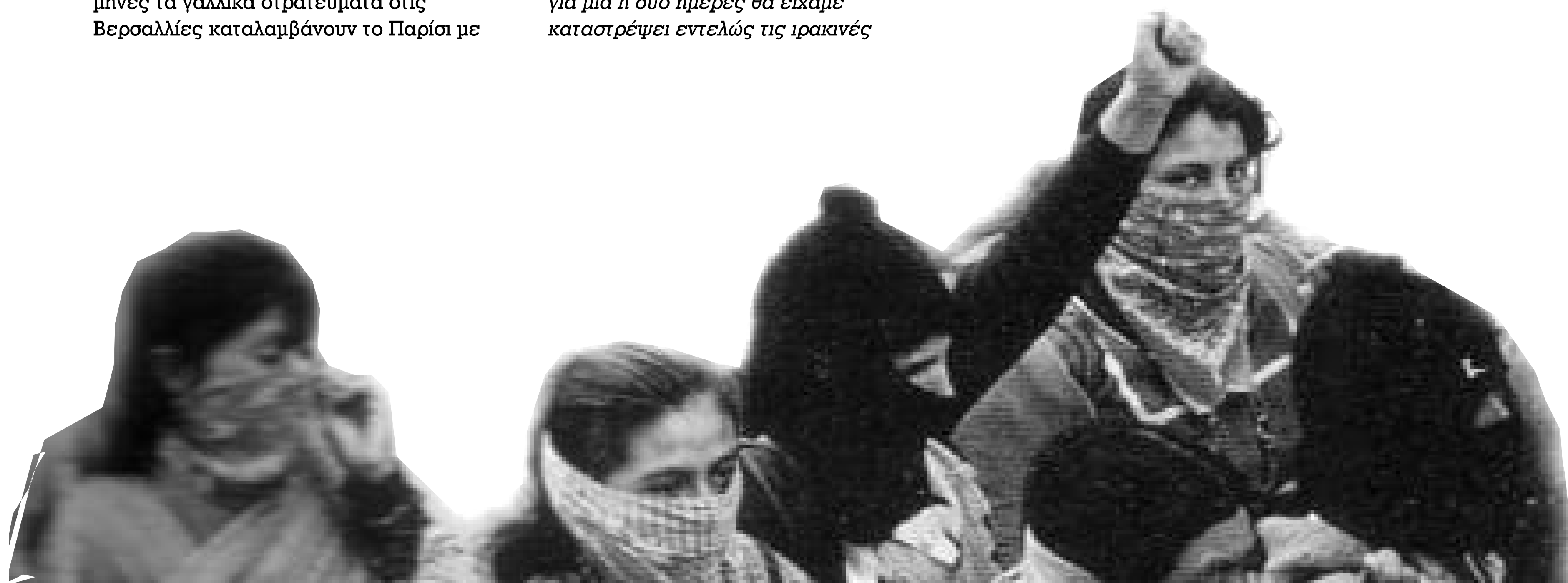
Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι την Ιστορία τη γράφουν οι νικητές. Οι νικητές σε κάθε μάχη, σε κάθε πόλεμο. Και ο νους πάει σε πολέμους μεταξύ “εθνών” που συνήθως καθορίζουν σύνορα και μετατρέπουν τους ηττημένους σε "μειονότητες". Ή σε νικητήριους πολέμους των στρατών των κυρίαρχων τάξεων ενάντια στους εκάστοτε εξεγερμένους που μεταμορφώνουν τα σώματα των ηττημένων σε φαντάσματα ενός "εχθρού του λαού" για να πειθαναγκάζουν την ύστερη κοινωνική συνείδηση.
Αυτός που θα εμμείνει στη σχέση του με την ιστορική πραγματικότητα είναι σίγουρο ότι θα ανταμειφθεί όχι απλά με μια τεκμηρίωση της διαστρέβλωσης του παρελθόντος από τους κυρίαρχους αλλά και με την αποκάλυψη των κινήτρων και των συμφερόντων τους μέσα σε κάθε ιστορική περίοδο. Η εξουσία και τα προνόμια, ως υποστάσεις της κυριαρχικής λογικής, παίρνουν την μορφή της εποχής τους και υλικοποιούνται με σημείο αναφοράς τις εκάστοτε ιεραρχήσεις και αποτιμήσεις πλούτου και κοινωνικού κύρους. Τίθεται ένα ερώτημα: εκείνο που κάνει απτή την κυριαρχική λογική στην κοινωνική συνείδηση είναι "δέσμιο" της υλικής της υπόστασης και ως εκ τούτου των ιστορικών της ορίων;
Η Εξουσία δεν είναι μεταφυσική έννοια. Η Εξουσία κάποτε χρησιμοποίησε την μεταφυσική και το έκανε όχι για να καταστεί η ίδια υποτελής ανόητων μυθοπλασιών αλλά για να τυφλώνει τους υπηκόους διεκδικώντας και κατοχυρώνοντας για τον εαυτό της χειροπιαστά συμφέροντα. Καθώς έχει ξεπεράσει προ πολλού τα μεταφυσικά προσχήματα σαρκάζοντας και απαξιώνοντας τον άχρηστο δεσποτισμό τους, σήμερα, στην πιο επιθετική της μορφή που λέγεται καπιταλισμός, διακηρύττει ότι δεν μπορεί να αναγνωρίσει τον εαυτό της έξω από τη δική της θνητότητα, μια θνητότητα που οριοθετείται προφανώς από συμφέροντα και κυνική ιδιοτέλεια. Φαίνεται, όμως, στην Ιστορία ότι αυτοί που κάθε φορά ξεδιαλύνουν την εξουσιαστική φαινομενικότητα -πέρα από τα ρητορικά "υπαρξιακά" που θέτει κάθε φορά στο ιστορικό της πλαίσιο- δεν είναι άλλοι από τους εξεγερμένους. Κίνητρο των εξεγερμένων μέσα στην Ιστορία ήταν ανέκαθεν η αποτίναξη του ζυγού τους, με την ελευθερία να είναι σε τέτοιο βαθμό η ίδια τους η ανάσα, ώστε να μην εκλογικεύεται ούτε και να (μετα)φυσικοποιείται. Ακριβώς σε αυτό το σημείο η Εξουσία αποκαλύπτει έναν συνιστώντα όρο ζωής της που είναι η συντριβή των εξεγερμένων, ο αφανισμός των φυσικών φορέων του αιτήματος της ελευθερίας με την ελπίδα ενός παντοτινού αφανισμού και του ίδιου του αιτήματος. Σε περίπτωση εξέγερσης δεν πρόκειται για συμφέροντα μικρά ή μεγάλα, για μάχες μεταξύ διευθυντηρίων και για διευθετήσεις κοινωνικών ιεραρχιών ώστε να χρειάζεται η θνητή γλώσσα των ιστορικών ορίων. Εδώ πρόκειται για επιθετική αμφισβήτηση της ίδιας της υπόστασης της Εξουσίας. Γι' αυτό λοιπόν μέσα στην Ιστορία, οριζόντια και κάθετα σε κάθε ιστορική εποχή συναντώνται παραδείγματα διευθυντηρίων και μηχανισμών Εξουσίας που, ενώ έχουν παρελθόν και μέλλον επιστήθιας εχθρότητας, ενώ εξελίσσονται μάχες συμφερόντων μεταξύ τους συμμαχούν για να καταπνίξουν μια εξέγερση. Θα παρατεθούν τρία χαρακτηριστικά ιστορικά παραδείγματα που τεκμηριώνουν αυτήν ακριβώς την συνθήκη δίνοντας της την "αιωνιότητα" που της αρμόζει πέρα από ιστορικές νομοτέλειες και κοινωνικούς δαρβινισμούς. Ο θάνατος κάθε Εξουσίας είναι η Εξέγερση γι' αυτό και οι απαντήσεις της Εξουσίας ήταν, είναι και θα είναι πάντα θανάσιμες.

ανταρσίες που φοβούνται οι εστεμμένοι άρχοντες

Ο Θουκυδίδης δίνει το κείμενο της συμμαχίας που συνήφθη μεταξύ Αθήνας και Σπάρτης στην αρχή του καλοκαιριού του 421 (Ε, 23-24), εκεί διαβάζουμε την ακόλουθη ρήτρα, η οποία δεν συνεπάγεται κάποιο ακριβές αντιστάθμισμα από σπαρτιατικής πλευράς: ήν δε η δουλεία επανιστήται, επικουρείν Αθηναίους Λακεδαιμονίοις παντί σθένει κατά το δυνατόν ("*αν η δουλική τάξη εξεγερθεί, οι Αθηναίοι θα βοηθήσουν τους Λακεδαιμονίους με όλες τους τις δυνάμεις και όσο μπορούν*").
(Πιερ Νιντάλ-Νακέ, *Πέρα από την αρχαία ελληνική δημοκρατία*, σελ. 79)

Το 1870 ο στρατός του Ναπολέοντα του 3ου, πολεμάει τον πρωσικό στρατό. Στις 18 Μάρτη του 1871 ο λαός του Παρισιού επιλέγει τον εμφύλιο πόλεμο ενάντια στην γαλλική κυβέρνηση των Βερσαλλιών και τον στρατό της και στη συνέχεια καταλαμβάνει την πόλη. Στις 28 Μαρτίου ανακηρύσσεται η Κομμούνα ως επίσημο “καθεστώς”. Αμέσως μετά από αυτό το γεγονός, οι δυο “αδελφές-εχθρικές” δυνάμεις ξαναδίνουν αμέσως τα χέρια: ο πόλεμος “αναβάλλεται” και μετά από δυο μήνες τα γαλλικά στρατεύματα στις Βερσαλλίες καταλαμβάνουν το Παρίσι με τη βοήθεια των Πρώσων!
(Μ. Φίλντ - Ζ-Μ Μπρόμ, *Νεολαία και Επανάσταση*, σελ 139)
Ο Μπίσμαρκ, κυβερνήτης των Πρώσων, απελευθέρωσε 100.000 γάλλους αιχμαλώτους πολέμου για να καθυποτάξουν το προλεταριακό Παρίσι
(Λένιν, "*Η ανάμνηση της Κομμούνας*")

Στις 26 Φλεβάρη του 1991, δυο μέρες πριν από την ανακοίνωση της κατάπαυσης του πυρός από την Ουάσιγκτον, ένα νέο στοιχείο έκανε την εμφάνισή του στο ιρακινό ζήτημα. Κουρασμένο από 12 χρόνια στυγνής δικτατορίας, ένα μεγάλο μέρος του ιρακινού πληθυσμού εξεγέρθηκε ενάντια στο καθεστώς της Βαγδάτης. Η είδηση κρύφτηκε από τα ΜΜΕ καθώς η κυβέρνηση Μπους δεν ήθελε να φανεί ότι σταματάει τον πόλεμο για να σώσει το καθεστώς του Σαντάμ Χουσεϊν. Ο λαός άρχισε να διαδηλώνει στους δρόμους φέροντας όπλα και καταστρέφοντας πράγματα. Ο Μπους αποφάσισε να σταματήσει τον πόλεμο. Και το έκανε αυτό παρά τις αντιρρήσεις του στρατηγού Σβάρτσκοπφ που δήλωσε: "*εάν μας είχε επιτραπεί να συνεχίσουμε για μια ή δυο ημέρες θα είχαμε καταστρέψει εντελώς τις ιρακινές δυνάμεις και θα ήταν μια μάχη εξολόθρευσης*".
Στις αρχές του Μάρτη του 1991 η εξέγερση αρχίζει να απλώνεται σε ολόκληρο το Ιράκ. Η αντίδραση της κυβέρνησης Μπους είναι μια αιφνιδιαστική υποστήριξη του καθεστώτος του Σαντάμ. Ο στρατηγός Σβάρτσκοπφ έδωσε πολλά στους ιρακινούς στις 3 Μάρτη, όταν συναντήθηκαν στο Νότιο Ιράκ στα σύνορα με το Κουβέιτ, όπου τους επέτρεπε να χρησιμοποιούν ελικόπτερα. Ακόμη και οπλισμένα ελικόπτερα. Οδηγείται κανείς πολύ εύκολα στο συμπέρασμα ότι υπήρξε κάποιου είδους συμφωνία.
"*Είπα, ναι, μπορείτε να απογειώνετε τα ελικόπτερά σας. Στη συνέχεια τα ελικόπτερα χρησιμοποιήθηκαν για να καταστείλουν τους εξεγερμένους του βορρά*" (Στρατηγός Σβάρτσοκπφ).
Είναι προφανές ότι οι αμερικάνοι προχώρησαν σε μια απρόσμενη κατάπαυση του πυρός προκειμένου να επιτρέψουν στον ιρακινό στρατό να καταστείλει την εξέγερση.
(Απόσπασμα από το ντοκυμαντέρ: *Hidden War Of Desert Storm*)

ανολοκλήρωτες σημειώσεις ενός ανολοκλήρωτου πολέμου

Ο πόλεμος συνεχίζεται παντού. Λίβανος, Συρία, η συνήθης ύποπτη Παλαιστίνη, το ισοπεδωμένο Ιράκ και Αφγανιστάν, κεντρική Ασία, στις "βελούδινες" επαναστάσεις των πρώην σοβιετικών κρατών (που φέρνουν χαμόγελα στους δυτικούς ηγεμόνες), στην τσετσενία, σε ολόκληρη την Αφρική, στο "σχέδιο Κολομβία" στη λατινική Αμερική, ακόμα και εδώ στις "ήσυχες" δυτικές μητροπόλεις...Ο Μακιαβέλι εξάλλου ήταν ευρωπαίος.

εισαγωγαί-εξαγωγαί "δημοκρατία" Α.Ε

Ήρθε η ώρα της διπλωματίας, δήλωνε η Κοντολίζα Ράις στον εναρκτήριο λόγο της για την επίσημη ανάληψη των καθηκόντων της. Το αμερικάνικο κράτος δεν κάνει χιούμορ, απλά μετατοπίζεται ξαναδιαβάζοντας την μετά την 11/9 ιστορία του.
Έχει ξαναγραφτεί πως οι αδυναμίες της στρατηγικής στο Ιράκ όχι μόνο άγγιξαν τα όρια μιας **δομικής κρίσης στο εσωτερικό των ΗΠΑ** και διατάραξαν τις σχέσεις με τους ευρωπαίους συμμάχους, αλλά και μπλόκαραν οριστικά τον οποιοδήποτε **στρατιωτικό σχεδιασμό ανά τον πλανήτη** αφού ο κύριος βραχίονας της αμερικάνικης ισχύος βαλτώνει στην ιρακινή ενδοχώρα. Κι όσο το παιχνίδι χοντραίνει τόσο οι κυρίαρχοι του κόσμου θα νοσταλγούν τη χαμένη συνεργασία και πολυπολικότητα. Για το αμερικάνικο κράτος δεν υπάρχει καμιά αλλαγή δόγματος, απλά ελαφρές μετακινήσεις και υποχωρήσεις από την απόλυτη μονομέρεια. Οι επισκέψεις "καλής θέλησης", όπως ονομάστηκαν, τους τελευταίους μήνες αμερικάνων αξιωματούχων ανά την Ευρώπη αυτό το στόχο έχουν, να διασώσουν τις πληγωμένες ευρωατλαντικές σχέσεις. Ο μονόλογος σταματά και αρχίζει ένας εποικοδομητικός διάλογος, είπε συνοπτικά και παραλίγο αυτοκριτικά η Αμερικανίδα υπουργός εξωτερικών, ξεδιπλώνοντας τα νέα σχέδια του αμερικάνικου κράτους. Στη διαδικασία αυτή προσπερνιέται -χωρίς να εγκαταλείπεται- η λογική των **"σταθερών φίλων των ΗΠΑ"** και μετατοπίζεται στην ανεύρεση παγκόσμιων ευκαιριακών ή μη συνεργασιών με **"σταθερά συμφέροντα"** για την προώθηση της παγκόσμιας ασφάλειας. Η **εξαγωγή δημοκρατίας**, τίθεται στην αιχμή των επιλογών των παγκόσμιων αφεντικών και αποκτά μεσσιανικό χαρακτήρα που ξεφεύγει από το γνώριμο ιδεολόγημα του "άξονα του κακού". Η λέξη δημοκρατία, συνδέεται άμεσα με τη σταθερότητα, την παγκόσμια ειρήνη, με το νεόκοπο δόγμα ασφάλειας και είναι ένα πολύτιμο όπλο: όχι μόνο γιατί αυτή η θεωρία συνέχει όλους τους δυτικούς κυρίαρχους, αλλά και γιατί έχει την ισχύ να κερδίσει κάτι εξίσου σημαντικό, τη νομιμοποίηση των σταυροφοριών στο εσωτερικό των δυτικών κοινωνιών. Αν ο φόβος των "παρανοϊκών τρομοκρατών" είναι το ένα κομμάτι που πρέπει να συνέχει τους πρωτοκοσμικούς, το άλλο πρέπει να είναι η αίσθηση του ότι όλα όσα γίνονται (ακόμα και με ατέλειες είτε υπερβολές) αποτελούν τμήμα μιας πράξης απονομής δικαίου σε αυτούς που το στερούνται. Αν μη τι άλλο **η δημοκρατία γίνεται το κύριο εξαγώγιμο προϊόν της Δύσης**. Αυτό που χρειάζεται είναι ένα δίκτυο πρόθυμων, αποφασισμένων, πειστικών και ρεαλιστών διανομέων. Οπλισμένων με αυτοπεποίθηση, αλαζονεία και έναν hi-tech στρατό....

ξανασχεδιάζοντας τους χάρτες στη μέση ανατολή

"*το Ιράν αποτελεί προκεχωρημένη θέση τυραννίας στον κόσμο*" Νοέμβρης 2004
"*η Συρία δεν θα πρέπει να αισθάνεται στο απυρόβλητο των ευρύτερων αλλαγών στη μέση ανατολή*" Απρίλης 2005

Η υπουργός εξωτερικών των ΗΠΑ δε μασάει τα λόγια της και μετράει δυνάμεις...
Η εισβολή στο Ιράκ αποτέλεσε και αποτελεί ένα σημείο μόνο του **ευρύτερου ανασχεδιασμού στη μέση ανατολή**. Και μετά τη "νίκη" των σταυροφόρων άνοιξαν νέες παράμετροι, ασύμφορες τις περισσότερες φορές για τους προασπιστές της δημοκρατίας και της παγκόσμιας ασφάλειας.
Έχει γίνει μάλλον σαφές σε όλους πως ένας βασικός άξονας των αντιτρομοκρατικών εκστρατειών της "λέσχης των προθύμων" ήταν και είναι το Ιράν. Η Βαγδάτη και το σανταμικό καθεστώς απλά πληρούσε όλες τις **ιδεολογικές συνισταμένες** του "αντιτρομοκρατικού δόγματος". **Όχι όμως και όλες τις γεωπολιτικές**. Και αν ένα κομμάτι αυτού του πολέμου ήταν η περικύκλωση και απομόνωση του Ιράν πρωτίστως και της Συρίας δευτερευόντως, το "γενεαλογικό" χάος του Ιράκ, με τις αντιμαχόμενες εθνοτικές και θρησκευτικές κοινότητες, η ισχυρή πλέον θέση των σιιτών στην κατοχική κυβέρνηση μάλλον ενισχύει παρά αποδυναμώνει τη θέση των αγιατολάδων του Ιράν. Το Ιράν γίνεται μια περιφερειακή δύναμη και παίχτης στο εσωτερικό του Ιράκ. Τα "σταθερά συμφέροντα" των μη σταθερών δυτικών συμμάχων αναλαμβάνουν δράση...
Η σύγκρουση των ευρωπαίων ηγεμόνων με την αμερικάνικη αυτοκρατορία (την κριτική και άρνηση των πρώτων για την διαφαινόμενη μεσοπρόθεσμα επίθεση των γερακιών της Ουάσιγκτον στο Ιράν) είναι απλά και μόνο **φαινομενική**. Οι "ειρηνοποιοί" ευρωπαίοι δεν θέλουν να συμπαρασυρθούν από την πολεμική ορμή των αμερικάνων φίλων, αλλά και ταυτόχρονα δεν θέλουν να εισπράξουν για άλλη μια φορά τα αποφάγια μιας ενδεχόμενης επέμβασης του αμερικάνικου στρατού. Πίσω από τις λεκτικές αψιμαχίες για το ιρανικό καθεστώς συντηρούνται ταυτόχρονα **κοινές δράσεις**... Δεν είναι ότι απλά οι ευρωενωσίτες ανέλαβαν (με τη σύμφωνη γνώμη του αμερικάνικου κράτους) τις συνομιλίες με τους ιρανούς κρατούντες για την ακύρωση του πυρηνικού προγράμματός τους ως ένδειξη κατευνασμού των ΗΠΑ. Ούτε το ότι αποκήρυξαν τον ριζοσπάστη ιρακινό σιίτη Σαντρ που παίζει το παιχνίδι της Τεχεράνης στο εσωτερικό του Ιράκ. Ίσως το πιο ενδεικτικό είναι το ότι από κοινού με τις ΗΠΑ στρίμωξαν την Συρία, την πιο παραδοσιακή σύμμαχο του Ιράν στην περιοχή (μετά τη δολοφονία τον Απρίλη στο Λίβανο του φιλοδυτικού πολιτικού Χαρίρι): με την απόφαση 1559 του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ, διατάσσεται η αποχώρηση του συριακού στρατού από το Λίβανο, ο αφοπλισμός της λιβανικής και της παλαιστινιακής Χεζμπολάχ και η ανάπτυξη του λιβανικού στρατού κατά μήκος των συνόρων με το Ισραήλ. Για μια ακόμη φορά στήνεται ένα γαϊτανάκι, πιέσεων, υποχωρήσεων, απειλών, χειραψιών, χαμόγελων και αεροπλανοφόρων. Η **υψηλή πολιτική** ξεδιπλώνεται πάνω στους λαούς της μέσης ανατολής για να καθορίσει το μέλλον τους. Κανείς δεν μπορεί να ξεγελαστεί. Το δόγμα ασφάλειας, η ιδεολογία του φόβου, η εξαγώγιμη δημοκρατία, τα σχέδια ανοικοδόμησης, οι προληπτικοί πόλεμοι και φυσικά τα πετρέλαια είναι αυτά που πρέπει να επιβεβαιωθούν και να κερδηθούν πάση θυσία. Αυτό που μένει εκκρεμές είναι η καλύτερη τοποθέτηση των δύο εξουσιαστικών μπλοκ σε μια μελλοντική "διευθέτηση" του ζητήματος του Ιράν. Στο πλιάτσικο τα σταθερά συμφέροντα παρουσιάζουν φυγόκεντρες δυναμικές. Αυτοί είναι οι νόμοι του αίματος. Ταυτόχρονα, η επελαύνουσα δημοκρατία, η ίδια η έννοια της ελευθερίας αφομοιώνεται από τους άμεσα θιγόμενους πληθυσμούς σαν πραγματική απειλή. "Ελευθερία" λοιπόν δεν μπορεί παρα να σημαίνει ταπείνωση και υποταγή... Κι αυτό οδηγεί σχεδόν αυτόματα είτε στη συσπείρωση γύρω από τα σκοτάδια της θρησκείας, του έθνους, του αρχηγού. Οποιαδήποτε απόπειρα των κοινωνιών για διεύρυνση της ελευθερίας τους, είτε θα κατασταλεί από τους ντόπιους μηχανισμούς ως ύποπτη για σχέσεις με τον "εξωτερικό εχθρό", είτε τελικά θα οδηγηθεί στην αναδίπλωση, την υποχώρηση και την κοινωνική απαξία. Είναι χαρακτηριστικό, ότι οι (βίαιες πολλές φορές) διαδηλώσεις των τελευταίων χρόνων της νεολαίας στο Ιράν, που διεκδικεί με τους δικούς της όρους την αξιοπρέπεια της ενάντια στην αστυνόμευση της καθημερινότητάς της, έχουν σιωπήσει τους τελευταίους μήνες. Δεν είναι καιροί για προδοσίες τώρα...

ευρωπαϊκά παραμιλητά

Τα πρόσφατα αρνητικά αποτελέσματα στα δημοψηφίσματα σε Γαλλία και Ολλανδία για το ευρωσύνταγμα προκάλεσαν μια μικρή ανατάραξη στους σχεδιασμούς για την οικοδόμηση του ισχυρού ανταγωνιστικού ευρωπαϊκού πόλου. Πέρα από την κλάψα διάφορων ευρωηγεμόνων, οι βάσεις του ευρωπαϊκού οικοδομήματος είναι πανίσχυρες και οι κατευθύνσεις ξεκάθαρες, που κανένα δημοψήφισμα δεν μπορεί να ανατρέψει.

(Ο μόνος που επιχαίρεται για τα όχι είναι η ψευτο-αντιευρωπαϊκή αριστερά που προσπαθεί να αποδώσει στην άρνηση γάλλων και ολλανδών χαρακτηριστικά αποκλειστικά και μόνο γενικευμένης κοινωνικής δυσαρέσκειας, ξεχνώντας επιμελώς ότι ο δεξιός και ακροδεξιός λαϊκισμός αποτέλεσε εξίσου πόλο συσπείρωσης του όχι). Οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις βρίσκονται όντως σε αμηχανία, αλλά δεν ξεχνούν το γιατί η ΕΕ υπάρχει: "...ή θα αφήσουμε την Ευρώπη να συρρικνωθεί σε μια απλή ζώνη ελεύθερου εμπορίου η θα επιλέξουμε μια πολιτική Ευρώπη, ικανή να παίξει ένα μεγάλο ρόλο στη διεθνή σκηνή..." διατυμπανίζουν στις Βρυξέλλες. Οι ευρωπαίοι ηγεμόνες θα ξαναβρούν στο άμεσο μέλλον την ησυχία που χρειάζονται για να ξαναπροσπαθήσουν να φτιάξουν μια κοινή πλατφόρμα δράσης. Τα ευρωπαϊκά όνειρα εξάλλου δεν πραγματώνονται μονάχα πάνω στις ευρωπαϊκές κοινωνίες, η επιθετικότητα και η αλαζονεία πρέπει να απλωθούν και πέρα από τα ευρωσύνορα "Πρέπει να συνδέσουμε την Ε.Ε. και το ΝΑΤΟ με εντελώς νέους τρόπους...υπάρχουν τόσες πολλές περιοχές που οι ευθύνες ΕΕ και ΝΑΤΟ αλληλοαγγίζονται", είπε ο ΓΓ του ΝΑΤΟ Γιάαπ Χοπ Σέφερ στα τέλη του Μάη για να υποστηρίξει τις προτάσεις του γερμανού καγκελάριου Σρέντερ για μια πιο αποφασιστική και λειτουργική ευρωατλαντική συμμαχία. Το δάχτυλο των ευρωπαίων ηγετών δεν δείχνει μόνο το δρόμο της επανασυμφιλίωσης ευρωπαίων και αμερικάνων, ούτε μόνο την υπαρκτή αναγκαιότητα των κυρίαρχων για συνεργασία και τη δημιουργία μιας πραγματικά "πολυπολικης και πολυμερούς" δράσης. Σημαδεύει επίσης και τις ανήσυχες και κρίσιμες περιοχές και πληθυσμούς ανά τον πλανήτη.

τα Βαλκάνια κερδίζουν χρόνο

"*Έτος αποφάσεων για το τελικό καθεστώς του Κοσσυφοπεδίου θα είναι το 2005*" Νίκολας Μπέρνς υφυπουργός εξωτερικών ΗΠΑ, Μάρτης 2005

"*Δεν είναι πολύ σαφείς. Αυτήν τη στιγμή δεν έχει κατατεθεί σχέδιο στο τραπέζι. Τώρα κερδίζουμε χρόνο...*" Ερκχαρντ Μπούσεκ, επικεφαλής του Συμφώνου Σταθερότητας για τη ΝΑ Ευρώπη όταν ρωτήθηκε για το ποιές απόψεις υπάρχουν για το μέλλον του Κοσσόβου, Απρίλης 2005

Τα αφεντικά του κόσμου αυτοσχεδιάζουν στη εδώ γειτονιά. Το "ξαφνικό" ενδιαφέρον τους τελευταίους μήνες για τα Βαλκάνια και για την οριστική διευθέτηση των ανοιχτών πληγών, σέρνει ξανά το άρμα της βίας των ντόπιων κοινοτήτων. Τους τελευταίους μήνες στο Κόσοβο, οι πολιτικές δολοφονίες, οι διακοινοτικές συγκρούσεις και οι βομβιστικές επιθέσεις δίνουν και παίρνουν συμπαρασύροντας μαζί του τις βαλκανικές κοινωνίες που φαίνεται να μην έχουν κουραστεί από τις εθνικιστικές ρητορείες, τους στρατούς και το αίμα. Η πληγή στο Κόσοβο δεν λέει να κλείσει και τίποτα δεν προμηνύει ότι η πολυσυζητούμενη παραχώρηση ανεξαρτησίας στους Κοσοβάρους θα λειτουργήσει προς την κατεύθυνση της εξομάλυνσης. Για το σερβικό κράτος, που χρόνια τώρα απονομιμοποιημένο, στριμώχνεται από εσωτερικές αδυναμίες και εξωτερικές πιέσεις, η υποχωρητικότητά του μπροστά στην απώλεια του "λίκνου του σερβικού πολιτισμού", θα ενισχύσει την εικόνα της νομιμοφροσύνης στους διεθνείς οργανισμούς και τις αποφάσεις τους. Από την άλλη όμως, ζυγιάζοντας το πολιτικό κόστος μιας τέτοιας ενδοτικότητας αλλά και κυρίως υπερασπιζόμενο τους κυρίαρχους εθνικούς μύθους που συνέχουν την σέρβικη κοινωνία (οι ίδιοι μύθοι που την έκαναν τροφή του Μιλόσεβιτς) δεν μπορεί παρά να προσπαθήσει να ανατροφοδοτήσει όλα τα εθνικιστικά συμπλέγματα.
Από την άλλη πλευρά, οι αλληλοσπαρασόμενες αλβανόφωνες ηγεσίες του Κοσόβου, εκμεταλλευόμενες τις συγκυρίες που προέκυψαν από την δημιουργία ενός ιδιότυπου προτεκτοράτου μετά τη νατοϊκή επέμβαση, προωθούν κι αυτές την εξόφθαλμη εθνικιστική προπαγάνδα την ίδια στιγμή που ανοίγουν την αγκαλιά τους στους ξένους επενδυτές που ακόμα διστάζουν. Το "ανεξαρτησία ή τίποτα άλλο" παντρεύεται με τις πλιατσικολόγες διαθέσεις, και οι πραγματικά οδυνηρές συνθήκες διαβίωσης των ντόπιων (ανεργία στο 40%), η γενικευμένη δυσαρέσκεια, εκτρέπεται και εξοπλίζει τους αλβανόφωνους ηγέτες με ένα καλό διπλωματικό χαρτί για την "αναγκαιότητα" και την επίσπευση της δημιουργίας ισχυρής εθνοκρατικής δόμησης. Ο ορίζοντας των Βαλκανίων παραμένει βαμμένος στο χακί.

αφρική και πάλι

"*Δεν θα επιτρέψουμε στους τρομοκράτες να απειλήσουν τους αφρικανικούς λαούς, ούτε να χρησιμοποιήσουν την Αφρική ως βάση για να απειλήσουν τον κόσμο*" Τζώρτζ Μπούς στην περιοδεία του στην αφρικανική ήπειρο στα τέλη του 2003.

Η δήλωση αυτή είναι και από μόνη της καταδεικτική των προθέσεων του πιο προωθημένου και επιθετικού κομματιού της αντιτρομοκρατικής σταυροφορίας, του αμερικάνικου κράτους. Υπάρχει μια τεράστια πλέον κυριαρχική φιλολογία για το πως οι ασταθείς περιοχές του πλανήτη ή οι περιοχές αυτές με "πολιτειακό και δημοκρατικό έλλειμμα" μπορούν να παράγουν το ανεξέλεγκτο, να δημιουργήσουν τις συνθήκες αυτές που θα διαταράξουν την παγκόσμια ειρήνη. Προσχηματικά ή μη, οι αφρικανικές χώρες σχεδόν όλες ανεξαιρέτως πληρούν τις προϋποθέσεις εκείνες για να αποτελέσουν ένα δόκιμο στόχο των πλανητικών αφεντικών. Τα τελευταία χρόνια έχουν αναπτυχθεί στην Αφρική με πρωτοβουλία των ΗΠΑ θεσμικά και στρατιωτικά όργανα {ACOTA- Εκπαιδευτική Βοήθεια για Αφρικανικές Επιχειρήσεις Έκτακτης Ανάγκης, IMET-International Military Education and Training Program, ARP-Περιφερειακό Πρόγραμμα για τη Διατήρηση της Ειρήνης στην Αφρική) που δοκιμάζουν και γειώνουν το νέο δόγμα ασφάλειας στις εκεί περιοχές. Αυτό το αυξανόμενο ενδιαφέρον έχει ανησυχήσει το γαλλικό κράτος που παραδοσιακά θεωρούσε την Αφρική σαν την μεγάλη του αυλή, ζωτικό χώρο των συμφερόντων του. Η επέμβαση του γαλλικού στρατού στην Ακτή Ελεφαντοστού τον περασμένο Νοέμβρη, θέλησε πέρα του προφανούς -να διαφεντέψει δηλαδή τα εκεί συμφέροντα του-, να επιβεβαιώσει την κυρίαρχη και επιθετική του θέση στην Αφρική. Στο προηγούμενο τεύχος γράφαμε πως πέρα από τις πληγωμένες ευρωατλαντικές σχέσεις με αφορμή το Ιράκ, τα αντικρουόμενα συμφέροντα των δύο πόλων στην αφρικανική ήπειρο, αυτό που αποτελεί κοινό σκοπό και συμφέρον δεν είναι παρά η θωράκιση και η επιβολή του νέου δόγματος ασφάλειας (όπως βέβαια το αντιλαμβάνεται ο κάθε πόλος, ως προέκταση δηλαδή των ζωτικών του συμφερόντων). Και ότι μια επέμβαση για λόγους "ανθρωπιστικούς και σταθερότητας" θα μπορούσε να ξαναζωντανέψει τη συνεργασία ΕΕ και ΗΠΑ αλλά κυρίως να τονώσει την κοινωνική νομιμοποίηση στο δόγμα του παγκόσμιου ελέγχου που στο εσωτερικό των δυτικών κοινωνιών έχει χαθεί. Εξάλλου οι κάτοικοι των πρωτοκοσμικών μητροπόλεων έχουν μάθει να αντιμετωπίζουν και να βλέπουν κάθε κρίση στην Αφρική μέσα από το φίλτρο μιας συμπόνιας και αγανάκτησης που προσομοιάζει με αποικιακά ήθη. Οι παρακάτω ειδήσεις παρμένες από τις εφημερίδες με απόσταση λίγων ημερών η μία από την άλλη δεν χρειάζονται μάλλον περισσότερη ανάλυση: "η περίπτωση Νταρφούρ είναι κλασικό παράδειγμα του γιατί Ε.Ε. και ΝΑΤΟ πρέπει να συνεργάζονται σε ανθρωπιστικές κρίσεις" γγ ΝΑΤΟ Γιάαπ Χοπ Σέφερ (26/05/05)
"Οι ΝΑΤΟϊκοί σύμμαχοι συμφώνησαν χθες για τη διεξαγωγή συνομιλιών με την Αφρικανική Ένωση για την παροχή επιμελητειακής βοήθειας στην ειρηνευτική δύναμη στην Νταρφούρ, ανοίγοντας έτσι το δρόμο για μια πιθανή πρώτη ανάμιξη της Συμμαχίας σε αφρικανική διένεξη. Αξιωματούχοι του ΝΑΤΟ υπογράμμισαν ότι η υποστήριξη στο έργο της Αφρικανικής Ένωσης δεν συνεπάγεται υποχρεωτικά την ανάπτυξη δύναμης της Συμμαχίας στην ταραγμένη περιοχή του Σουδάν. Ωστόσο, ο εκπρόσωπος του ΝΑΤΟ, Τζέιμς Απαθουράι, αναγνώρισε ότι "θα είναι η πλέον σημαντική εστίαση ενδιαφέροντος από το ΝΑΤΟ σε ένα πρόβλημα ασφαλείας στην Αφρική" (από τις εφημερίδες 28/04/05)
Το ΝΑΤΟ θα δοκιμάσει για πρώτη φορά στην Αφρική τη Δύναμη Ταχείας Αντίδρασης (από 17.000 άντρες για "κρίσεις" όπου Γης). Σε ευρείας κλίμακας στρατιωτικά γυμνάσια που θα γίνουν ανοιχτά των νησιών στο Πράσινο Ακρωτήριο, τον Ιούνιο του 2006, όπως ανακοίνωσε ο ανώτατος στρατιωτικός διοικητής της Συμμαχίας χθες. Η σχετική ανακοίνωση από τον στρατηγό Τζέιμς Τζόουνς θέτει ουσιαστικά ένα τέλος στη διένεξη μεταξύ Ηνωμένων Πολιτειών και Γαλλίας που κατέληξε σε μπλοκάρισμα της αμερικανικής πρότασης στην αρχή της φετινής χρονιάς, να γίνουν οι ασκήσεις στη Μαυριτανία. (από τις εφημερίδες 13/04/05)
Οι καλοί λευκοί δυτικοί πατερούληδες ξαναφτάνουν στην Αφρική σαν νέοι ιεραπόστολοι.

ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΤΡΙΓΩΝΟ ΤΩΝ ΒΕΡΜΟΥΔΩΝ

Όπως αναφέραμε και στην "σύντομη ιστορική τριγωνομετρία" (Σαμιζντάτ #10), το ιταλικό κράτος μετά τα γεγονότα της συνόδου του G8 στη Γένοβα υπήρξε από τους πρωτεργάτες της κατασκευής του θεωρήματος περί "αναρχικού τρομοκρατικού μεσογειακού τριγώνου". Οι ιταλικές αρχές -σε συνεργασία με τις αντίστοιχες Ευρωπαϊκές και μέσα σε ένα περιβάλλον παγκοσμιοποίησης της καταστολής- αξιοποίησαν στο έπακρο την εμπειρία και την ισχύ που έχουν κληρονομήσει από τα "μολυβένια χρόνια" της δεκαετίας του '70 και τον ατέρμονο ενδοκυριαρχικό πόλεμο με την μαφία. Ανανεώνοντας τους ήδη σκληροτράχηλους "αντι"τρομοκρατικούς τους νόμους και επεκτείνοντας την ισχύ τους έως και την "διάδοση ανατρεπτικών ιδεών" στοχεύουν ξεκάθαρα στην κατάπνιξη κάθε έμπρακτης κοινωνικής αμφισβήτησης της Κυριαρχίας.

Χαρακτηριστικό του ολοκληρωτισμού της ιταλικής δημοκρατίας είναι η ίδια η Δικαιοσύνη της. Τη διαλεύκανση υποθέσεων "τρομοκρατίας" και κινηματικής βίας αναλαμβάνουν συγκεκριμένοι εισαγγελείς, τα πορίσματα των οποίων έρχονται να αντικαταστήσουν την πραγματικότητα και θεωρούνται αδιαμφισβήτητα από αστυνομικές και δικαστικές αρχές. Γι' αυτό και πολλές κινηματικές υποθέσεις γίνονται γνωστές με το όνομα του δικαστικού που τις έχει αναλάβει. Γι' αυτό και σύντροφοι από την ιταλία κάνουν συχνά λόγο για "δικαστικές σκευωρίες με ανύπαρκτα πειστήρια", σε ένα καθεστώς όπου η προανακριτική κρίση του κάθε "αντι"τρομοκράτη δικαστή θεωρείται ατράνταχτο στοιχείο.

Αυτή την ποικιλία δικαιοσύνης "εξάγει" το ιταλικό κράτος στους ευρωπαίους εταίρους του για την συγκρότηση αντίστοιχων υπερ-θεσμών, με βάση αυτή την ποικιλία εξάγει και τα συμπεράσματα του για τα κάθε είδους μεσογειακά τρίγωνα και πολύγωνα. Και προφανώς αυτή την ποικιλία καλλιεργεί και στο εσωτερικό του δρέποντας και τους καρπούς της. Έτσι -συχνά πέρα από γεγονότα και καταστάσεις- το αντιεξουσιαστικό-αναρχικό κίνημα της χώρας αμφισβητώντας έμπρακτα τη έννομη τάξη δεν μπορεί παρά να βρίσκεται σε διαρκή πόλεμο μαζί της και ενίοτε στο στόχαστρο της καταστολής.

Έτσι μετά την περσινή επιτυχία της "υπόθεσης Μαρίνι" και την δίωξη δεκάδων εξεγερσιακών αναρχικών (με πολύχρονες φυλακίσεις έως και ισόβια), μετά τις συνεχιζόμενες έως και σήμερα καταδίκες διαδηλωτών και αθωώσεις μπάτσων για τα γεγονότα της Γένοβα, δεν προκαλεί έκπληξη στα δικαστικά χρονικά το γεγονός της 3ης Μαΐου 2005: Το ανώτατο δικαστήριο της Ιταλίας αθωώνει οριστικά τους τελευταίους κατηγορουμένους για την φονική έκρηξη της 12ης Δεκέμβρη 1969 (η γνωστή υπόθεση της "πιάτσα Φοντάνα" όπου παρακρατικοί σε συνεργασία με την αστυνομία τοποθετούν βόμβα σε πλατεία. Μια προβοκάτσια των αρχών, με δεκάδες νεκρούς και τραυματίες από την έκρηξη, πογκρόμ εναντίον των αναρχικών, ένας εκ των οποίων σκοτώνεται κατά τη διάρκεια της ανάκρισης και ένας δεύτερος παραμένει έως και σήμερα στη φυλακή). Η εξευρωπαϊσμένη ιταλία συναντά το ένδοξο φασιστικό παρελθόν της και από κοινού προχωρούν ακάθεκτοι στην "αντιτρομοκρατική σταυροφορία", τόσο στο εξωτερικό όσο και στο εσωτερικό της χώρας. Τέλος Μαΐου 2005, ένα νέο πογκρόμ εναντίον του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού κινήματος και ένα νέο κυνήγι μαγισσών αρχίζει...

Οι ιταλικές αρχές, με αφορμή δύο πακέτα βόμβες (η μια στάλθηκε στη δημοτική αστυνομία του Τορίνο και η δεύτερη σε κέντρο υποδοχής μεταναστών της Μοδένα), εξαπέλυσαν μια μαζική κατασταλτική επιχείρηση εναντίον αναρχικών, κοινωνικών κέντρων και ομάδων. Μέσα σε μόλις δεκαπέντε μέρες πραγματοποιήθηκαν σε όλη την Ιταλία 200 περίπου εισβολές της αστυνομίας σε σπίτια και στέκια, με αμέτρητες προσαγωγές και με περισσότερες από 20 συλλήψεις αναρχικών. Οι περισσότεροι από τους συλληφθέντες συντρόφους προφυλακίστηκαν, οι υπόλοιποι βρίσκονται σε κατ' οίκον περιορισμό, ενώ παράλληλα ασκήθηκαν και δεκάδες διώξεις με βάση τον αντιτρομοκρατικό νόμο και την κατηγορία της "ανατρεπτικής ένωσης με απώτερο σκοπό την τρομοκρατική δράση"... Δεν έλειψαν φυσικά και οι απαραίτητες γαρνιτούρες των αρχών στα "περί αναρχικού τριγώνου"...

Σύμφωνα με τον διοικητή της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας του υπουργείου εσωτερικών της Ιταλίας Carlo Di Stefano, "τα δυο αντικείμενα προέρχονται από διαφορετικές ομάδες αλλά έχουν τον ίδιο εγκληματικό σχεδιασμό, που έχει σχέση με τον τρόπο δράσης αναρχικών ομάδων. Και στις δύο περιπτώσεις εφαρμόστηκε η ίδια ανατρεπτική στρατηγική". Ενώ ο ίδιος ο υπουργός εσωτερικών Pisanu , εγκαινιάζοντας ουσιαστικά ένα κύμα καταστολής που ποινικοποιεί κάθε είδους αναρχική δραστηριότητα, δήλωσε ότι "κανείς πλέον δεν θα πρέπει να υποτιμά την εν δυνάμει ανατρεπτική απειλή που μπορεί να κρύβουν μικρής έκτασης επεισόδια βίας ή διάχυτης παρανομίας"...

Στα κατηγορητήρια που έχουν στηθεί περιλαμβάνονται βομβιστικές επιθέσεις σε αστυνομικά τμήματα και δικαστήρια από την εποχή της συνόδου του G8 στη Γένοβα και τη δολοφονία του Κάρλο Τζουλιάνι, μέχρι και "ανατρεπτική προπαγάνδα" για τη διακίνηση του δελτίου του Αναρχικού Μαύρου Σταυρού, η ιστοσελίδα του οποίου απαγορεύτηκε, και υποκίνηση μεταναστών -κρατούμενων σε στρατόπεδα συγκέντρωσης- σε εξέγερση.

Πιο συγκεκριμένα:

Την Πέμπτη 12 Μαΐου, σε μια μαζική επίδειξη δύναμης, οι Digos (ιταλική πολιτική αστυνομία) συνέλαβαν πέντε αναρχικούς στην πόλη Lecce της Ιταλίας. Οι συλληφθέντες είναι οι: Annalisa Capone, Angela Marina Ferrari (Marina), Critian Palladini, Salvatore Signore και Saverio Pellegrino. Οι τρείς πρώτοι προφυλακίστηκαν ενώ οι δύο συντρόφισσες τέθηκαν σε κατ' οίκον περιορισμό. Και οι πέντε σύντροφοι δραστηριοποιούνται στο κοινωνικό κέντρο Capolinea και συμμετέχουν ενεργά στον αγώνα ενάντια στο κέντρο κράτησης μεταναστών "Regina Pacis" του Λέτσε. Στη βάση αυτής της έρευνας, έγινε έφοδος σε σπίτια και στέκια αναρχικών σε ολόκληρη την Ιταλία, το Τορίνο, το Τρέντο, το Κάλιαρι, την Κατάνια κ.α. Ο κατειλημμένος χώρος Capolinea στο Lecce σφραγίστηκε και υποβλήθηκε σε δικαστικό έλεγχο...

Στις 19 Μάη, έγιναν 56 έρευνες σε σπίτια, στη Σαρδηνία, στο Βιτέρμπο, τη Ρώμη, τη Γένοβα και τη Φότζια, στα πλαίσια δικαστικής έρευνας για ενέργειες σαμποτάζ που έχουν συμβεί τα τελευταία χρόνια στη Σαρδηνία: την αποστολή βόμβας σε στρατώνα των καραμπινιέρων τον Οκτώβρη του 2003 και τον εμπρησμό του εκλογικού κέντρου του ακροδεξιού κόμματος Forza Italia τον Ιούνη του 2004. Εφτά σύντροφοι τέθηκαν σε κατ' οίκον περιορισμό -κατηγορούνται "ως μέλη ή συμπαθούντες" του Κέντρου Αναρχικών Μελετών FRARIA του Κάλιαρι- και σε 26 ακόμα ασκήθηκαν διώξεις για "ανατρεπτική ένωση", "προπαγάνδα και εξύμνηση ανατρεπτικών πράξεων" κ.α...

Στις 24 Μάη, στο Τορίνο, ταυτόχρονα με την εξέγερση μεταναστών στο κέντρο κράτησης της περιοχής, έγιναν έρευνες στο κοινωνικό κέντρο Porfido και σε σπίτια 9 συντρόφων που δραστηριοποιούνται στον αγώνα αλληλεγγύης στους μετανάστες...

Στις 26 Μάη έγιναν δύο διαφορετικές αστυνομικές επιχειρήσεις από το βορρά ως το νότο της χώρας, η μια με εντολή της εισαγγελίας της Μπολόνια και η δεύτερη της Ρώμης, με αποτέλεσμα 110 εισβολές σε σπίτια αναρχικών και 10 συλλήψεις. Από την εισαγγελία της Μπολόνια ασκήθηκε δίωξη σε 21 άτομα για "ανατρεπτική ένωση με σκοπό την τρομοκρατία", και 7 σύντροφοι (οι Lucia Rippa, Mattia Bertoni, Elsa Caroli, Teo Tavernese, Marco Foresto, Danilo Cremonese και Valentina Speziale) προφυλακίστηκαν κατηγορούμενοι για συμμετοχή στην οργάνωση "Cooperativa artigiana fuoco e affini" που έχει αναλάβει την ευθύνη για βομβιστικές επιθέσεις από το 2001 και στη συνέχεια ενώθηκε με την Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία. Όλοι επίσης βαρύνονται με την κατηγορία της "ανατρεπτικής προπαγάνδας" για την έκδοση του δελτίου του Αναρχικού Μαύρου Σταυρού. Ο δικτυακός τόπος όπου φιλοξενούταν η συγκεκριμένη ιστοσελίδα καταλήφθηκε από ανακοινώσεις της ιταλικής αστυνομίας...

Από την εισαγγελία της Ρώμης -στα πλαίσια της έρευνας για βομβιστική επίθεση στο δικαστήριο του Βιτέρμπο το Γενάρη 2004, αποτυχημένη απόπειρα έκρηξης σε υπηρεσία του υπουργείου δικαιοσύνης στο Βιτέρμπο τον Οκτώβρη 2003 και για τη λεηλασία ενός καταστήματος McDonald's μετά το τέλος διαδήλωσης το Φλεβάρη '99- δόθηκε εντολή για 26 εισβολές σε σπίτια (σε Τορίνο, Λατίνα, Νάπολη, Τεργέστη, Καζέρτα, Φλωρεντία και Βερόνα) και για τη σύλληψη 5 συντρόφων: των Stefano και Massimo Leonardi και της Claudia Cospito, που οδηγήθηκαν στη φυλακή, και των D. Cremonese και V. Speziale, για τους οποίους ένταλμα σύλληψης υπήρχε και από τη Μπολόνια. Κατηγορούνται για "ανατρεπτική ένωση και ένοπλη συμμορία" ως συναυτουργοί στις δύο βομβιστικές επιθέσεις, ενώ ο Massimo κατηγορείται επίσης για τη λεηλασία των McDonalds...

...ΚΕΙΜΕΝΑ, ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ, ΠΡΟΚΥΡΗΞΕΙΣ...

"...ΥΠΕΡΑΣΠΙΖΟΜΑΙ ΤΗΝ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ΜΟΥ, ΤΗΝ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΜΟΥ. ΔΕΝ ΕΧΩ ΤΙΠΟΤΑ ΓΙΑ ΠΟΥΛΗΜΑ.... Είμαι αναρχικός, επαναστάτης, αντιεξουσιαστής, στις ιδέες και στις πράξεις μου. Όπως όλοι/ες μας συμμετέχω σε διάφορους αγώνες, όπως σε θέματα αλληλεγγύης για τους κρατούμενους, σε αγώνες ενάντια στις φυλακές, στους κοινωνικούς αγώνες, και δραστηριοποιούμαι τοπικά μαζί με άλλους συντρόφους και συντρόφισσες. Ζω, αγαπώ, μισώ, όπως όλοι οι άνθρωποι... ΟΥΤΕ ΑΘΩΟΣ ΟΥΤΕ ΕΝΟΧΟΣ... Αθωότητα και ενοχή: δυο έννοιες τόσο προσφιλείς στην κρατική δικαιοσύνη. Άδειες λέξεις, κληρονομιά της κυρίαρχης τάξης. Είμαι αναρχικός, εχθρικός προς την εξουσία, τη φτώχεια, την εκμετάλλευση, τα προνόμια, τους πολέμους του κεφαλαίου που προκαλούν την πείνα και το θάνατο, την υποδούλωση των λαών που διεκδικούν τον αυτοκαθορισμό τους... ΟΧΙ ΕΝΑΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΣ... Η πείνα, η εκμετάλλευση και η καταστολή είναι ζητήματα πολιτικά... Και ο βομβαρδισμός-δολοφονία χιλιάδων ιρακινών συνοδευόμενος από την κατάληψη της γης τους, και η σφαγή των παλαιστινίων, και οι θάνατοι στα ρώσικα ανθρακωρυχεία, και οι μαζικές συλλήψεις των φιλάθλων στα γήπεδα, και οι νεκροί μετανάστες στη θάλασσα, και οι "νόμιμες" δολοφονίες συντρόφων; Και όλα αυτά τι είναι; Νόμιμες βρωμιές. Πολιτική του κεφαλαίου. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο λέω ότι κάθε φυλακισμένος είναι πολιτικός κρατούμενος. Διότι είναι θύμα μιας τάξης που του αφαιρεί κάθε αξιοπρέπεια και κάθε ελευθερία. Που τον βάζουν σ' ένα κελί για να προστατεύσουν τους πανταχού αστούς.
...Το προλεταριάτο ή είναι επαναστατικό ή δεν είναι τίποτα!" (...)

Μάσσιμο Λεονάρντι

Μετανάστες νεκροί, εξεγερμένοι στη φυλακή

Την Πέμπτη 12 Μαΐου, πέντε αναρχικοί από την πόλη Lecce συνελήφθησαν, ως κομμάτι μιας ακόμα έρευνας για "ανατρεπτικές οργανώσεις με τρομοκρατικές προθέσεις" (άρθρο 270). Στη βάση αυτής της έρευνας, έγινε έφοδος σε σπίτια και στέκια αναρχικών σε ολόκληρη την Ιταλία. Ο κατειλημμένος χώρος Capolinea στο Lecce σφραγίστηκε και υποβλήθηκε σε δικαστικό έλεγχο. Γνωστοί για τη συνεχή και αδιαπραγμάτευτη αντίστασή τους στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, τα οποία η γλώσσα του κράτους αποκαλεί "Κέντρα Προσωρινής Παραμονής", αυτοί οι σύντροφοι δημιουργούσαν πολύ μεγάλη ενόχληση. Τώρα που η κτηνωδία του Κέντρου του Lecce αποκαλύφθηκε τόσο ξεκάθαρα που ο διευθυντής του, ο Πατέρας Cesare Lodeserto συνελήφθη με κατηγορίες περί ατομικής βίας και απαγωγής, τώρα που διάφοροι έγκλειστοι μετανάστες έχουν αρχίσει να εξεγείρονται, με θάρρος και συνέχεια, οι φωνές όσων επανειλημμένα ξεσκεπάζουν τους αρμόδιους και ολόκληρο το σύστημα των στρατοπέδων συγκέντρωσης, φιμώνονται. Αυτοί οι σύντροφοι κατηγορούνται για σωρεία επιθέσεων ενάντια στην περιουσία των διαχειριστών και των χορηγών του Κέντρου στο Lecce, ενάντια στο Essofx και κάποιες δράσεις ενάντια στην Benneton. Δεν ξέρουμε αν είναι αθώοι ή ένοχοι και δεν μας απασχολεί. Δεν ψάχνουμε γι' αυτά που θεωρούνται δικαιολογημένα στις γραμμές των νόμιμων κωδίκων του κράτους. Αν είναι αθώοι, έχουν την αλληλεγγύη μας. Αν είναι ένοχοι, την έχουν ακόμα περισσότερο. (...)

Για μας, ο καλύτερος τρόπος για να σταθούμε αλληλέγγυοι στους συντρόφους του Lecce είναι να συνεχίσουμε τον αγώνα για να κλείσουν των στρατοπέδων συγκέντρωσης, για να μπλοκαριστεί ο μηχανισμός του εκτοπισμού. Για έναν κόσμο χωρίς σύνορα.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ SALVATORE, SAVERIO, CHRISTIAN, MARINA, ANALISA! ΝΑ ΚΑΕΙ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΚΡΑΤΗΣΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ!

Αναρχικοί

...Είναι φανερό ότι αυτή η επιχείρηση, γαρνιρισμένη με όλον τον ντόρο του αστικού τύπου, αποτελεί ένα ακόμα παράδειγμα δικαστικής σκευωρίας με ανύπαρκτα πειστήρια... Ο στόχος αυτού του σεναρίου είναι να αποθαρρύνει την έκφραση κάθε είδους διαφωνίας, να εγκληματοποιήσει συντρόφους, θέτοντας σε εφαρμογή μια στρατηγική "καμένης γης" ολόγυρα τους. Ξέρουμε πως σε μια κοινωνία όπου τα πάντα είναι αναλώσιμα προϊόντα, η φυλακή είναι το εργαλείο αποτροπής κάθε είδους διαφωνίας, χρήσιμο ως εχέγγυο μιας συναίνεσης, μιας κοινωνικής απάθειας απαραίτητης για τον καπιταλισμό. Θα ήθελαν να είμαστε αξιοθρήνητα ικανοποιημένοι με τα ψίχουλα που πέφτουν από το επίσημο δείπνο αυτών που βρίσκονται στην εξουσία. Αντίθετα, εμείς αυτό που θέλουμε είναι ένας διαφορετικός κόσμος, ισότιμος και αντιεξουσιαστικός. Οι σύντροφοί μας δέχτηκαν βάναυση επίθεση γιατί στάθηκαν αλληλέγγυοι σε άλλους αποκλεισμένους, εκμεταλλευόμενους, μετανάστες που φυλακίζονται και απελαύνονται γιατί δεν έχουν άδεια, που χλευάζονται ως υπάνθρωποι και σκεπάζονται από ένα πέπλο κοινωνικής απάθειας. Η αλληλεγγύη ανάμεσα στους καταπιεσμένους είναι αυτό που οι εξουσιαστές φοβούνται περισσότερο, είναι η δυνατότητα που κάνει τη γη να τρέμει κάτω από τα πόδια εκείνων που μας αποκαλούν τρομοκράτες. Σήμερα εκφράζουμε την απόλυτη αλληλεγγύη μας με όσους δέχτηκαν επίθεση και φυλακίστηκαν. Αύριο θα είμαστε και πάλι μαζί τους στον αγώνα, όπως πάντα.
Λευτεριά σε όλους τους φυλακισμένους, κάψτε τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και τις φυλακές!

Αναρχικοί του Capolinea

Διευθύνσεις κρατουμένων:

-Valentina Speziali : Danilo Cremonese, Casa circondariale di Pescara Via San Donato 2 65100 Pescara **-Massimo Leonardi, Stefano Del Moro, Marco Bisesti,** Casa circondariale di Roma Regina Coeli Via della Lungara 29 00165 Roma **-Lucia Rippa,** Casa Circondariale viale L. Settembrini 8 42100 Reggio Emilia **-Elsa Caroli,** Casa Circondariale via della Rocca 6 47100 Forli **-Claudia Cospito,** Casa Circondariale, contrada Ceppaia 1 64100 Teramo **-Mattia Bertoni,** Casa Circondariale, strada delle Novate 65 29100 Piacenza **-Tirteo Tavernese,** Carcere di Palmi Via Trodio, 8 89015 Palmi (RC) **-Salvatore Signore, Saverio Pelligrino and Cristian Palladini** are imprisoned at: Casa circondiale Borgo San Nicola 73100 Lecce, Italy

πηγές: αναρχικό δελτίο αντιπληροφόρησης #35, Ιούνης 05, athens.indymedia.org, a-infos, FEDERAZIONE dei COMUNISTI ANARCHICI, http://www.fdca.it/fdcaen, Anarchists of Capolinea, περιοδικό conspiración

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΤΟΥΡΚΟ ΟΛΙΚΟ ΑΡΝΗΤΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ ΜΕΧΜΕΤ ΤΑΡΧΑΝ

"Ο τρόπος για να σταματήσουμε τον πόλεμο είναι να του στερήσουμε τις ανθρώπινες πηγές του". -Οκτώβρης 2001: δύο αντιμιλιταριστές από την Άγκυρα, ο Μεχμέτ Ταρχάν και ο Ερντέμ Γιαλκίνκαγια, κατά τη διάρκεια πολιτικής εκδήλωσης προβαίνουν σε δημόσια δήλωση ολικής στράτευσης (αποσπάσματα των δηλώσεων δημοσιεύτηκαν και στο Σαμιζντάτ #4). Μετά το τέλος της εκδήλωσης ακολουθεί αυθόρμητη αναρχική πορεία στην πρωτεύουσα της χουντικής Τουρκίας...

"Δεν θα γράψω ή υπογράψω τίποτε. Με φέρατε εδώ με την βία και θα πρέπει να λύσετε από μόνοι σας το πρόβλημα που εσείς δημιουργήσατε". -Απρίλης 2005. Ύστερα από την παρακολούθηση και την σύλληψη του από την τουρκική αστυνομία, ο Μεχμέτ Ταρχάν οδηγείται σε στρατολογικό γραφείο και από εκεί στην φυλακή, όπου και θα παραμείνει επί δύο μήνες. Η εκδίκαση της υπόθεσης του ομοφυλόφιλου ακτιβιστή και αναρχικού αναβάλλεται δύο φορές. Στην δεύτερη μάλιστα από αυτές συλλαμβάνονται και 13 συμπαραστάτες για αντίσταση κατά της αρχής. Όλοι μετά το αυτόφωρο αφήνονται ελεύθεροι ενώ σε τρεις -ολικούς αρνητές- οι στρατιωτικές αρχές παρακρατούν τις ταυτότητες τους για να εκβιάσουν την στράτευση ή τη σύλληψή τους...
Στις 9 Ιούνη τελικά πραγματοποιείται η εκδίκαση της υπόθεσης του συντρόφου Μεχμέτ. Ο Μεχμέτ αφήνεται με απόφαση του δικαστηρίου προσωρινά ελεύθερος και δύο ώρες αργότερα ξανασυλλαμβάνεται! Δημοσιεύουμε αποσπάσματα από κάποια συνέντευξη δι αλληλογραφίας που σύνταξε φυλακισμένος και όπου εκθέτει τις πολιτικές του απόψεις αλλά και βιώματά του από τις στρατιωτικές φυλακές.

Χαιρετίσματα σε όλους. Καταρχήν θα ήθελα να διευκρινίσω ότι θα γράψω ότι μου έρχεται πρώτα στο μυαλό, γιατί όλες οι σκέψεις μου και οι προτάσεις μου, σε λίγο δε θα είναι δικές μου...

...Θεωρώ ότι η ολική άρνηση στράτευσης κινείται μέσα στα ευρύτερα πλαίσια αυτού που λέμε "αντιρρησίας συνείδησης". Ο αντιρρησίας συνείδησης αρνείται να υπηρετήσει το στρατό για θρησκευτικούς, πολιτικούς, συνειδησιακούς ή άλλους λόγους. Η ουσία αυτού του πράγματος είναι η ελευθερία των ανθρώπων να οργανώνουν τις ζωές τους με βάση τις επιθυμίες τους. Ολικός αρνητής, πολύ χοντρικά, σημαίνει ότι αρνείσαι ακόμη και αυτές τις "εναλλακτικές λύσεις" που σου προσφέρονται στη θέση της στρατιωτικής θητείας. Και αυτό γίνεται γιατί ο ολικός αρνητής δεν αρνείται μόνο τη θητεία στο στρατό αλλά και ολόκληρο το πλέγμα των ιεραρχήσεων και διακρίσεων που συναντάμε τόσο στην κοινωνική μας ζωή όσο και μέσα στις σχέσεις. Προσπάθησα να οδηγήσω την ζωή μου μακριά από αυτό το πλέγμα. Τόσο στη δήλωσή μου, όσο και κατά τη διάρκεια της κράτησης μου από τις 8 Απριλίου, αρνήθηκα όλες τις "εναλλακτικές" που μου πρόσφεραν. Μπορεί οι νόμοι οι κανονισμοί και οι συμφωνίες να αναγνωρίζουν την νομιμότητά τους, εγώ όμως δεν έχω καμιά αμφιβολία για την νομιμότητα της στάσης που ανέπτυξα ενάντια σε αποφάσεις που πάρθηκαν ενάντια στη θέλησή μου. Η ολική άρνηση αρνείται να αναγνωρίσει ένα υποτιθέμενο κοινωνικό συμβόλαιο που μεσολαβεί ανάμεσα στην κοινωνία και το κράτος ή μεταξύ κρατών.

...Η δήλωσή μου ότι είμαι ολικός αρνητής συνοδεύτηκε από μια τεράστια έκπληξη. Κάποιοι απλά πίστεψαν ότι είμαι τρελός. Μετά φαίνεται να συμφώνησαν ότι είμαι τρομοκράτης. Κάποιοι αξιωματικοί μου πρότειναν να εξαγοράσω τη θητεία μου, αλλά και πάλι ένιωσαν την έκπληξη όταν τους είπα ότι δεν προτίθεμαι να πληρώσω. Διάφοροι μου έλεγαν στο αστυνομικό τμήμα και στη φυλακή ότι "αν θες να τρως από το ψωμί της πατρίδας, θα πρέπει να πληρώνεις γι' αυτό". Τους ρωτούσα, τον καθέναν απ' αυτούς, "ποιος παράγει αυτό το ψωμί; Ποιος χρωστάει σε ποιον; Τι σημαίνει "πατρίδα"; Όσο πιο πολύ ρωτούσα, τόσο πιο λίγο μιλούσαν. Το ότι απαγόρευσαν στους φρουρούς μου στη φυλακή να μιλάνε μαζί μου, αποδεικνύει το πόσο επίφοβη είναι γι' αυτούς η έννοια του ολικού αρνητή. Ναι, νομίζω ότι φοβούνται...

... Στην αρχή ήμουν φοβισμένος γιατί μπήκα στη φυλακή με τη σφραγίδα του "προδότη" και του "τρομοκράτη" και οι άνθρωποι δυστυχώς γύρω μου πολύ συχνά καθοδηγούνται. Υπήρξε μια απόπειρα λιντσαρίσματος εναντίον μου την πρώτη νύχτα της κράτησης μου. Έχω κινηθεί και δικαστικά γι' αυτήν την ιστορία. Ευτυχώς για μένα οι προσπάθειες των αρχών να κρατήσουν τα χέρια τους καθαρά, καθοδηγώντας κάποιους κρατούμενους εναντίον μου, δεν υπήρξαν επιτυχημένες. Τώρα δεν έχω απολύτως κανένα πρόβλημα με τους κρατούμενους. Κατά κάποιο τρόπο θα έλεγα, ότι, τόσο οι αντιρρησίες συνείδησης όσο και οι ολικοί αρνητές έχουν το σεβασμό του στρατιωτικού προσωπικού. Λογικό αυτό κατά μία έννοια αφού και αυτοί βιώνουν καθημερινά και είναι θύματα του στρατιωτικού κατεστημένου.

...Οι κοντινοί μου άνθρωποι ήταν προετοιμασμένοι για κάτι τέτοιο ήδη από το 2001 που είχα κάνει και τη δήλωση της ολικής άρνησης, και ήταν πάντα στο πλάι μου... Δεν μπορούσα όμως να φανταστώ ούτε την έκταση ούτε και τη συμμετοχικότητα (του κινήματος αλληλεγγύης). Όλα αυτά κάνουν την παραμονή μου στη φυλακή σχεδόν ανεκτή. Οι συμμετέχοντες σ' αυτές τις ομάδες συμπαράστασης απέδειξαν ότι παρά την καταπίεση κανείς δεν έχει το δικαίωμα να φυλακίζει την απαίτηση για ειρήνη. Όλα αυτά που γίνονται ενισχύουν την πίστη μου ότι κάποια μέρα οι άνθρωποι θα είναι ελεύθεροι...

...Η μεταφορά μου στο νοσοκομείο δικαιολογήθηκε υπηρεσιακά μέσα στα πλαίσια του υπάρχοντος ποινικού κώδικα. Είναι όμως φανερό ότι η πραγματική αιτία υπήρξε η ομοφυλοφιλία μου. Αρνήθηκα τις εξετάσεις στο νοσοκομείο και διακήρυξα ότι το να είναι κανείς γκέι δεν αποτελεί παθολογία. Έσκισα το έντυπο που προσπάθησαν να με κάνουν να υπογράψω, σύμφωνα με το οποίο αποδεχόμουν κάθε είδους ιατρικής παρέμβασης. Μεταφέρθηκα στο χειρουργικό τμήμα για να μου γίνει εξέταση στον πρωκτό αλλά αρνήθηκα και εκεί να εξεταστώ. Να προσθέσω ακόμη ότι το στρατιωτικό νοσοκομείο στη Σίβας σ' αυτές τις περιπτώσεις απαιτεί και φωτογραφία για αποδεικτικούς λόγους. Τους εξήγησα ότι όπως συμβαίνει και στην ετεροφυλοφιλία, έτσι και στην ομοφυλοφιλία δεν μπορεί να αποδειχτεί τίποτε και ότι επιπλέον κανείς δεν έχει το δικαίωμα να σου ζητάει να αποδείξεις τι είσαι ή να σε θεωρεί άρρωστο. Μετά από μιας εβδομάδας παρατήρηση (όπου απλά με είχαν μέσα κλεισμένο), το ιατρικό προσωπικό αποφάσισε ότι δεν είμαι "σάπιος". Κατόπιν τούτου, θα μπορούσαν να με τιμωρήσουν με φυλάκιση. Η απόφαση αυτή μπορεί να θεωρηθεί επανάσταση για τα χρονικά της τουρκικής στρατιωτικής ψυχιατρικής. Αν και το αρνήθηκα, καταγράφτηκα στα χαρτιά ως "στρατιώτης πεζικού", και έτσι τώρα μπορούμε να λέμε πως ένας γκέι υπηρετεί το τουρκικό πεζικό. Πρέπει όμως να είμαστε ιδιαίτερα προσεκτικοί, γιατί το γεγονός αυτό δεν υπήρχε στην αναφορά πού στάλθηκε στο δικαστήριο και υπάρχει η πιθανότητα να αποφάσισαν ότι δεν είμαι γκέι παρά την κατηγορηματική μου δήλωση. Δεν ξέρω λοιπόν τι ακριβώς έλεγε η αναφορά που έφτασε στο δικαστήριο, και τι ρόλο θα παίξει σε ένα ενδεχόμενο να με βγάλουν "ακατάλληλο στράτευσης". Γιατί αυτό που κατάλαβα από την παραμονή μου στην ψυχιατρική πτέρυγα του νοσοκομείου, είναι ότι αντιλαμβάνονται κάθε αδιαθεσία ή παράπονο ως ενδείξεις που τοποθετούνται στη σειρά για να στηριχθεί η υπόθεση της "ακαταλληλότητας".

...Σχεδόν όλοι οι φαντάροι υποβάλλονται σε μια θεραπεία με μια ουσία γνωστή με το όνομα "τσιμέντο". Η ουσία αυτή προκαλεί σοβαρούς σπασμούς αμέσως σχεδόν μετά την ένεση. Όταν ρώτησα τη νοσοκόμα γιατί κάνουν αυτή την ένεση σε όλους, μου απάντησε ότι γίνεται για προληπτικούς λόγους. Στην πραγματικότητα, όσοι έρχονται εδώ με δική τους θέληση, εκλιπαρούν για εξιτήριο μετά την πρώτη-δεύτερη ένεση. Ειλικρινά δεν προσβλέπω ότι μπορούν να αλλάξουν τα πράγματα από τη στιγμή που ακολουθούνται τέτοιες απαράδεκτες ιατρικές μέθοδοι.

... Ιδιαίτερα σε ότι αφορά τους γκέι το καθεστώς "ανικανότητας" που μας φορτώνουν και που μας στερεί κάθε αξιοπρέπεια δεν πιστεύω ότι θα τελειώσει σύντομα. Η κατάσταση είναι τελείως μπερδεμένη. Αυτοί που παραδέχονται την ομοφυλοφιλία τους θεωρούνται αναξιόπιστοι. Αυτοί που προσκομίζουν αποδείξεις απαλλάσσονται και αυτοί που δεν προσκομίζουν αναγνωρίζονται τιμητικά ως ομοφυλόφιλοι. Όσο καιρό οι γκέι θα αιτούνται απαλλαγής αποδεχόμενοι τις προσβολές, νομίζω ότι η κατάσταση θα παραμένει η ίδια.

"Η επεξεργασία δεδομένων μέσω κλειστού κυκλώματος τηλεόρασης συνιστά επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα. Τη θέση αυτή έχει δεχθεί τόσο η Αρχή με την οδηγία 1122/2000 όσο και η Ομάδα προστασίας των προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, που έχει συσταθεί βάσει του άρθρου 29 με την γνωμοδότηση 4/2004. Συνεπώς η νομιμότητα της χρήσης τέτοιων συστημάτων πρέπει να εξετασθεί βάσει της αρχής της αναλογικότητας σε σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό."

"Υπάρχουν, τεχνικά συστήματα που έχουν τη δυνατότητα να συνδυάζουν την καταγραφή εικόνων με τη μελέτη και προβλεψιμότητα της ανθρώπινης συμπεριφοράς, με τρόπο ώστε να μεταβαίνουμε από τη γνωστή μορφή "στατικής" επιτήρησης σε μορφές "δυναμικής-προληπτικής" επιτήρησης.
Τα στοιχεία, που απαρτίζουν το Υποσύστημα 17, παρέχουν στους χειριστές του τη δυνατότητα πρόσβασης σε εικόνα και ήχο από κάθε μία από 293 θέσεις, όπου έχει εγκατασταθεί εξοπλισμός CCTV, καθώς και σε βίντεο από 49 κάμερες της Ελληνικής Αστυνομίας. Κάθε μία από τις 293 θέσεις περιέχει ένα στύλο ύψους 12 ή 8 μέτρων με κάμερα PTZ, ηχείο και μικρόφωνο"

"Περισσότερες από ένα εκατομμύριο κάμερες στη Βρετανία καραδοκούν και καταγράφουν κάθε κίνηση των πολιτών. Βρίσκονται σε οροφές κτιρίων, μέσα σε εμπορικά κέντρα, γύρω από αθλητικά γήπεδα, στο πλάι πολυσύχναστων δρόμων, παντού. Στο Λονδίνο, το Μπέρμιγχαμ, το Νιουκάστλ, Μπόρνμαουθ και το Λίβερπουλ."

"Με ιδιαίτερο ζήλο ο "Μεγάλος Αδελφός" της εργοδοσίας κινείται και στα μεγάλα σουπερ μάρκετ. Σύμφωνα με μαρτυρία εργαζομένου, ο Γαλαξίας είχε θεσπίσει ειδικό σώμα ...ντεντέκτιβ που εισέρχονταν στα καταστήματα της εταιρείας ως πελάτες, έχοντας όμως ως απώτερο σκοπό τους, εκτός από την επισήμανση κλεφτών και την καταγραφή του πώς και πόσο εργάζεται το προσωπικό.
Στα "Carrefour" όλοι οι εργαζόμενοι παρακολουθούνται από κάμερες."

"Μια πρόχειρη καταμέτρηση παρεμφερών επεισοδίων αποκάλυψε 18 τουλάχιστον επιθέσεις εναντίον ραδιοτηλεοπτικών συνεργείων από διαδηλωτές και 8 πυρπολημένα οχήματα από τις αρχές του 1991..."

"...τον Νοέμβριο που μας πέρασε 4Ο άτομα έκλεισαν το δρόμο στη συμβολή Μαυροματαίων & Κοδριγκτώνος, καίγοντας το κουτί μιας κάμερας,... αναρχικοί και αντιεξουσιαστές κατέστρεψαν στο Κερατσίνι-Νίκαια 2 κάμερες κλείνοντας τον δρόμο και μοιράζοντας κείμενα στους περαστικούς... Οι καταστροφές καμερών γίνονται όλο και πιο συχνές σε πολλές γειτονιές της Αθήνας. Η καταστροφή τους γίνεται νυχτερινές ώρες απο μικρές ομάδες είτε απο περισσότερους συντρόφους με δημόσια δράση και μοίρασμα προκηρύξεων."

"Ας σημειωθεί βεβαίως ότι περίπου 63 από τις κάμερες έχουν καταστραφεί από εμπρηστικές ενέργειες, ενώ περίπου 1.000 ακόμη που ήταν τοποθετημένες σε ολυμπιακές εγκαταστάσεις έχουν μεταφερθεί σε αποθήκες της ΕΛ.ΑΣ. στην Αμυγδαλέζα."

"Στην Ελλάδα αρκετές κάμερες έχουν καταστραφεί με αρχή τις αντιπολεμικές διαδηλώσεις το 2ΟΟ3, όταν καταστράφηκε ολοκληρωτικά η μια από τις δύο κάμερες στον περίβολο της Βρετανικής Πρεσβείας. Το καλοκαίρι τον Ιούνη του 2003, κατά τη διάρκεια των κινητοποιήσεων ενάντια στη σύνοδο των ευρωπαίων αρχηγών / κρατών, καταστράφηκε η πρώτη κάμερα "διαχείρισης κυκλοφορίας" στη Θεσσαλονίκη. . .Μια από τις πρώτες κάμερες που καταστράφηκαν ήταν και αυτή στο λόφο του Στρέφη (Ιούνιος 2ΟΟ4). Λίγο καιρό αργότερα, στην πολυτεχνειούπολη τον Ζωγράφου, φοιτητές κατέστρεψαν συνολικά εννέα κάμερες μέσα και έξι έξω από τον περίβολο."

"Προκειμένου να διαπιστωθεί ποιοί από τους 518 συλληφθέντες συμμετείχαν ενεργά στα επεισόδια, οι διωκτικές αρχές θα καταφύγουν στις σκηνές που έχουν τραβήξει οι κάμερες της αστυνομίας. Θα αξιοποιηθούν επίσης τα πλάνα από τις συμπλοκές που έχουν μεταδοθεί στα ειδησεογραφικά δελτία και τις φωτογραφίες των εφημερίδων."

Μια κάμερα της Αττικής οδού μπορεί να κινείται σε μια σειρά προκαθορισμένων θέσεων, όμοια με έναν φρουρό που περπατά σε σταθερή διαδρομή. Εκτός από τη ρύθμιση προκαθορισμένων θέσεων για κάθε περιοχή στην περιπολία, μπορούν να οριστούν τα χρονικά διαστήματα ανάμεσα στις κινήσεις της κάμερας και η σειρά με την οποία προβάλλεται κάθε περιοχή.
Μία οθόνη μπορεί να ρυθμιστεί, ώστε να εμφανίζει εικόνα από πολλές κάμερες των οδών της Αττικής, τη μία μετά την άλλη. Στην ακολουθία περιλαμβάνονται μία ή περισσότερες προκαθορισμένες θέσεις για κάθε κάμερα. Αυτό επιτρέπει την περιοδική σάρωση ολόκληρης της περιμέτρου των πολλαπλών περιοχών που ελέγχονται, χωρίς να χρειάζεται η παρέμβαση του χρήστη.

Τα τελευταία χρόνια σε εκατοντάδες επιχειρήσεις κάνουν θραύση τα κλειστά κυκλώματα παρακολούθησης. Μάλιστα, οι κάμερες δεν περιορίζονται μόνο περιμετρικά των εξωτερικών χώρων αλλά

ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΤΕ ΤΙΣ ΚΑΜΕΡΕΣ Ⓐ

επεκτείνονται και μέσα στους χώρους όπου κινείται και εργάζεται το προσωπικό. Τα στοιχεία μαρτυρούν ραγδαία αύξηση, ύψους έως και 200% ετησίως, στις πωλήσεις τέτοιων κυκλωμάτων την τελευταία πενταετία, μόνο στην Αθήνα! Έτσι, ενώ πριν από δέκα χρόνια πωλούνταν 800 κυκλώματα ετησίως, από το '95 και μετά ο αριθμός αυτός τριπλασιάστηκε, φτάνοντας περίπου τα 1.800-2.500 κάθε χρόνο. Στο ίδιο χρονικό διάστημα σημειώθηκε αύξηση έως και 50% στις τοποθετήσεις κυκλωμάτων βιντεοσκόπησης σε μικρές και μεσαίες ιδιωτικές εταιρείες και μεγάλες δημόσιες επιχειρήσεις της Αττικής.

Ì Ì Å êáé ÅÊÊËÇÓÉÁ

Το τελευταίο κύμα αποκαλύψεων που συντελέστηκε στη δεύτερη μεγαλύτερη επιχείρηση μετά το κράτος, την εκκλησία, αποτελεί χωρίς αμφιβολία τη μεγαλύτερη κρίση αυτού του θεσμού στη νεότερη ιστορία. Ένας θεσμός κυρίαρχος από τη στιγμή που η συγκεκριμένη θρησκεία επικράτησε πάνω σε κάθε άλλο θρησκευτικό δόγμα για χάρη της εθνικής συνοχής και ανδρώθηκε νομικά, κοινωνικά και κυρίως οικονομικά. Προσπερνώντας μια στείρα και αδιέξοδη σκανδαλολογία έχει ενδιαφέρον να δούμε τα αποτελέσματα αυτής της κρίσης και πώς η ίδια η εκκλησία συνδιαλέχθηκε με τα γεγονότα με σκοπό να μείνει επικοινωνιακά αλώβητη.

Το γεγονός ότι στο στάδιο του καπιταλισμού που βρισκόμαστε οι θρησκείες φαντάζουν παρωχημένες, είναι γενικά αποδεκτό. Σ' ένα παγκοσμιοποιημένο περιβάλλον όπου η πολιτική και η οικονομία διαχειρίζονται μία αέναη κίνηση εντολών επιτάσσοντας τον πιο ωμό ορθολογισμό κάθε θρησκευτική πίστη και γενικότερα κάθε είδους μεταφυσική περιορίζεται στο να επιβουλεύεται συναισθηματικά το όποιο ποίμνιο αλλά και να συνοδεύει ιδεολογικά κάθε κρατούσα ηθική και οικονομία.

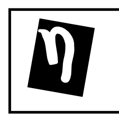
Τα παραπάνω χαρακτηριστικά σαφώς ισχύουν και εδώ, μόνο που δεν μπορούμε να μην παρατηρήσουμε κάποιες ιδιαιτερότητες που ενυπάρχουν στην ελλαδική εκκλησία πάντα βέβαια σε σχέση με την ευρωπαϊκή πραγματικότητα. Το γεγονός ότι αποτέλεσε πυλώνα της εθνοκρατικής συγκρότησης στις απαρχές του ελληνικού κράτους και το ότι διαχειρίζεται αστρονομικά οικονομικά ποσά καθώς και τεράστιες εκτάσεις γης δεν έχει ως αποτέλεσμα μόνο την οικονομική ευρωστία αλλά και την ισχυρότατη κοινωνικοπολιτική εξουσία. Άλλωστε δεν είναι τυχαίο που δεν ευδοκίμησε ποτέ καμία προσπάθεια ουσιαστικού διαχωρισμού κράτους-εκκλησίας με αποτέλεσμα κάθε εναντιωματική κίνηση ενός κόμματος προς τον κλήρο να περιέχει πάντα ένα συγκεκριμμένο πολιτικό κόστος ενώ από την άλλη πλευρά το ποίμνιο υπό τις οδηγίες ρασοφόρων καθοδηγητών αποτελεί πάντα ένα υπολογίσιμο κομμάτι στην εκλογική πίτα για όλα τα κόμματα (κυρίως για το Λ.Α.Ο.Σ όπου παρουσιάζεται ως άμεσος εκπρόσωπος των πιστών).

Υπήρξαν βέβαια και αντίθετες φωνές ως προς διάφορες κινήσεις στελεχών της εκκλησίας με στόχο τον περιορισμό της ασυλίας και της αλαζονίας της. Κάποιες φόρες, τοπικές κοινωνίες εμφανιζόμενες ως εξοργισμένο πλήθος πιστών τοποθετούνταν ενάντια σε εμπλεκόμενα πρόσωπα του κλήρου σε κάθε είδους σκάνδαλα, πάντα όμως ελεγχόμενα από αντιτιθέμενους κληρικούς. Αυτό που διαφοροποιεί το παρελθόν με το τελευταίο μπαράζ των σκανδάλων δεν είναι μόνο το πλήθος των πληροφοριών που διοχετεύτηκαν αλλά και η ιδιαίτερη στάση των Μ.Μ.Ε., ενός άλλου κυρίαρχου θεσμού. Κανείς βέβαια δεν θα περίμενε απ'αυτά να προτάξουν μία ευθεία επίθεση σε βάρος της εκκλησίας, όπου θ' αμφισβητούνταν ο όποιος θετικός χαρακτήρας της. Η σειρά των γεγονότων ήταν τέτοια όμως που μετά την εμφανιζόμενη απαξίωση ή οργή της κοινής γνώμης σε ό,τι συνέβαινε, τα ΜΜΕ να παίξουν τον γνώριμο ρόλο του εκτονωτή μέσω μιας άσφαιρης πίεσης. Τα ΜΜΕ διαχειρίστηκαν τα όρια της κρίσης μέχρι το σημείο εκείνο που τα ίδια είχαν ορίσει ως διαδικασία αυτοκάθαρσης. Στην ουσία επέβαλαν συμπεριφορές ώστε η κρίση να μην θίξει τις κυριαρχικές δομές. Παρακολουθήσαμε, λοιπόν, ν' απαξιώνονται πλήρως συγκεκριμένοι κληρικοί, όχι όμως και το σύνολο, μιας και κατά την κρατούσα λογική πάντα κάποιοι λίγοι μολύνουν έναν κατά τ'άλλα "αναμάρτητο" κλήρο. Εν μέσω ενός κυκεώνα αποκαλύψεων για ροζ σκάνδαλα, παρακρατικές δράσεις και άγρια οικονομικά εγκλήματα και ενώ όλα οδηγούσαν ακόμα και σε ευθεία κατηγορία της ηγεσίας, η "επίθεση" των Μ.Μ.Ε ήταν, θα λέγαμε, πρωτοφανής αλλά χωρίς ουσιαστικό αντίκτυπο στη δομή και στον σκληρό πυρήνα του κλήρου, που εξιλεωνόταν με την λεγόμενη αυτοκάθαρση καθώς και με ρεπορτάζ για την κοινωνική-φιλανθρωπική προσφορά του.

Όχι πως τα Μ.Μ.Ε δεν είχαν τα δικά τους οφέλη. Οι υψηλές θεαματικότητες οδήγησαν κάθε τυχάρπαστο ρεπόρτερ να ψάχνει για κάθε είδους σκάνδαλα, όπου εμπλέκονταν ρασοφόροι. Δεν ήταν και δύσκολο να βρουν κάτι βγάζοντας από το συρτάρι υποθέσεις που έδιναν έναν δραματικό τόνο στην παρατεταμένη κρίση. Καθήκον κάθε είδους έγκριτου δημοσιογράφου ήταν να εκφράσει την οργή της κοινής γνώμης, με αυτήν βέβαια πάντα απούσα από κάθε διαδικασία αποφάσεων, παρεμβάσεων ή έστω καταγγελιών. Γνώριμος αυτός ο ρόλος, κατά τον οποίο η πραγματικότητα γίνεται διαμεσολαβημένη είδηση και καταναλώνεται ως ένα προϊόν από μία λαίμαργη επικαιρότητα όπου κάθε τι που περνάει αποτελεί μέρος ενός μακρινού παρελθόντος.

Την ίδια στιγμή κι ενώ εμπλέκονταν φορείς της αστυνομίας και της πολιτικής στα γεγονότα, κανένας δημοσιογράφος δεν έριξε τα βέλη του στο κράτος που όχι μόνο υπόθαλπτε δικούς τους ανθρώπους αλλά και χρησιμοποιούσε κάθε μέσο εντός του κλήρου για δικά του διπλωματικά οφέλη (βλ. περίπτωση πατριαρχείου Ιεροσολύμων). Μόνο το (παρά)δικαστικό κύκλωμα δέχθηκε επίθεση, πάντα όμως για υποθέσεις που διαπλέκονταν με τα τεκτενόμενα στο χώρο της εκκλησίας, με τη γνωστή συνταγή: να συλληφθούν όσοι λίγοι εγκληματούν, οι οποίοι ντροπιάζουν ένα "τίμιο" και "καθαρό" δικαστικό σώμα. Τώρα πώς όλα αυτά τα κυκλώματα για αρκετά χρόνια επιβίωναν, ουδεμία νύξη δεν αποπειράθηκε να γίνει για την τυχόν κάλυψη του κράτους.

Σε ένα κλίμα εκ των προτέρων άσχημο για τον κλήρο έπρεπε να δρομολογηθεί η επικοινωνιακή αντεπίθεση. Όταν φάνηκε ότι ο έλεγχος χανόταν η ηγεσία του κλήρου ύστερα από (άμεσες ή μυστικές) παρενέσεις στα Μ.Μ.Ε, ανέλαβε δράση. Εμφανίστηκαν λοιπόν τα πιο διακεκριμένα στον επικοινωνιακό τομέα πρόσωπα στα πάνελ των εκπομπών όπου διαμηνούσαν με παρρησία το έργο και το ήθος της εκκλησίας. Η ίδια η κεντρική συνέντευξη του αρχιεπισκόπου θέλοντας να αγγίξει συναισθηματικά τους πιστούς περιείχε ακόμα και συναισθηματικές εξάρσεις. Ένας ολόκληρος μηχανισμός στήθηκε με δικηγόρους-μαϊντανούς, ρασοφόρους εκπροσώπους τύπου, κτλ. Χαρακτηριστικά, κάθε κυριακάτικος λόγος σε όποιον ναό της χώρας, μεταδιδόταν σαν ύψιστης σημασίας άποψη. Πάντα ο ίδιος μύθος με εθνικές προεκτάσεις, ότι βαλλόμαστε από άγνωστες ξένες δυνάμεις και πρέπει να νικήσουμε για το συμφέρον του περιούσιου λαού.
Όπως αναμενόταν επήλθε μία σχετική εκτόνωση, με τα όποια ζητήματα να χάνουν τον χαρακτήρα της πρώτης είδησης. Όχι πως επιλύθηκε κανένα θέμα με τις νωχελικές κινήσεις της αστυνομίας για συμμάζεμα. Απλώς η πάντα ζήτουμενη κοινωνική συναίνεση απαιτούσε την "αθώωση" ενός τόσου σημαντικού για την εθνική ενότητα θεσμού. Επομένως, οι επικρίσεις των ΜΜΕ για τον σκανδαλισμό των πιστών έγιναν παρενέσεις στο "ύψιστο" έργο της Εκκλησίας. Η φθορά στην εικόνα του κλήρου είναι δεδομένη. Η επίλυση, όμως, όλων των προβλημάτων και η αντιστροφή αυτής της άσχημης εικόνας ήδη έχει δρομολογηθεί ώστε να θιχτεί η εικόνα του θεσμού αλλά το "είναι" του να περάσει αλώβητο τη συγκεκριμένη κρίση. Μια κρίση της οποίας το ξέσπασμα αιτιολογείται από την πολιτική επιλογή του κράτους να αποδυναμώσει τον παρεμβατικό ρόλο της εκκλησίας στην πολιτική επικαιρότητα. Έτσι κι αλλιώς για τους πιστούς ζητούμενο ήταν η συντήρηση με κάθε τρόπο των συμβόλων της πίστης τους και της υποτέλειας στη "μόνη" κι "άθικτη" αλήθεια. Όσο για εμάς, αναγνωρίζουμε από τα διδάγματα της ιστορίας πως κάθε θρησκεία τίθεται πάντα εμπόδιο σε κάθε απελευθερωτικό εγχείρημα αφού η ίδια θέτει τον άνθρωπο υποταγμένο σε μια ανώτερη δύναμη, αδύναμο ουσιαστικά, να απελευθερωθεί από τα δεσμά του. Δεν δε μας μένει λοιπόν, παρά να εναντιωνόμαστε στη φύση ενός ισχυρότατου θεσμού, όπως η εκκλησία και να προκαλούμε ρήγματα στην επιβαλλόμενη ηθική του.

η αποκατάσταση μιας τσόντας

Snuff movies: μικρές ταινίες που δείχνουν ανθρώπους να βιάζονται, να βασανίζονται και να εκτελούνται. Ένα κύκλωμα ανθρώπων, απαγωγών, μαύρης αγοράς, ιντερνετικών διαστροφών και βέβαια πολλών εκατομμυρίων συνθέτουν το παζλ. Δεν πρέπει βέβαια να ξεχνάμε ότι οι πρωταγωνιστές-θύματα είναι κατά

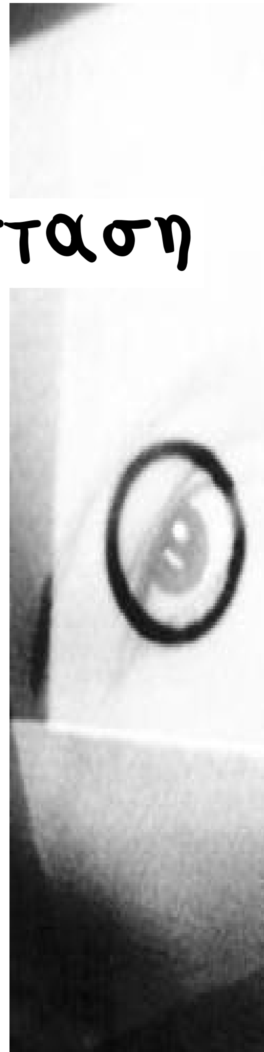
κύριο λόγο κάτοικοι των πιο εξαθλιωμένων γωνιών του πλανήτη. Όλοι βέβαια, ακόμα και η νόμιμη βιομηχανία τσόντας καταδικάζουν αυτό το παρακύκλωμα...

Με δεδομένο τον παραπάνω ορισμό, παρακολουθήσαμε τις τελευταίες μέρες την έκδοση του ντοκυμαντέρ "Μέσα στο βαθύ λαρύγγι" καθώς και την επανέκδοση της τσόντας "Βαθύ λαρύγγι". Το ντοκυμαντέρ εξηγεί το πως μια κακογυρισμένη πορνοταινία του '72 έγινε σύμβολο της σεξουαλικής απελευθέρωσης στην Αμερική, σε μια εποχή που οποιαδήποτε εκδήλωση της σεξουαλικότητας -έξω από τα πρέποντα για την "αναπαραγωγή του είδους"- δεν θεωρούνταν μόνο "αφύσικη" αλλά και ποινικό αδίκημα.

Το "Βαθύ λαρύγγι" γυρίστηκε με κόστος 25.000 $ και αμέσως απαγορεύτηκε η διανομή του. Έτσι τα κυκλώματα της μαφίας που είχαν επίσης χρηματοδοτήσει την ταινία, ανέλαβαν και την διανομή της. Σε συνθήκες παρανομίας, η ταινία απέφερε περίπου 600.000.000 $ στους διανομείς της.

Μέχρι εδώ τα πράγματα είναι γνωστά και εξηγούνται και από το ντοκιμαντέρ. Αυτό όμως που δεν υπάρχει στο ντοκιμαντέρ -κι όχι τυχαία- είναι η οπτική της πρωταγωνίστριας Λ. Λάβλεϊς, η οποία σκοτώθηκε πριν κάποια χρόνια σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα, χωρίς να έχει κερδίσει τίποτα σχεδόν από τα έσοδα της ταινίας. Η ίδια η πρωταγωνίστρια, μετά από κάποια χρόνια, αποκάλυψε το πως γυρίστηκε η ταινία. Ένας από τους παραγωγούς της ταινίας ήταν ο άντρας της ο οποίος ήταν και ο νταβατζής της. Ο ίδιος την υποχρέωσε να πρωταγωνιστήσει στην ταινία. Πολλές σκηνές έχουν γυριστεί με την Λάβλεϊς να την σημαδεύει όπλο πίσω απ' την κάμερα. Όπλο με το οποίο ο ίδιος ο άντρας της την σημάδευε για να την εξαναγκάσει να μπει "πειστικότερα" στο πετσί του ρόλου της!

Η Λάβλεϊς, όταν πια χώρισε απ' τον άντρα της, ζήτησε και αυτή την απαγόρευση της ταινίας. "Όποιος βλέπει το "Βαθύ λαρύγγι", βλέπει εμένα να βιάζομαι" είχε δηλώσει η ίδια. Όλα αυτά είναι ιστορίες που ούτε στο ντοκιμαντέρ υπάρχουν αλλά ούτε και κανένας κριτικός ταινιών δεν έκανε τον κόπο να αναφέρει. Η πολυφωνία των media βράχνιασε, οι ελάχιστες εξαιρέσεις αναφοράς σε αυτά τα γεγονότα, μάλλον συνέτεινε στην περαιτέρω μυθοποίηση της ταινίας, ντύνοντάς την με το πέπλο του μυστηρίου. Η βιομηχανία του θεάματος από αυτά τρέφεται και τρέφει τις ακόρεστες ορέξεις των μεταμοντέρνων θεατών... Η διαφημιστική καμπάνια για την προώθηση του ντοκιμαντέρ αλλά και της πρωτότυπης ταινίας χώρεσε τα πάντα. Τίποτα δεν μπορεί να λεκιάσει αυτήν την ταινία που η βιομηχανία του θεάματος ανακήρυξε

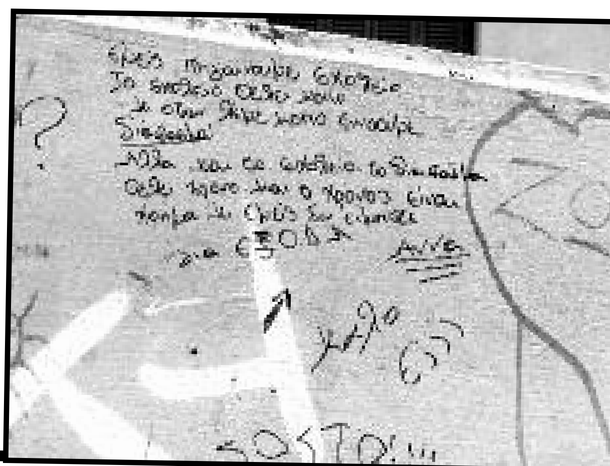
σε cult-movie, σύμβολο μιας κακέκτυπης σεξουαλικής απελευθέρωσης.

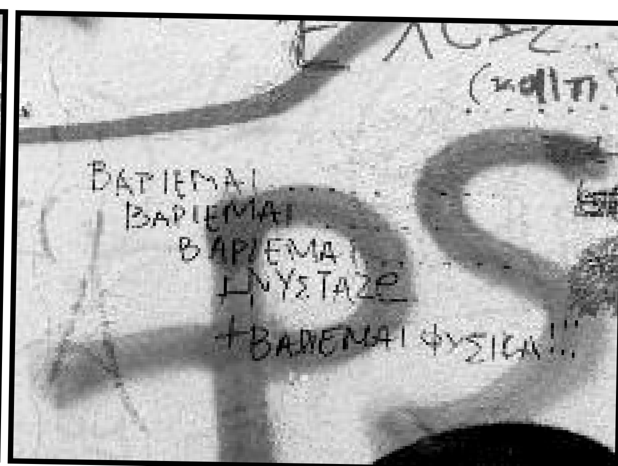
Έτσι, 33 χρόνια μετά, το "Βαθύ λαρύγγι" ανασύρεται από την αφάνεια ως αισθητικό αξιοπερίεργο για να φέρει κέρδη και στους νόμιμους πλέον διανομείς του που κατέχουν τα δικαιώματά του. Ταυτόχρονα αποτελεί και την πρώτη ύλη με την οποία επιχειρείται μια αναψηλάφιση των σεξουαλικών ηθών της δεκαετίας του '70 μέσα απο μια στρεβλή και κυρίαρχη οπτική.

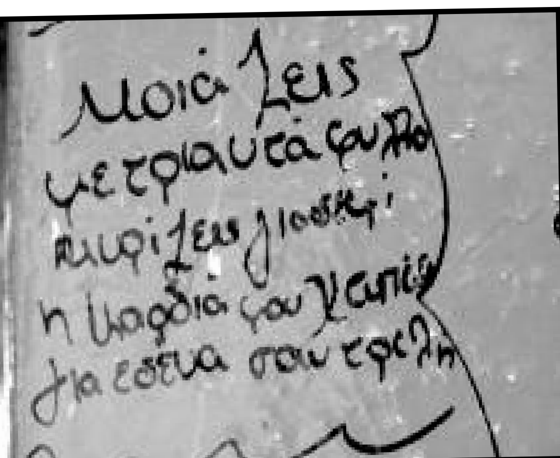
Αυτή ακριβώς η στρεβλή οπτική φαίνεται να υποβιβάζει την ίδια την ταινία και τον τρόπο που γυρίστηκε σε άνευ σημασίας ζήτημα. Το ερώτημα: "πως ο βιασμός μιας γυναίκας στην κάμερα μπορεί να οδηγήσει στην απελευθέρωση των ηθών;", δεν τίθεται καν. Το αποτέλεσμα είναι να αποκρύπτεται πως πίσω από την εικόνα υπάρχει μια ιστορία βίας και καταπίεσης που η θεαματική διαδικασία αναλαμβάνει να εξαλείψει. Το ότι η ταινία αυτή ντύθηκε με την αίγλη του "προοδευτισμού", απέναντι σε ένα συντηρητικό ηθικολογισμό που όχι μόνο σοκαρίστηκε αλλά και επεδίωξε την απαγόρευσή της δεν είναι παράδοξο. Οταν ολόκληρες οι δυτικές μητροπόλεις συγκλονίζονταν από τις αρχές της δεκαετίας του '60, από ένα κίνημα διευρυμένης αμφισβήτησης, που ανάμεσα στα άλλα έθετε ως κεντρικό ζήτημα την απελευθερωμένη σεξουαλικότητα οι απαντήσεις από την πλευρά της κυριαρχίας δεν έλειψαν. Δεν ήταν μόνο οι αναβιώσεις ενός νεοσυντηρισμού στα τέλη του '70, που ήρθαν να πάρουν τη ρεβάνς από τα κοινωνικά κινήματα. Υπήρξε και κάτι πιο υπόγειο και περισσότερο επικίνδυνο. Η χειραγώγηση του "προοδευτισμού", το οριστικό δέσιμο των απελευθερωτικών προταγμάτων στην χύτρα του θεάματος, της συνδιαλλαγής, της υποχώρησης. Το σώμα και οι επιθυμίες που ασφυκτιούσαν χρόνια ολόκληρα από τις προσταγές μιας χριστιανικής και καθωσπρέπει ηθικής, δέχτηκαν τώρα το σφιχταγκάλιασμα της προόδου, έγιναν το σημείο αναφοράς μιας νέας ηθικής, ενός νέου κανονιστικού πλαισίου, που αναιρούσε όλα τα προηγούμενα πρέπει...Η κατεστημένη ηθική έγινε πιο συνεκτική την ίδια στιγμή που οριοθετούταν ένας χώρος διακίνησης ηδονής περιορισμένος στην εκτόνωση και την αναπαραγωγή της κοινωνικής παθολογίας χωρίς να απειλούνται η κοινωνική ιεραρχία, οι διακρίσεις και οι αποκλεισμοί. Η χυδαιότητα οργανώθηκε σε σύστημα παραγωγής "ελευθεριότητας" και εξοστρακίστηκε στον χώρο της απαγόρευσης για να βαφτιστεί αντισυμβατικότητα, να διεκδικήσει μέρισμα από την σεξουαλική απελευθέρωση και να υπονομεύσει εντέλει τον τρόπο που η αυτοδιάθεση του σώματος και των επιθυμιών εγγράφεται στην κοινωνική συνείδηση. Ενα όμως δεν άλλαζε και αποτελούσε τη δομή και του "παλιού" και του "νέου": το σώμα δεν σου ανήκει. Από το καθωσπρέπει-σώμα στο σώμα-πράγμα, σώμα-διαχειρίσιμο μέγεθος μιας νέας φιλοσοφίας, μιας νέας βιομηχανίας των επιθυμιών, μιας νέας πραγμοποίησης που συνυπάρχει αρμονικά με τον περιρρέοντα συντηρητισμό.

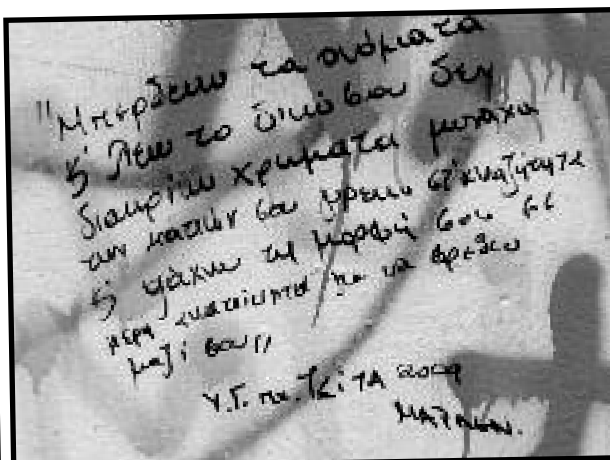
Σήμερα η πορνογραφία έχει μετατραπεί σε μια νόμιμη και οργανωμένη επιχειρηματική δραστηριότητα που αποφέρει υπέρογκα κέρδη για όλους τους συντελεστές της. Οι τριβές μεταξύ της βιομηχανίας πορνό και του μικροαστικού καθωσπρεπισμού ή της χριστιανικής ηθικής δεν μας ενδιαφέρουν. Έτσι κι αλλιώς η ουσία του ζητήματος είναι αλλού. Δεν είναι μόνο η αναπαραγωγή των πιο κατεστημένων ρόλων με τον άντρα-έμβολο και την γυναίκα-τρύπα, η πιο στερεοτυπική απεικόνιση του πόθου, της ηδονής και των ερωτικών επιθυμιών, η ενδυνάμωση των πατριαρχικών προτύπων, η υποταγμένη γυναίκα-κρέας, η χειραγώγηση των φαντασιώσεων... Μην ξεχνάμε ότι το "απαγορευμένο" αυτής της βιομηχανίας και της ιδεολογίας που παράγει, αναγορεύεται σε σημείο αναφοράς του ξεπεράσματος ενοχών και ταμπού. Την ίδια στιγμή που πραγμοποιείται κάποιος, την ίδια στιγμή που αναζητά να ζήσει ένα κομμάτι από το διαφημιζόμενο "πάθος" της πορνογραφίας, την ίδια στιγμή "απελευθερώνεται". Η κοινωνία των απαγορεύσεων κλείνει πονηρά το μάτι... εδώ όλα επιτρέπονται, τα "σκοτεινά πάθη" αφού ενοχοποιήθηκαν τόσο θα βρουν το κομμάτι που αναλογεί στην πιο φτηνή τους εκτονωτική πραγμάτωση με όρους και ρόλους καταμερισμένους.. Η βιομηχανία της τσόντας γεννήθηκε και δυνάμωσε με ένα βιασμό, με ένα πρώιμο snuff-movie. Και σαν βιομηχανία βιασμών πρέπει να την αντιμετωπίζουμε.

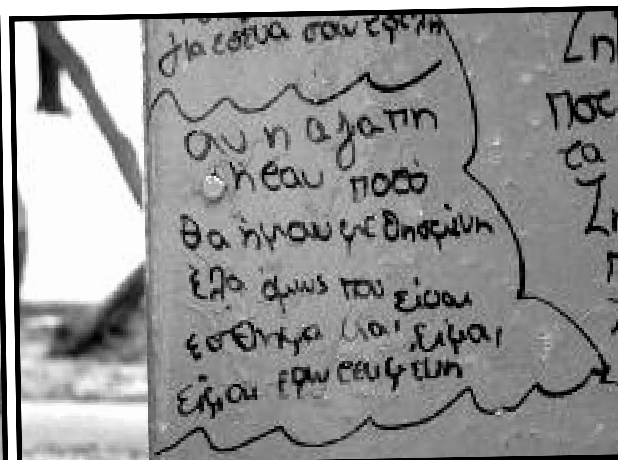
ìçíýìáôá

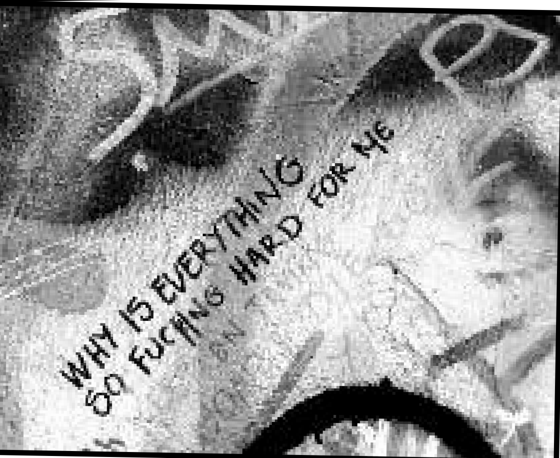

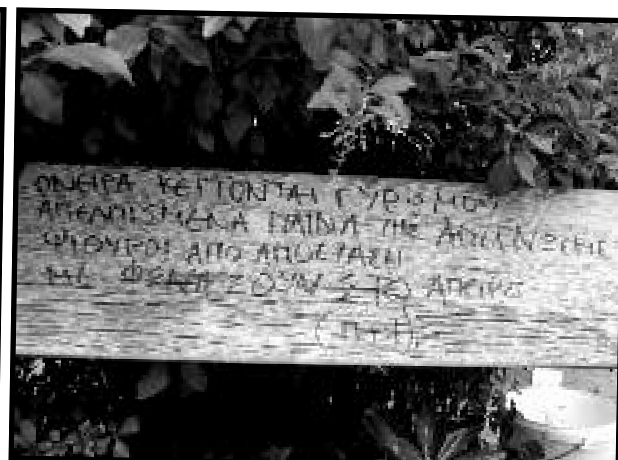

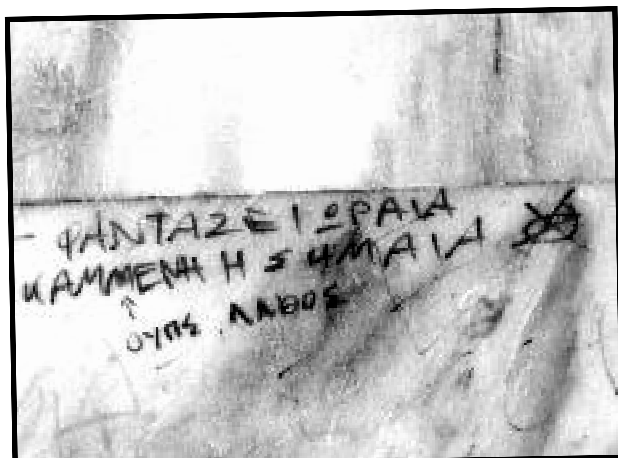

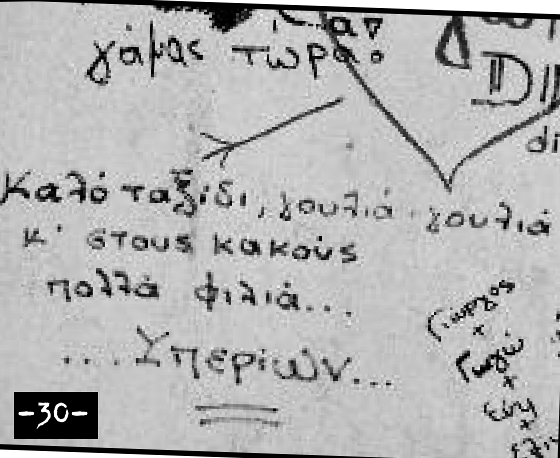

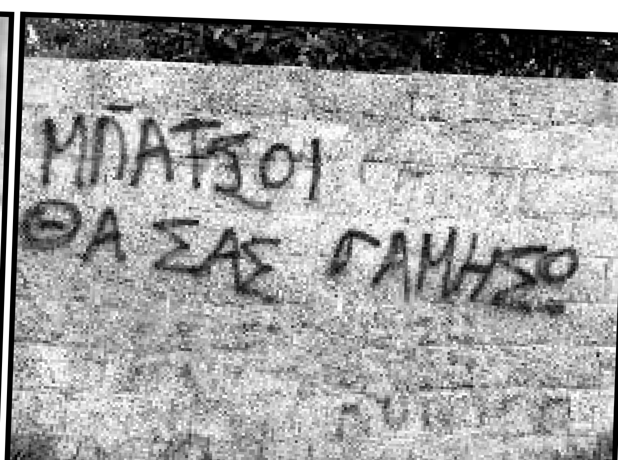
áðü ôéò ðåñéï÷Ýò

ôïõ Éëßïõ, ôùí Áãßùí Áíáñãýñùí êáé ôçò Ðåôñïýðïëçò

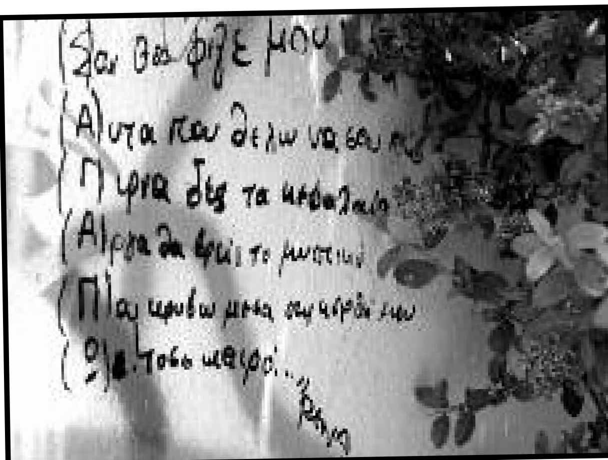

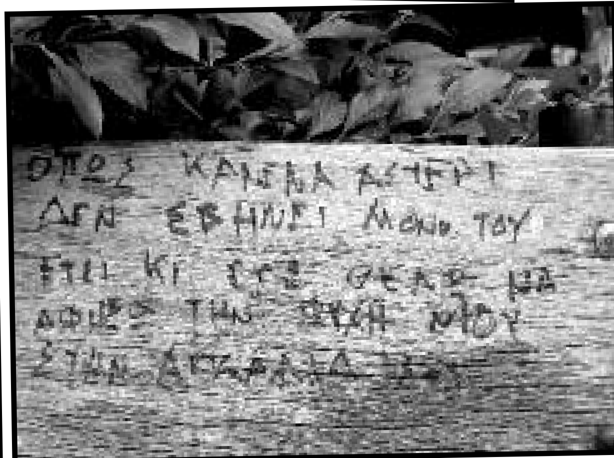

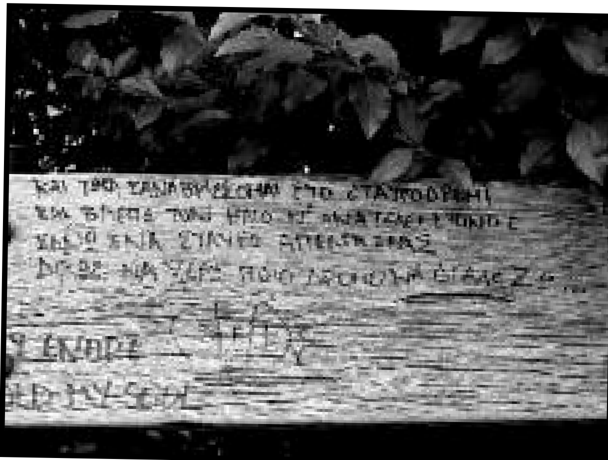

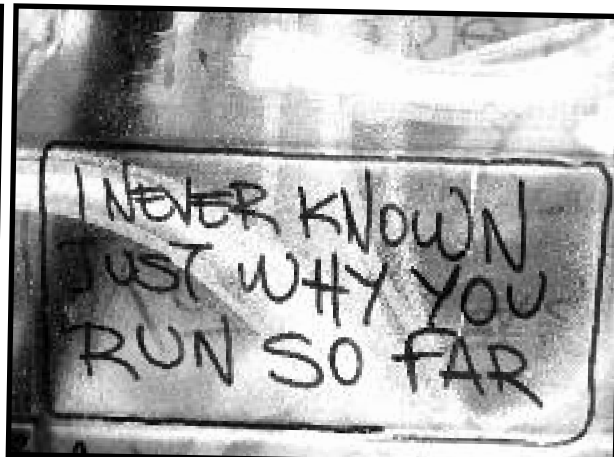

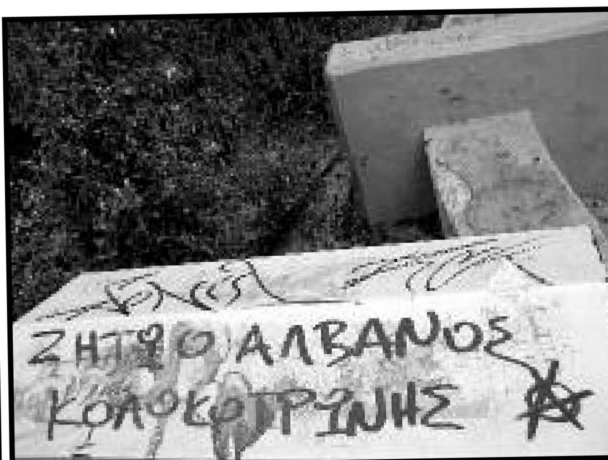

óå ôïß÷ïõò, ðáãêÜêéá, êïëüíåò, ó÷ïëåßá, ðëáôåßåò, äñüìïõò, Üëóç

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΔΡΟΜΟ

¾óôåñá áðü áíïé÷ôü êÜëåóìá ãéá ôçí ðñáãìáôïðïßçóç ðïñåßáò áëëçëåããýçò óôïí áíáñ÷éêü Ðïëýêáñðï Ãåùñãéüäç ï ïðïßïò äéêáæüôáí óôéò 16 ÖëåâÜñç óôéò ÓÝññåò, êáëÝóôçêå óõãêÝíôñùóç êáé ðñáãìáôïðïéÞèçêå ðïñåßá óôéò 5 ÖëåâÜñç. Ç ðïñåßá ç ïðïßá îåêßíçóå áðü ôçí ðëáôåßá Ìïíáóôçñáêßïõ áñéèìïýóå ðåñßðïõ 400 Üôïìá. ÌÝóù ôùí ïäþí Áèçíáò êáé Óôáäßïõ êáé õðü ôçí áóöõêôéêÞ åðéôÞñçóç ôùí äõíÜìåùí ôùí ìáô, ç ðïñåßá êáôÝëçîå óôá Ðñïðýëáéá üðïõ êáé äéáëýèçêå. ÊáôÜ ôç äéÜñêåéÜ ôçò öùíÜ÷ôçêáí êõñßùò óõíèÞìáôá áëëçëåããýçò óôïí áíáñ÷éêü Ðïëýêáñðï Ãåùñãéüäç, áñêåôÜ óõíèÞìáôá åíÜíôéá óôïí êïéíùíéêü Ýëåã÷ï êáé ôçí êáôáóôïëÞ, åíþ ôçí óôéãìÞ üðïõ ç ðïñåßá ðåñíïýóå áðü ôçí ïäü Áèçíáò êõñéÜñ÷çóáí ôá óõíèÞìáôá áëëçëåããýçò ðñïò ôïõò ìåôáíÜóôåò êáé ôá óõíèÞìáôá åíÜíôéá óôá åèíéêÜ éäåþäç êáé ôïõò åèíéêïýò äéá÷ùñéóìïýò. ÔÝëïò äéáñêÞò Þôáí ç áíáöïñÜ ôùí ðïñåõüìåíùí óôï äßêáéï ôçò åðßèåóçò óôï áóôõíïìéêü ôìÞìá ôïõ Áãßïõ Ðáíôåëåçìïíá -äýï ðåñßðïõ ìÞíåò íùñßôåñá- üðïõ åß÷áí ðñáãìáôùèåß âáóáíéóôÞñéá ìåôáíáóôþí.

Óôéò 16 ÖëåâÜñç çìÝñá äéåîáãùãÞò ôçò äßêçò ôïõ Ð. Ãåùñãéüäç, óôéò ÓÝññåò âñÝèçêáí ðåñßðïõ 150 áëëçëÝããõïé áðü ðïëëÝò ðåñéï÷Ýò ôçò ÅëëÜäáò. Áðü íùñßò ôï ðñùß, ç ðüëç èýìéæå öñïýñéï, êáèþò ç áóôõíïìßá åß÷å áðïêëåßóåé ó÷åäüí ïëüêëçñï ôï êÝíôñï ôçò ðüëçò. ÄõíÜìåéò ôùí ìáô êáé êëïýâåò åß÷áí ôïðïèåôçèåß áðü íùñßò óå óçìåßá åëÝã÷ïõ ôçò ðüëçò áëëÜ êõñßùò óôçí åõñýôåñç ðåñéï÷Þ ôùí äéêáóôçñßùí, ôïõ áóôõíïìéêïý ôìÞìáôïò áëëÜ êáé ôïõ óôáèìïý ôùí êôåë. Ç åßóïäïò óôá äéêáóôÞñéá áðáéôïýóå äéðëü óùìáôéêü Ýëåã÷ï, åíþ åíôüò ôïõ êôéñßïõ ç ðáñïõóßá ôçò áóöÜëåéáò ðïëéôåýìáôïò ôçò Èåóóáëïíßêçò äõóêïëåõüôáí íá åßíáé äéáêñéôéêÞ êáé ìç ðñïêëçôéêÞ. Ç äßêç äéåîÞ÷èçêå ìÝóá óå êëßìá Ýíôáóçò, êáèþò ï åéóáããåëÝáò êáé ïé äéêáóôÝò äåí ðåßèáí ôï áêñïáôÞñéï ãéá ôçí "óõìðÜèåéÜ" ôïõò óôïí "÷þñï ôùí áíáñ÷éêþí", åíþ ïé ìÜñôõñåò êáôçãïñßáò (ïé ðåñéóóüôåñïé ãíùóôïß áóöáëßôåò ôçò Èåóóáëïíßêçò) ðÝöôáí óõíå÷þò óå áðñïêÜëõðôåò áíôéöÜóåéò. Ç äéáäéêáóßá ôåëåßùóå áñãÜ ôï âñÜäõ, ýóôåñá áðü äéáñêåßò äéáêïðÝò êáé óõóêÝøåéò ôïõ äéêáóôçñßïõ. ÔåëéêÜ óôïí Ðïëýêáñðï Ãåùñãéüäç åðéâëÞèçêå ðïéíÞ öõëÜêéóçò 3 ÷ñüíùí êáé åíüò ìçíüò. Ç åêôÝëåóç ôçò ðïéíÞò åß÷å ÷áñáêôÞñá áíáóôáëôéêü ìÝ÷ñé ôç äéåîáãùãÞ ôïõ åöåôåßïõ êáé ï Ð.Ã. áöÝèçêå åëåýèåñïò. ¾óôåñá áðü ôçí áíáêïßíùóç ôçò áðüöáóçò áõôÞò, åíôüò ôùí äéêáóôçñßùí öùíÜ÷ôçêáí óõíèÞìáôá êáé îåêßíçóå ðïñåßá ðñïò ôï êÝíôñï ôçò ðüëçò ç ïðïßá êáôÝëçîå (óõíïäåßá áóôõíïìßáò) óôïí óôáèìü õðåñáóôéêþí ëåùöïñåßùí áðü üðïõ ïé áëëçëÝããõïé-åò èá åðéóôñÝöáíå óôç Èåóóáëïíßêç. Æçôþíôáò, ðåñéðïëéêÜ êáé êëïýâåò ôçò áóôõíïìßáò, óõíüäåõóáí -ãéá ôéò åíôõðþóåéò- äýï ëåùöïñåßá ôùí êôåë ãéá êÜðïéá ÷éëéüìåôñá ôçò åðéóôñïöÞò.

Ôçí ÐÝìðôç 24 ÖëåâÜñç, ðñáãìáôïðïéÞèçêå êáôÜëçøç ôïõ ãáëëéêïý ðñáêôïñåßïõ åéäÞóåùí óôçí ðåñéï÷Þ ôïõ Êïëùíáêßïõ, áðü 60 ðåñßðïõ áíáñ÷éêïýò-Ýò. Ç êáôÜëçøç ç ïðïßá åß÷å äéÜñêåéá ðåñßðïõ ìéóÞ þñá, Ýãéíå ùò êßíçóç áëëçëåããýçò óôïõò öõëáêéóìÝíïõò áãùíéóôÝò ôçò ACTION DIRECTE óôç Ãáëëßá ïé ïðïßïé óôéò 26 ÖëåâÜñç èá õðÝâáëëáí íÝá áßôçóç áðïöõëÜêéóçò. Óôï êôßñéï üðïõ âñßóêåôáé ôï ãáëëéêü ðñáêôïñåßï åéäÞóåùí êñåìÜóôçêå ðáíü êáé áíáãñÜöçêáí óõíèÞìáôá áëëçëåããýçò, åíþ êáôÜ ôç äéÜñêåéá ôçò êáôÜëçøçò óôÜëèçêáí e-mail êáé fax óôéò öõëáêÝò üðïõ âñßóêïíôáé Ýãêëåéóôïé ïé áãùíéóôÝò ôçò ACTION DIRECTE, óôï ðáñÜñôçìá ôïõ ãáëëéêïý õðïõñãåßïõ äéêáéïóýíçò ðïõ åßíáé áñìüäéï ãéá ôéò öõëáêÝò óôç Ãáëëßá, óôç ãáëëéêÞ ðñåóâåßá óôçí ÅëëÜäá, êáèþò êáé óå äßêôõá êáé ïìÜäåò ôïõ åõñýôåñïõ áíáñ÷éêïý ÷þñïõ óôçí Åõñþðç êáé ôç Ãáëëßá. Ç êáôÜëçøç Ýëçîå ìå ðïñåßá ç ïðïßá ðñáãìáôïðïéÞèçêå ðñïò ôá ÅîÜñ÷åéá. Ôï êåßìåíï ôï ïðïßï óôÜëèçêå êáé ìïéñÜóôçêå êáôÜ ôç äéÜñêåéá üëçò áõôÞò ôçò äñÜóçò áëëçëåããýçò áíáöÝñåé ôá åîÞò:

"*Áðü ôçí êáôÜëçøç ôïõ ãáëëéêïý ðñáêôïñåßïõ åéäÞóåùí óôçí ÁèÞíá.*

Óôá ðëáßóéá ôïõ "ðïëÝìïõ êáôÜ ôçò ôñïìïêñáôßáò" ðïõ äéåîÜãåôáé ðáãêüóìéá, ðñáãìáôïðïéåßôáé óôçí ÅëëÜäá ìéá äåýôåñç "åéäéêÞ" äßêç ãéá ôç äñÜóç ôïõ Åðáíáóôáôéêïý Ëáúêïý Áãþíá, 14 Üôïìá êñáôïýíôáé óå óõíèÞêåò áðïìüíùóçò êáôáäéêáóìÝíá ãéá ôç äñÜóç ôçò 17Í êáé ôïõ ÅËÁ, åíþ ôï õðïõñãåßï äéêáéïóýíçò ìåëåôÜ ôçí øÞöéóç åíüò êáéíïýñéïõ áíôéôñïìïêñáôéêïý íüìïõ.

Ôçí ßäéá óôéãìÞ, ôï ãáëëéêü êñÜôïò óõíå÷ßæåé íá êñáôÜ öõëáêéóìÝíá ôÝóóåñá ìÝëç ôçò åðáíáóôáôéêÞò ïñãÜíùóçò Action Directe, ôïõò Regis Scleicher, George Cipriani, Natalie Menigon êáé Jean Marc Rouillan. Ïé äéêáóôéêÝò áñ÷Ýò Ý÷ïõí Þäç áðïññßøåé ôéò áéôÞóåéò áðïöõëÜêéóçò ðïõ Ý÷ïõí ãßíåé óôï ðáñåëèüí, áêüìá êáé ãéá åêåßíïõò ðïõ Ý÷ïõí óçìáíôéêÜ ðñïâëÞìáôá õãåßáò. Óôéò 26/2 ëÞãåé ç "ðïéíÞ öõëÜêéóçò" ðïõ üñéóå ãéá áõôïýò ôï åéäéêü äéêáóôÞñéï ðïõ óõóôÞèçêå ãéá ôçí åêäßêáóç ôçò õðüèåóÞò ôïõò êáé ïé êñáôïýìåíïé äéêáéïýíôáé íá õðïâÜëëïõí êáéíïýñéåò áéôÞóåéò áðïöõëÜêéóçò. Ï ëüãïò ðïõ êñáôïýíôáé áêüìá åßíáé ôï ãåãïíüò üôé äåí áðïêçñýóóïõí ôç äñÜóç ôïõò áëëÜ õðåñáóðßæïíôáé ôçí åðéëïãÞ ôïõò íá óõãêñïõóôïýí ìå ôçí åîïõóßá. Åßíáé üôé áêüìá êáé ìÝóá óôéò "åéäéêÝò óõíèÞêåò" êñÜôçóÞò ôïõò, ðïõ óçìáßíåé óêëçñÞ áðïìüíùóç êáé ìåôá÷åßñéóç, áíôéóôÝêïíôáé óôç âáñâáñüôçôá, óõììåôÝ÷ïíôáò óå êéíçôïðïéÞóåéò, áðåñãßåò ðåßíáò, åêäçëþóåéò äéáìáñôõñßáò êáôÜ ôïõ ðïéíéêïý óõóôÞìáôïò êáé êáôÜ ôùí óõíèçêþí öõëÜêéóçò êáé áðïìüíùóçò óôéò ãáëëéêÝò öõëáêÝò. Åßíáé ãéáôß áðïôåëïýí Ýíáí áêüìá æùíôáíü åöéÜëôç ãéá åêåßíïõò ðïõ ôïõò âïëåýåé íá èåùñïýí üôé "ç éóôïñßá ôåëåßùóå" îåâñÜæïíôáò ôá èýìáôÜ ôïõò çôôçìÝíá êáé ìåôáíïçìÝíá.

ÁÌÅÓÇ ÁÐÅËÅÕÈÅÑÙÓÇ ÔÙÍ ÁÃÙÍÉÓÔÙÍ ÔÇÓ ACTION DIRECTE

Ï ÁÃÙÍÁÓ ÃÉÁ ÔÇÍ ÅËÅÕÈÅÑÉÁ ÈÁ ÐÅÑÁÓÅÉ ÐÁÍÙ ÁÐÏ ÔÁ ÓÕÍÔÑÉÌÌÉÁ ÏËÙÍ ÔÙÍ ÖÕËÁÊÙÍ"

Óôéò 25 Ìáñôßïõ ðñáãìáôïðïéÞèçêå áðü ôïí Èåñóßôç óõãêÝíôñùóç åíÜíôéá óôïõò åèíéêïýò ìýèïõò êáé ôá åèíéêÜ éäåþäç. Ç óõãêÝíôñùóç Ýãéíå óôï Üëóïò Éëßïõ áìÝóùò ìåôÜ ôçí ìáèçôéêÞ ðáñÝëáóç. ÊáôÜ ôç äéÜñêåéá ôçò óõãêÝíôñùóçò óôçí ïðïßá óõììåôåß÷áí ðåñßðïõ 50 Üôïìá, äéáâÜóôçêáí áðü ìéêñïöùíéêÞ áðïóðÜóìáôá áðü éóôïñéêÝò ðçãÝò ôá ïðïßá áðïäïìïýóáí ôïõò åèíéêïýò ìýèïõò ãéá ôá “åèíéêÜ” ÷áñáêôçñéóôéêÜ ôçò “åðáíÜóôáóçò ôïõ 1821” êáé áíÝôñåðáí óõíïëéêüôåñá ôïí ôñüðï óõãêñüôçóçò ôçò “åèíéêÞò éóôïñßáò” ìÝóá óôá ÷ñüíéá áðü ôï åëëçíéêü êñÜôïò. Åðßóçò êáôÜ ôç äéÜñêåéá ôçò óõãêÝíôñùóçò ìïéñÜóôçêå ðïëõóÝëéäï êåßìåíï ôï ïðïßï ìåôáîý ôùí Üëëùí åß÷å áíáöïñÝò óôï ñüëï ôïõ ó÷ïëåßïõ êáé ôùí “åèíéêþí åïñôþí” óôçí ðáñáãùãÞ êáé êáëëéÝñãåéá ôùí åèíéêþí ìýèùí êáé ôùí åèíéêþí éäåùäþí. Áñêåôïß Þôáí ïé ìáèçôÝò ðïõ ðÝñáóáí áðü ôïí ÷þñï ôçò óõãêÝíôñùóçò êáé óôÜèçêáí íá äéáâÜóïõí ôá ôáìðëü ðïõ åß÷áí áíáñôçèåß óôçí ðñïóðÜèåéÜ ôïõò íá áíôéëçöèïýí êáé íá êáôáíïÞóïõí ôçí ðáñÝìâáóç ôïõ Èåñóßôç. ¼ðùò êÜèå öïñÜ ìåôÜ áðü áíÜëïãåò ó÷ïëéêÝò ðáñåëÜóåéò, ó÷åäüí ïé ðåñéóóüôåñïé ìáèçôÝò ðïõ óõììåôÝ÷ïõí óôï ðáíçãýñé ôçò ðáñÝëáóçò, óôéò óôñáôéùôéêÝò óåéñÝò ôïõ äñüìïõ Þ ðßóù áðü ôçí êïñäÝëá ôïõ ðåæïäñïìßïõ, ãåìßæïõí ôá ìáãáæéÜ ôçò ðåñéï÷Þò ôïõ Üëóïõò Éëßïõ.

ÊáôÜëçøç ôïõ ñáäéïöùíéêïý óôáèìïý spor-fm ðñáãìáôïðïéïýí ðåñßðïõ 100 áíáñ÷éêïß-Ýò, äýï çìÝñåò ðñéí ôïí åðáíáëçðôéêü áãþíá ðïäïóöáßñïõ ìåôáîý ôùí åèíéêþí ïìÜäùí ôçò ÅëëÜäáò êáé ôçò Áëâáíßáò. Ôç ÄåõôÝñá 28 Ìáñôßïõ ëïéðüí, êáôáëáìâÜíåôáé ýóôåñá áðü ìéêñÞ ðïñåßá óôçí Êáëëéèåá ôï êôßñéï ôïõ spor-fm. ¸îù áðü ôï êôßñéï áíáñôÜôáé ðáíü ôï ïðïßï áíáãñÜöåé “íá ôåëåéþíïõìå ìå ôïí åèíéêü êáíéâáëéóìü - áëëçëåããýç óôïõò ìåôáíÜóôåò” åíþ ðáñÜëëçëá ðåôéïýíôáé ôñéêÜêéá êáé ìïéñÜæïíôáé êåßìåíá óôïõò ðåñáóôéêïýò. Ôçí ßäéá þñá áðü ôï óôïýíôéï ôïõ óôáèìïý áíáìåôáäßäåôáé áðü ôïõò êáôáëçøßåò ç÷ïãñáöçìÝíï cd ìå áíáöïñÝò óôá ãåãïíüôá êáé óôï ðïãêñüì ðïõ åß÷å îåóðÜóåé óôéò 4 ÓåðôÝìâñç ìåôÜ ôïí ðïäïóöáéñéêü áãþíá Áëâáíßáò - ÅëëÜäáò êáèþò êáé ôï êåßìåíï ôçò êáôÜëçøçò åí´ üøåé ôïõ åðáíáëçðôéêïý áãþíá. ¾óôåñá áðü ìßá þñá ðåñßðïõ ç êáôÜëçøç ôåëåéþíåé êáé ïé óõãêåíôñùìÝíïé îåêéíïýí ìç÷áíïêßíçôç ðïñåßá ìå êáôåýèõíóç ôçí ðëáôåßá Åîáñ÷åßùí ðåñíþíôáò áðü êåíôñéêïýò äñüìïõò êáé ðëáôåßåò ôçò ÁèÞíáò. ÊáôÜ ôç äéÜñêåéá ôçò ðïñåßáò ðåôéïýíôáé ôñéêÜêéá êáé öùíÜæïíôáé óõíèÞìáôá åíÜíôéá óôá åèíéêÜ éäåþäç êáé óõíèÞìáôá áëëçëåããýçò óôïõò ìåôáíÜóôåò ðïõ âñßóêïíôáé óôïõò äñüìïõò. Ôï êåßìåíï ôçò êáôÜëçøçò áíáöÝñåé ôá åîÞò:

“Ðñéí áðü 7 ìÞíåò, ôï óÜââáôï âñÜäõ ôçò 4 ÓåðôÝìâñç, ç “åèíéêÞ áðïóôïëÞ” ôïõ åëëçíéêïý ðïäïóöáßñïõ Ý÷áóå áðü ôçí áíôßóôïé÷ç ôçò Áëâáíßáò óôá Ôßñáíá. Ç ÷þñá áíáóôáôþèçêå êáé ç êïéíùíéêÞ óýã÷õóç ðïõ ðñïêëÞèçêå áðü ôï ãåãïíüò äåí Üñãçóå íá âñåé óôï ñáôóéóìü üëá ôá ÷áñáêôçñéóôéêÜ ðïõ ÷ñåéáæüôáí ãéá íá åêôïíùèåß. ¸ôóé êé áëëéþò, ç íßêç áõôÞ ôùí áëâáíþí Ýðëçîå óå åðßðåäï “åèíéêþí áðïóôïëþí” ôçí “öõëåôéêÞ êáé ðïëéôéóìéêÞ” êïéíùíéêÞ éåñáñ÷ßá áìöéóâçôþíôáò ôçí áíùôåñüôçôá ôùí åëëÞíùí. Ç íßêç áõôÞ èåùñÞèçêå áõèÜäåéá êáé ç ãéïñôÞ ôçò âëáóôÞìéá. Êáé ï ñáôóéóìüò âãÞêå óôïõò äñüìïõò, ôéò ðëáôåßåò êáé ôá êáöåíåßá. Ç åðéêñÜôåéá ãÝìéóå ìðëüêá áãáíáêôéóìÝíùí åëëÞíùí ðïõ èýìéæáí ìå êÜèå ôñüðï óôïõò áëâáíïýò -áëëÜ êáé óå êÜèå åíäéáöåñüìåíï ìåôáíÜóôç- “ðïéïò åßíáé ôï áöåíôéêü”...

¸íáò íåêñüò êáé 300 ôñáõìáôßåò, ìá÷áéñùìÝíïé êáé äáñìÝíïé, Þôáí ôï áðïôÝëåóìá ôïõ ðïãêñüì. Ôá ÌÌÅ íôïðÜñéóáí ôï ìõáëü ôùí åëëçíáñÜäùí, ïé ìðÜôóïé ôïõò öýëáîáí ôéò ðëÜôåò (÷ôõðþíôáò áëëÜ êáé óõëëáìâÜíïíôáò ìüíï áëâáíïýò ùò ðñùôáßôéïõò ôùí åðåéóïäßùí), ç ðëåéïøçößá ôïõò ðñéìïäüôçóå ìå ôçí áíï÷Þ ôçò êáé ïé áëâáíïß ðïõ áíÝìéæáí ôï êüêêéíï ðáíß ìåôáôñÝðïíôáí óå èýìáôá åðß óöáãÞ.

Ëßãïé ôüëìçóáí -êé áõôïß ãéá óõãêåêñéìÝíïõò ëüãïõò- íá éó÷õñéóôïýí üôé ðñüêåéôáé ãéá ãåãïíüôá ðïõ óõíçèßæïíôáé ìåôÜ áðü ðïäïóöáéñéêïýò áãþíåò. Ôï ðïäüóöáéñï ìå üëç ôçí éäéáéôåñüôçôÜ ôïõ íá åðéôåßíåé ôïí ïðáäéóìü, áðïôÝëåóå áðëþò Ýíá õðüâáèñï, ìéá “âïëéêÞ” áöïñìÞ ãéá ôï îÝóðáóìá åíüò ñáôóéóôéêïý ðïãêñüì ðïõ áíôßóôïé÷ü ôïõ äåí óõíáíôéÝôáé óôçí åëëçíéêÞ éóôïñßá. ÁõôÜ ðïõ óõíÝâáëáí óôá ãåãïíüôá ôïõ ÓáââÜôïõ 4 ÓåðôÝìâñç åßíáé ðïëëÜ êáé áöïñïýí ôüóï ôá ôåëåõôáßá 15 ÷ñüíéá üóï êáé ôá “åèíéêÜ óôïé÷Þìáôá” ôçò ðåñóéíÞò ÷ñïíéÜò.

Ìðïñåß ç äéáóôñÝâëùóç ôçò ðñáãìáôéêüôçôáò íá ïñãéÜæåé áëëÜ åßíáé áíáìöéóâÞôçôç áëÞèåéá ðëÝïí üôé ï åëëçíéêüò êáðéôáëéóìüò ìðüñåóå íá áíôåðåîÝëèåé óôéò áðáéôÞóåéò ôçò ðáãêïóìéïðïéçìÝíçò áíáäéÜñèñùóçò ìå ôçí êáôáëõôéêÞ “óõìâïëÞ” ôùí ìåôáíáóôþí. ÌåôÜ ôçí ðôþóç ôïõ áíáôïëéêïý ìðëïê, ôï ìåôáíáóôåõôéêü ñåýìá áðü ôá ÂáëêÜíéá êáé ôçí ÁíáôïëéêÞ Åõñþðç ðïõ êéíÞèçêå ðñïò ôçí ÅëëÜäá ëåçëáôÞèçêå óôï Ýðáêñï ãéá íá áõîçèïýí áéóèçôÜ üëïé ïé äåßêôåò ôçò êáðéôáëéóôéêÞò áíÜðôõîçò. Ôï êñÜôïò, ôá áöåíôéêÜ êáé ïé ðïëéôéêïß êáé êïéíùíéêïß ÷åéñáãùãïß óõíôüíéóáí ôéò äõíÜìåéò ôïõò ãéá ìéá áêüìç öïñÜ, þóôå íá ðåôý÷ïõí ôçí ìÝãéóôç ëåçëáóßá ôùí ìåôáíáóôþí, êñáôþíôáò ôïõò äéáñêþò üìçñïõò ìÝóá óå ìéá èïëÞ êáé åîáíôëçôéêÞ äéáäéêáóßá íïìéìïðïßçóçò áðü ôç ìéá êáé áðïêëåéóìÝíïõò óôç âÜóç åðéìåëçìÝíá äéÜ÷õôùí ñáôóéóôéêþí êïéíùíéêþí óõìðåñéöïñþí áðü ôçí Üëëç.

Åßíáé äåäïìÝíï üôé ç îåíïöïâßá, ôá åèíéêÜ éäåþäç, ç öõëåôéêÞ êáèáñüôçôá êáé ç ðïëéôéóìéêÞ áõôÜñêåéá ãßíïíôáé åñãáëåßá éåñÜñ÷çóçò êïéíùíéêþí ïìÜäùí êáé óõãêñïôïýí ôçí éäåïëïãßá ôïõ ñáôóéóìïý. Ï ñáôóéóìüò åßíáé óýìöõôïò ìå ôçí åèíïêñáôéêÞ éäåïëïãßá, õðïëáíèÜíåé óôçí ïõóßá ôçò êáé õðïíïìåýåé ôá ðñïó÷Þìáôá ôïõ áóôéêïäçìïêñáôéêïý øåõôïáíèñùðéóìïý êáé øåõôïïéêïõìåíéóìïý.

Ç ðñáãìáôéêüôçôá åðéâåâáéþíåé üôé äåí èá ìðïñïýóáí íá ðåôý÷ïõí ïé óôü÷ïé ôïõ åëëçíéêïý êáðéôáëéóìïý ÷ùñßò ôçí êéíçôïðïéçôéêÞ óõìâïëÞ ôùí “åèíéêþí óôïé÷çìÜôùí” êáé ÷ùñßò ôïí õðïâáèìéóìÝíï ñáôóéóìü. Áðü ôç ìéá ï ñáôóéóìüò óõíôçñåß ôïõò -ùöÝëéìïõò ãéá ôá óõìöÝñïíôá ôùí êõñßáñ÷ùí- øåõôïäé÷ïôïìéóìïýò êáé ôéò øåõôïáíôéðáëüôçôåò ìåôáîý ôùí êáôáðéåóìÝíùí êáé áðü ôçí Üëëç ç åðßêëçóç ôïõ åèíéêïý öéëüôéìïõ óôï÷åýåé óôçí êáèïëéêÞ êïéíùíéêÞ óõíáßíåóç.

Ïé åèíéêïß óôü÷ïé, ôá åèíéêÜ ïñÜìáôá, ôá åèíéêÜ ìåãáëåßá êáé ïé “åðéôõ÷ßåò” áðïôÝëåóáí ôá íÝá óçìåßá äéáìüñöùóçò ôçò åèíéêÞò óõíï÷Þò ìåôáëëÜóóïíôáò Ýôóé ôï áìõíôéêü ðáñåëèüí ôïõ “Ýèíïõò áíÜäåëöïõ” ðïõ äéáñêþò áðåéëåßôáé áðü åîùôåñéêïýò êéíäýíïõò. ÌÝóá óå áõôÞ ôç óõíèÞêç, ôçí ôåëåõôáßá äåêáåôßá ôï “åëëçíéêü Ýèíïò” áíÜíçøå, ôï êñÜôïò Üðëùóå ôá ãñáöåéïêñáôéêÜ êáé êáôáóôáëôéêÜ ôïõ ðëïêÜìéá ðáíôïý, ôá åñãïóôÜóéá êáé ïé åðé÷åéñÞóåéò Ýãéíáí “ðïëõåèíéêÝò”, ïé âßëåò ðëÞèõíáí ìáæß ìå ôçí ìåóïáóôéêÞ ôÜîç, ôá “õðçñåôéêÜ ðñïóùðéêÜ” áëÜöñõíáí ôá ìéêñïáóôéêÜ êüìðëåî, ôá ÷ùñÜöéá æùíôÜíåøáí êáé ôï ðñïëåôáñéÜôï Ýâáëå óõíáãåñìïýò óå ðüñôåò, ðáñÜèõñá êáé “åèíéêÜ êåêôçìÝíá”. Ôá øß÷ïõëá ðïõ Ýðåöôáí áðü ôï ðëïýóéï ôñáðÝæé ôïõ íåïöéëåëåõèåñéóìïý Þôáí áñêåôÜ ãéá íá èñÝøïõí ôç ëáúêÞ ìáôáéïäïîßá ìéáò åèíéêÞò åðéâåâáßùóçò.

Ç ðïñåßá áõôÞ ÷áñáêôçñßóôçêå áðü Ýíáí áíôéáëâáíéóìü ÷ùñßò âÝâáéá íá åßíáé ôõ÷áßï üôé ïé áëâáíïß áðïôÝëåóáí êáé áðïôåëïýí ôçí óõíôñéðôéêÞ ðëåéïøçößá ìåôáîý ôùí ìåôáíáóôþí óôçí ÅëëÜäá. Ïé áëâáíïß “åãêëçìáôßåò”, ïé áëâáíïß “óçìáéïöüñïé”, ïé áëâáíïß “ëåùöïñåéïðåéñáôÝò”, ç áëâáíéêÞ “ìáößá”, ç áëâáíéêÞ “ìéæÝñéá” êõñéáñ÷ïýóáí óôçí åëëçíéêÞ åðéêáéñüôçôá ùò äéáñêÞò áðåéëÞ, ùò áðïäéïðïìðáßïò ôñÜãïò, ùò ðïëéôéóìéêü ìßáóìá ìå ðñïöáíÞ óôü÷ï ôïí êïéíùíéêü ôïõò áðïêëåéóìü. Ïé åêáôïíôÜäåò áëâáíïß íåêñïß óôá óýíïñá, ïé äåêÜäåò ÷éëéÜäåò åîáõôëçìÝíïé óôá åñãïôÜîéá êáé ôá ÷ùñÜöéá, ïé åîïñéóôïé áðü ôá êáöåíåßá, ïé óêéÝò óôá õðüãåéá, ôá áëëáãìÝíá ïíüìáôá, ïé áëëáãìÝíåò ôáõôüôçôåò Þôáí ôï áðïôÝëåóìá áëëÜ êáé ç ðñïûðüèåóç ãéá ôá åðéôåýãìáôá ôïõ óýã÷ñïíïõ “åëëçíéóìïý”. ÁõôÜ ôá åðéôåýãìáôá äåí ôá áìöéóâÞôçóå êáíÝíá êüììá, êáíÝíáò ìáæéêüò öïñÝáò, êáìßá óõíäéêáëéóôéêÞ ïñãÜíùóç, êáíÝíáò ðáôñéþôçò. Ïé ìåéïøçößåò ðïõ áíôéóôÜèçêáí óôïí åèíïêñáôéóìü, ôïí ñáôóéóìü êáé ôïõò öáóßóôåò äåí ôï Ýêáíáí ãéá íá äþóïõí Üëëïèé óôçí ðëåéïøçößá áëëÜ ãéá íá ôçí åêèÝóïõí. Êáé ìÝóá óå üëá áõôÜ, áí êÜðïéïé äåí ðñüêåéôáé íá îå÷Üóïõí áõôïß åßíáé ïé áëâáíïß.

Ôçí ðåñáóìÝíç ÷ñïíéÜ ìå ìéá óåéñÜ áðü “åèíéêÝò áíôéðñïóùðåßåò” êáé “åèíéêÜ óôïé÷Þìáôá”, ìå ôïí äéáãùíéóìü ôçò ãéïõñïâßæéïí, ôï åõñùðáúêü ðñùôÜèëçìá ðïäïóöáßñïõ êáé öõóéêÜ ôïõò ïëõìðéáêïýò áãþíåò, åêôõëß÷èçêå ìéá âáèìéáßá ìåãÝèõíóç ôçò åèíéêÞò ðáèïëïãßáò êáé ôùí óýìöõôùí ðáñåðüìåíùí ñáôóéóôéêþí ÷áñáêôçñéóôéêþí ôçò. Ïé “åèíéêÝò ìÜ÷åò” ðÞãáí êáëÜ áëëÜ ôï “åèíéêü ìåãáëåßï” ðÝñáóå áðü ôçí Üíïéîç ôïõ óå Ýíá óêëçñü öèéíüðùñï. Ðïéïò äåí ìðïñåß íá äåé óôïí áãþíá ôçò 4 ÓåðôÝìâñç íá ðñïâÜëëåôáé üëç áõôÞ ç áíôéðáëüôçôá; Ç ìíÞìç ôùí óýã÷ñïíùí äïýëùí áðü ôç ìéá êáé ôï öñÝóêï ìåãáëåßï ôùí êõñßùí ôïõò áðü ôçí Üëëç. ÌÝóá áðü ôçí éäéáßôåñç éêáíüôçôá ðïõ Ý÷ïõí ïé ìÜ÷åò ôùí “åèíéêþí áðïóôïëþí” íá åíéó÷ýïõí ôï óõëëïãéêü öáíôáóéáêü, ï Ýëëçíáò åßäå ôïí áëâáíü íá êåñäßæåé ôïí ðñùôáèëçôÞ Åõñþðçò, íá áõèáäéÜæåé ìðñïóôÜ óôïí åñãïäüôç ôïõ, íá âëáóôçìÜåé áõôüí ðïõ ôïõ Ýäùóå øùìÜêé, íá ÷áìïãåëÜåé õðåñïðôéêÜ ìÝóá óôï êáöåíåßï... Ðïéïò; Áõôüò ï “ôåëåõôáßïò ôùí ôåëåõôáßùí”.

Óôéò 30 ôïõ ÌÜñôç Ý÷ïõìå ìðñïóôÜ ìáò ôç ñåâÜíò ôïõ ðïäïóöáéñéêïý áõôïý áãþíá óôïí ÐåéñáéÜ. Ìå öüíôï ôç ëýóóá ãéá áðïêáôÜóôáóç ôçò åëëçíéêÞò áíùôåñüôçôáò åßôå ìÝóá åßôå Ýîù áðü ôï ãÞðåäï, ç åëëçíéêÞ äçìïêñáôßá èá ðáñáôÜîåé ôçí öéëáèëçôéêÞ êáé áíèñùðéóôéêÞ ôçò åðé÷åéñçìáôïëïãßá ãéá íá áðïðéçèåß ôéò ÷ñüíéåò åõèýíåò ôçò. ¸ôóé äåí êÜíïõí Üëëùóôå üëåò ïé ðïëéôéóìÝíåò ÷þñåò óå ôÝôïéåò ðåñéðôþóåéò; Äåí ìðïñïýìå íá îå÷Üóïõìå ïýôå ôïí Ýíá íåêñü ôïõ ÓåðôÝìâñç ïýôå ôïõò 300 ôñáõìáôßåò. Ôï æÞôçìá, üìùò, äåí åßíáé ìüíï áí èá êáôÝâïõí êáé ðÜëé ïé åëëçíáñÜäåò óôïõò äñüìïõò ãéá íá óôÞóïõí ôá èáíÜóéìá ìðëüêá ôïõò, ïýôå ìüíï ïé áðáíôÞóåéò ðïõ ðñÝðåé íá ðÜñïõí. Äåí åßíáé ôï äéêáßùìá ôùí áëâáíþí íá ðáíçãõñßæïõí êÜèå íßêç ôçò äéêÞò ôïõò åèíéêÞò áõôáðÜôçò. Ôï æÞôçìá åßíáé íá óðÜóïõí ìå êÜèå ôñüðï ïé ðëáóôïß äéá÷ùñéóìïß ìåôáîý ôùí åêìåôáëëåõüìåíùí êáé êáôáðéåóìÝíùí. Êáé üëïé ìáæß êÜèå óôéãìÞ êáé ðáíôïý íá äéáëýóïõìå ôá óôñáôüðåäá óõãêÝíôñùóçò, ôá óôÞìáôá ìåôáãùãþí, ôá êÜôåñãá ôçò ìéóèùôÞò óêëáâéÜò, ôéò áóôõíïìßåò, ôïõò óôñáôïýò, ôá óýíïñá, íá áöáíßóïõìå ôïõò äåóìþôåò ôçò êáèçìåñéíÞò æùÞò. ”

Óôéò **26 Áðñßëç**, ðñáãìáôïðïéåßôáé ðïñåßá óôçí ðåñéï÷Þ ôçò ÊõøÝëçò, ýóôåñá áðü ôçí åðßèåóç ðïõ äÝ÷ôçêå áðü öáóßóôåò ç êáôÜëçøç ôçò ËÝëáò Êáñáãéþííç. ÓõãêåêñéììÝíá, ôï âñÜäõ ôçò 19 Áðñßëç êáé êáôÜ ôç äéÜñêåéá áíïé÷ôÞò åêäÞëùóçò óôçí êáôÜëçøç, ïìÜäá 15 ðáñáêñáôéêþí åðéôÝèçêå ìå ðÝôñåò êáé ìïëüôùö óôï êôßñéï ôçò êáôÜëçøçò. ÊáôÜ ôç äéÜñêåéá ôçò åðßèåóçò ôñáõìáôßóôçêáí áðü ìá÷áßñéá äýï óýíôñïöïé. Ôçí ßäéá çìÝñá êáé óå Ýíäåéîç áëëçëåããýçò, Ýîù áðü ôï êôßñéï ôçò ËÝëáò Êáñáãéþííç , óõãêåíôñþèçêáí ðåñßðïõ 150 óýíôñïöïé êáé óõíôñüöéóóåò.

Óôéò 26 Áðñßëç, ëïéðüí, êáé ýóôåñá áðü áößóá - êÜëåóìá ðïõ äçìïóéïðïéÞèçêå, ðñáãìáôïðïéÞèçêå áíôéöáóéóôéêÞ-áíôéêñáôéêÞ ðïñåßá óôçí ÊõøÝëç. Ç ðïñåßá îåêßíçóå áðü ôçí êáôÜëçøç êáé ìå ôç óõììåôï÷Þ 400 ðåñßðïõ áôüìùí êáôåõèýíèçêå óôçí êåíôñéêÞ ðëáôåßá ôçò ÊõøÝëçò êáé óôç óõíÝ÷åéá åðÝóôñåøå ðÜëé óôï êôßñéï ôçò ËÝëáò Êáñáãéþííç. Óôç äéÜñêåéá ôçò ðïñåßáò öùíÜ÷ôçêáí áñêåôÜ áíôéöáóéóôéêÜ óõíèÞìáôá, åíþ ðáñÜëëçëá ðåôÜ÷ôçêáí ôñéêÜêéá êáé áíáãñÜöôçêáí óõíèÞìáôá. Ïé äõíÜìåéò ôùí ìáô áêïëïõèïýóáí ôçí ðïñåßá áðü ôïõò ð ðáñÜëëçëïõò äñüìïõò åíþ ôçí óôéãìÞ ðïõ êéíÞèçêáí íá ðñïóåããßóïõí ôï ðßóù ìÝñïò ôçò ðïñåßáò óôï ýøïò ôçò ðëáôåßáò ôçò ÊõøÝëçò, åìðïäßóôçêáí áðü ôéò ðßóù áëõóßäåò ìå ôçí êáôÜëçøç êáé ôïõ ðåæïäñïìßïõ.

Óôéò **10 ÌÜç**, äéïñãáíþèçêå ìå êÜëåóìá áðü ôïõò "áíáñ÷éêïýò ãéá ôçí ðñùôïìáãéÜ", ðïñåßá óôá ðëáßóéá ôùí çìåñþí ôçò ðñùôïìáãéÜò. Óôçí ðïñåßá êÜëåóáí ìå îå÷ùñéóôÞ áößóá ç "áíïé÷ôÞ óõíÝëåõóç áíáñ÷éêþí áíôéåîïõóéáóôþí" êáèþò êáé ïé "óõóðåßñùóç áíáñ÷éêþí, áíáñ÷éêÞ ïìÜäá ïôáíéò, áíáñ÷éêüò ðõñÞíáò êïéíùíéêüò ðüëåìïò, áíáñ÷éêüò ðõñÞíáò Üñíçóç, áíáñ÷éêüò ðõñÞíáò çèéïýðïëçò, óõíôñüöéóóåò/ïé".

Óôçí ðïñåßá óõììåôåß÷áí ðåñßðïõ 500 Üôïìá. Ç ðïñåßá îåêßíçóå áðü ôçí ðëáôåßá Ìïíáóôçñáêßïõ êáé ìÝóù ôùí ïäþí ÁèçíÜò êáé 3çò Óåðôåìâñßïõ, êáôÝëçîå óôçí ðëáôåßá Âéêôùñßáò.

ÊáôÜ ôç äéÜñêåéá ôçò ðïñåßáò öùíÜ÷ôçêáí óõíèÞìáôá êáé ðåôÜ÷ôçêáí ôñéêÜêéá åíÜíôéá óôï êñÜôïò, ôá áöåíôéêÜ êáé ôïõò öáóßóôáò.

Ç ðïñåßá ç ïðïßá äÝ÷ôçêå ôçí ðåñéìåôñéêÞ óõíïäåßá äõíÜìåùí ôùí ìáô, Ýêáíå ìéá ìéêñÞ óôÜóç óôç äéáóôáýñùóç ôùí ïäþí 3çò Óåðôåìâñßïõ êáé Óïëùìïý, üðïõ åðéêñÜôçóå ìéêñÞ Ýíôáóç óôç èÝá äéìïéñéþí ôùí ìáô ðïõ öñïõñïýóáí ôá ãñáöåßá ôçò "÷ñõóÞò áõãÞò".

Ç ðïñåßá ëßãï áñãüôåñá ôåëåßùóå êáé áñêåôïß áðü ôïõò óõììåôÝ÷ïíôåò êáôåõèýíèçêáí óôï ÷þñï ôïõ ðïëõôå÷íåßïõ üðïõ èá äéåîáãüôáí óõíÝëåõóç.

Ëßãåò þñåò áñãüôåñá êáé åíþ ðïëëïß áíáñ÷éêïß-Ýò åñÝèçêáí óôï ðïëõôå÷íåßï ãéá ôçí ðñáãìáôïðïßçóç óõíÝëåõóçò, óôïí ÷þñï ôïõ "éäñýìáôïò" Þôáí óå åîÝëéîç âéâëéïðáñïõóßáóç ãéá ôçí "÷áìÝíç óïóéáëäçìïêñáôßá" ìå ôç óõììåôï÷Þ êáé åðþíõìùí ðïëéôéêþí - ðñþçí õðïõñãþí.

Óôïí ÷þñï ôïõ ðïëõôå÷íåßïõ âñÝèçêáí êáé áñêåôïß Ýíïðëïé öñïõñïß - óõíïäïß ôùí âïõëåõôþí.

¸íáò áðü áõôïýò, ï ×ñéóôüöïñïò ÐáôóéÜò, åíþ êéíéüôáí áðü ôïí ÷þñï ôïõ ðïëõôå÷íåßïõ, ÷ñçóéìïðïßçóå ôï üðëï ôïõ.

¸íáò óýíôñïöïò ôñáõìáôßóôçêå óôï ðüäé. Áðü ôçí óôéãìÞ åêåßíç êáôáëÞöèçêå ôï ðïëõôå÷íåßï êáé Ýóôé ôá Üôïìá êáé ïé âïõëåõôÝò ðïõ Þôáí ìÝóá ãéá ôçí "âéâëéïðáñïõóßáóç" âñÝèçêáí áðïêëåéóìÝíïé.

ÐñïÝêõøå ëïéðüí ìéá Üôõðç ïìçñßá êáèþò ïé êáôáëçøßáò ãéá íá áðåëåõèåñþóïõí ôïõò âïõëåõôÝò áðáéôïýóáí:

á) íá äçìïóéïðïéçèåß ôï üíïìá ôïõ ìðÜôóïõ ôïõ ðõñïâüëçóå, â) íá ðÜñåé èÝóç ãéá ôïí ðõñïâïëéóìü ç ðñõôáíåßá êáé ã) íá ãßíåé åöéêôÞ ç áðï÷þñçóç ôùí êáôáëçøéþí.

Ôçí ßäéá óôéãìÞ ðïõ åíôüò ôïõ ÷þñïõ ôïõ ðïëõôå÷íåßïõ ðñáãìáôïðïéïýíôáí äéáñêåßò óõíåëåýóåéò ãéá ôïí ðñïóäéïñéóìü ôùí åðüìåíùí êéíÞóåùí, óôçí ðëáôåßá ôùí Åîáñ÷åßùí óõãêåíôñþèçêáí ðåñßðïõ 200 Üôïìá.

ÔåëéêÜ áñãÜ ôï âñÜäõ ç êáôÜëçøç Ýëçîå ìå ìéêñÞ ðïñåßá áðü ôï ðïëõôå÷íåßï óôá ÅîÜñ÷åéá.

¾óôåñá áðü ìéá óåéñÜ óõíåëåýóåùí ãéá ôï æÞôçìá ôùí ðáñáêñáôéêþí åðéèÝóåùí, äéïñãáíþèçêå êåíôñéêÞ ðïñåßá åíÜíôéá óôï êñÜôïò, óôá ììå êáé ôïõò ðáñáêñáôéêïýò. Óôçí ðïñåßá êÜëåóáí êáé óõììåôåß÷áí ìå îå÷ùñéóôÜ ìðëïê, äéáöïñåôéêü ðåñéå÷üìåíï êáé ðïëéôéêÞ óôü÷åõóç, êïììáôéêÝò ïñãáíþóåéò êáé óõíÝëåõóç áõôüíïìùí-åëåõèåñéáêþí, ïé ïðïßïé äåí óõììåôåß÷áí óôéò óõëëïãéêÝò áõôïïñãáíùìÝíåò äéáäéêáóßåò êáé ôéò óõíåëåýóåéò ðïõ ðñïçãÞèçêáí ôçò ðïñåßáò êáé Þôáí áõôÝò ðïõ äéáìüñöùóáí ôï ðåñéå÷üìåíï ôçò ðïñåßáò êáé áíÝëáâáí ôçí åõèýíç ôïõ êáëÝóìáôïò. Óôéò

19 ÌÜç, ëïéðüí, 2500 ðåñßðïõ Üôïìá óõãêåíôñþèçêáí óôçí ðëáôåßá Âéêôùñßáò êáé îåêßíçóáí ðïñåßá ðñïò ôá ðñïðýëáéá ìÝóù ôùí ïäþí 3çò Óåðôåìâñßïõ, ÄåñéãíÞ, Ðáôçóßùí êáé Áêáäçìßáò. ÊáôÜ ôç äéÜñêåéá ôçò ðïñåßáò öùíÜ÷ôçêáí êáé áíáãñÜöçêáí ðïëëÜ áíôéöáóéóôéêÜ êáé áíôéêñáôéêÜ óõíèÞìáôá, åíþ åßíáé ãåãïíüò üôé ç áóôõíïìßá ðáñáêïëïõèïýóå ôçí ðïñåßá áðü åêáôïíôÜäåò ìÝôñá ìáêñéÜ. Ðïëëïß áðü ôïõò ðåñáóôéêïýò Ýäåé÷íáí éäéáßôåñï åíäéáöÝñïí ðñïóðáèþíôáò íá êáôáíïÞóïõí ôïõò ëüãïõò êáé ôï ìÝãåèïò ôçò ðïñåßáò. Óôï ýøïò ôçò ðëáôåßáò ÊÜíéããïò, óôç èÝá ôùí ãñáöåßùí ôïõ ÊÊÅ, öùíÜ÷ôçêáí óõíèÞìáôá åíÜíôéá óôá êüììáôá åíþ áñêåôÝò Þôáí ïé êÜìåñåò óôá ðñïáýëéá ôñáðåæþí ïé ïðïßåò êáôáóôñÜöçêáí Þ á÷ñçóôåýôçêáí. ÌåôÜ ôï ôÝëïò ôçò ðïñåßáò, ðïëëïß Þôáí ïé óõãêåíôñùìÝíïé ïé ïðïßïé ÷ñçóéìïðïßçóáí ôï “ìåôñü” ãéá ôçí áðï÷þñçóÞ ôïõò áðü ôá ðñïðýëáéá. Óå êÜðïéïõò óôáèìïýò ôïõ ìåôñü öùíÜ÷ôçêáí óõíèÞìáôá, ðåôÜ÷ôçêáí ôñéêÜêéá êáé êáôáóôñÜöçêáí êÜìåñåò ðáñáêïëïýèçóçò.

Ëßãï ìåôÜ ôï ôÝëïò ôçò ðïñåßáò åðßóçò, îåêßíçóáí åðéèÝóåéò óå ôñÜðåæåò êáé äéìïéñßåò ôùí ìáô óôá ÅîÜñ÷åéá. Ç áóôõíïìßá Ýêáíå åêôåôáìÝíç åðé÷åßñçóç “åêêáèÜñéóçò” óôçí åõñýôåñç ðåñéï÷Þ ôùí Åîáñ÷åßùí ìå ôüíïõò ÷çìéêþí, ìáæéêÝò ðñïóáãùãÝò êáé óõëëÞøåéò áôüìùí ðïõ åêåßíç ôçí óôéãìÞ âñßóêïíôáí óôçí ðåñéï÷Þ. Ðïëéôéêïß êáé êïéíùíéêïß ÷þñïé ðåñéêõêëþèçêáí áðü áóöáëßôåò, äéìïéñßåò åéóÝâáëëáí óå êáöåôÝñéåò êáé óõíÝëáâáí Üôïìá êáé óõíôñüöïõò áöïý ðñïçãÞèçêáí åðé ôüðïõ áíáãíùñßóåéò áðü êïõêïõëïöüñïõò áóöáëßôåò ìå ôçí áéôéïëïãßá ôçò “óõììåôï÷Þò óôçí ðïñåßá” êáé áöïý áêïëïýèçóáí öùôïãñáößóåéò ôùí óõëëçöèÝíôùí ìå êéíçôÜ ôçëÝöùíá ìðÜôóùí, åíÝäñåò óôÞèçêáí áðü Ýíóôïëïõò óôï ëüöï ôïõ ÓôñÝöç êáé óå Üëëá ðÜñêá êáé ðëáôåßåò ôùí Åîáñ÷åßùí. ÔÝëïò ðñáãìáôïðïéÞèçêáí êáé åéóâïëÝò ìðÜôóùí óå äýï óðßôéá óõíôñüöùí ìå ðáñáâéÜóåéò ôùí åéóüäùí ôïõò. Ôá ÅîÜñ÷åéá ôï âñÜäõ åêåßíï èýìéæáí æþíç êáôï÷Þò.

Ôá ìåóÜíõ÷ôá ôçò ßäéáò çìÝñáò ðñáãìáôïðïéÞèçêå óõãêÝíôñùóç áëëçëåããýçò óôïõò 141 ðñïóá÷èÝíôåò, Ýîù áðü ôï êôßñéï ôçò Ãåíéêçò Áóôõíïìéêçò Äéåýèõíóçò Áôôéêçò. Ç óõãêÝíôñùóç äéáëýèçêå ýóôåñá áðü ôçí åðÝìâáóç ôùí ìáô êáé ôçí ñßøç ÷çìéêþí ðñïò ôïõò 300 ðåñßðïõ óõãêåíôñùìÝíïõò ïé ïðïßïé êáôåõèýíèçêáí ðñïò ôçí éáôñéêÞ ó÷ïëÞ.

Την επόμενη ημέρα (**20 Μάη**) περίπου 300 άτομα συγκεντρώθηκαν από νωρίς το πρωί στα δικαστήρια της οδού Ευελπίδων, σε ένδειξη αλληλεγγύης στους 17 συλληφθέντες της προηγούμενης ημέρας. Η παραπομπή των συλληφθέντων έγινε τελικά αργά το μεσημέρι, αφού η αστυνομία έστησε ολόκληρο σχέδιο έτσι ώστε να αδειάσουν τα δικαστήρια από τον συνήθη κόσμο που παρευρίσκεται στην περιοχή και να μην καταφέρουν οι συγκεντρωμένοι να έχουν οπτική επαφή με τους συλληφθέντες την ώρα της άφιξής τους. Το γεγονός αυτό δεν εμπόδισε τους συγκεντρωμένους να εκδηλώσουν κατά τη διάρκεια ολόκληρης της ημέρας την αλληλεγγύη τους στους συλληφθέντες με συνθήματα. Αργά το απόγευμα και αφού οι συλληφθέντες πέρασαν από τον εισαγγελέα, έγινε γνωστό ότι 11 από τους 17 είχαν κατηγορίες σε βαθμό κακουργήματος και πλημμελήματος ενώ οι υπόλοιποι 6 αντιμετώπιζαν μόνο κατηγορίες σε βαθμό πλημμελήματος. Οι “11” διατάχθηκε να κρατηθούν μέχρι την Δευτέρα 23 Μάη και την Τρίτη 24 Μάη όπου θα περνούσαν από ανακριτή (οι “δέκα” την Δευτέρα και ο “ένας” την Τρίτη) ενώ οι “6” αφέθηκαν ελεύθεροι μέχρι την Παρασκευή 27 Μάη όπου επίσης θα έπρεπε να παρουσιαστούν στον ανακριτή.

Στις **23 Μάη** λοιπόν, πραγματοποιήθηκε νέα συγκέντρωση αλληλεγγύης στα δικαστήρια της οδού Ευελπίδων από 250 περίπου άτομα.
Από νωρίς το πρωί στα χέρια των συγκεντρωμένων κυκλοφορούσε το κείμενο που είχαν εκδώσει τις ημέρες κράτησής τους οι συλληφθέντες και το οποίο ανέφερε τα εξής:

“ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΩΝ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΩΝ ΤΗΣ 19/05/2005:
Μέσα σε ένα κλίμα προκλητικών επιθέσεων και χτυπημάτων από φασίστες σε χώρους, στέκια, καταλήψεις, πανεπιστήμια αλλά και τον τραυματισμό συντρόφου από τον πυροβολισμό του αστυνομικού φρουρού μέσα στο χώρο του πολυτεχνείου, ήρθε σαν απάντηση η μαζική πορεία της 19/5 στο κέντρο της Αθήνας.
Αυτή η δυναμική απάντηση ενόχλησε το κράτος και τους κατασταλτικούς μηχανισμούς του, αναγκάζοντας το να θέσει σε λειτουργία τόσο τις συνήθεις τρομοκρατικές πρακτικές του, όπως τυφλές προσαγωγές, συλλήψεις, ξυλοδαρμούς και ψυχολογική βία, όσο και νέες πρακτικές όπως οι θρασύτατες εισβολές σε καφενεία, μπαρ και σπίτια φωτογραφίζοντας, βιντεοσκοπώντας και προσάγοντας όλους τους παρευρισκόμενους, μοιράζοντας “πειστήρια” αδιακρίτως. Κορύφωση αυτής της επίθεσης είναι η συμπόρευση των θεσμικών προσώπων της δικαιοσύνης με τη γενικότερη αντιτρομοκρατική υστερία. Η ναζιστική αρχή της συλλογικής ευθύνης εφαρμόζεται. Διώκεται ποινικά και δέχεται φρονηματική δίωξη οποιοσδήποτε δραστηριοποιείται κοινωνικά η οποίος βρεθεί σε μια “κόκκινη” ζώνη όπως τα Εξάρχεια. Η δίωξη αυτή παίρνει σάρκα και οστά προσάπτοντας κατηγορίες κακουργηματικού χαρακτήρα με ελλιπέστατα στοιχεία και κατασκευασμένες καταθέσεις αστυνομικών που θεωρήθηκαν αδιαμφισβήτητες από την εισαγγελία.
Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΡΑΝΤΙΝΑ ΔΕΝ ΘΑ ΜΑΣ ΚΑΜΨΕΙ.
ΕΜΠΡΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ!
Οι συλληφθέντες της 19/05/2005”

Η αστυνομία αυτή τη φορά είχε φροντίσει να φέρει τους συλληφθέντες στα κατεχόμενα δικαστήρια πολύ νωρίτερα από ότι συνήθιζε και πολύ νωρίτερα από το κάλεσμα για συγκέντρωση αλληλεγγύης στα δικαστήρια το οποίο είχε δημοσιοποιηθεί σε δικτυακό κόμβο τις προηγούμενες ημέρες. Τελικά, αργά το απόγευμα και οι “10” αφέθηκαν ελεύθεροι. Σε τρεις ζητήθηκε χρηματική εγγύηση 3.000 ευρώ για τον καθένα, σε άλλους τρεις επιβλήθηκαν περιοριστικά μέτρα (εμφάνιση στο τμήμα κάθε μήνα κ.ά.)
ενώ οι υπόλοιποι αφέθηκαν ελεύθεροι χωρίς κανένα περιοριστικό μέτρο ή χρηματική εγγύηση.
Οι “συλληφθέντες” εξήλθαν από το κτίριο του ανακριτή και έπεσαν στις αγκαλιές των φίλων και συντρόφων που περίμεναν μαζί με άλλο κόσμο μέχρι εκείνη την ώρα συγκεντρωμένοι στον αύλειο χώρο των δικαστηρίων. Ακολούθησε μικρή πορεία προς την έξοδο των δικαστηρίων.

Την Τρίτη **24 Μάη**, αφέθηκε ελεύθερος και ο “ενδέκατος” των συλληφθέντων χωρίς κανέναν περιοριστικό όρο ή χρηματική εγγύηση, ενώ την Παρασκευή 28 Μάη ελεύθεροι (χωρίς πάλι κανέναν περιοριστικό όρο ή εγγύηση) κρίθηκαν από τον ανακριτή και οι “6” με τις “πλημμεληματικές” κατηγορίες.

ΟΤΑΝ ΑΝΑΤΕΛΛΕΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ

Ταξίδι στα συνώνυμα

ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ ΕΠΙΘΕΤΩΝ, ΡΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΩΝ

πάντα **αγέλαστοι**,
όταν κοιμούνται **αγριεύονται**,
με το βλέμμα των **"αγράμματων"**,
εξουθενωμένων από την **αγωνία** και την **ανάγκη**,
με τον άνεμο της **δυστυχίας** και το θρόισμα της **απόγνωσης**,
και την **απορία**, την **αμηχανία**,
μια **θλίψη** σα **θυμός** που ασφυκτιά,
ξεπεσμός χωρίς ντροπή,
την ντροπή την έπνιξε η **ταλαιπωρία**,
όλα ακροβατούν πάνω στον τεντωμένο **φόβο**,
στη **φρίκη** που πρέπει να μείνει πίσω,
μπούχτισμα από τις **απώλειες**,
οι βιαστικοί **αποχωρισμοί** που τρυπώσαν στα όνειρα,
φθόνος για την **ατυχία**,
και ένα **δάκρυ** πάντα διαθέσιμο,
η ακατάληπτη ευγένεια των **εκτεθειμένων**,
η **ελπίδα** πεθαίνει πάντοτε πρώτη,
έρημοι,
αλλά ίσως **ζωντανοί** σε μια μετά **θάνατον** ζωή,
καρτερούν το άγνωστο,
με τη **μνήμη** στην **κόλαση**,
και τα **κότσια** στο μέλλον,
ψηλαφούν με κρυμμένη **περηφάνια**
τον μονόδρομο της **ξενιτιάς**,
παραβαίνοντας με νηφάλιο θράσος,
ψάχνοντας τις προσδοκίες,
έχουν ήδη **χάσει**

ΣΤΟ ΧΑΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΤΑΞΗΣ

της ψύχραιμης **λεηλασίας**,
με **διωγμούς**, **βομβαρδισμούς**, **βασανιστήρια**, **θρήνους**, **πείνα**,
γνωρίζουν το ρήμα **εγκαταλείπω**,
ανάμεσα σε **συμφορές** και **συντρίμμια**,
σε κάποια **ανατολή** της απόφασης,
με **οδοιπορία** έως το **πέρασμα**,
ή με τη **θάλασσα**, να **αποπλέουν** από μια **αποβάθρα**,
στην απαραίτητη **μεσόγειο**,
με τα **ναύλα** των **δούλων** στο χέρι,
με τον **προορισμό** τους στα χέρια του έμπορου και της τύχης,
λέμβος, λιμάνι, νύχτα, ξεφεύγω, πλοιάριο, σωσίβιο, βουλιάζω, πνιγμός ή γλιτώνω, σώζομαι, φυγή,
αποβιβάζομαι γυμνός,
έσχατοι χωρίς **κραυγές** στην ησυχία των συνόρων,
κρυμμένοι,
σε μάταιο **καταφύγιο**,
και την αγριάδα των **κυνηγημένων**

ΟΙ ΑΚΤΕΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΟΛΩΝ

ξανά στις όχθες της **αδικίας**,
στην πολιτισμένη ευγένεια της **απαξίας**,
στον περίφρακτο κι ακατ-ανόητο **αποκλεισμό**,
στην φτωχή γλώσσα της **αποξένωσης**,
στην **παθογένεια της δημοκρατίας**

ΣΤΟΝ ΒΑΡΕΤΟ ΜΟΝΟΛΟΓΟ ΤΗΣ ΝΤΟΠΙΑΣ ΚΑΘΑΡΟΤΗΤΑΣ

να ένα νέο πρόσωπο των **άλλων,**
με τους κανόνες τους να είναι **αντικανονικοί,**
τουλάχιστον **ενοχλητικοί** με το εκβιαστικό **πρόβλημα** τους,
αταίριαστοι με την ομοιογένεια των εθίμων,
διαφορετικοί από μας ακόμη και στην άκρη της θλίψη τους,
ένα **ζήτημα** που πρέπει να λύσουν οι αρμόδιοι,
ένα **θήραμα** για τις Αρχές,
κατώτεροι αφού μπορούμε και τους κρίνουμε,
μια ανεπιθύμητη **μαρτυρία,**
ένα **μηδέν** που κατάφερε να αποδράσει από το τίποτα,
οι χειρότεροι **ξένοι** χωρίς διαπιστευτήρια,
αντικείμενα που διεκδικούν την αξόδευτη **περιφρόνηση,**
πρόθυμοι **σκλάβοι** που δεν τους ζήτησε κανείς,

για την εξουσιαστική πραγματικότητα ο πρόσφυγας είναι ο **ΕΣΧΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ**, ο **ΕΣΧΑΤΟΣ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΣ**

ΣΤΟΝ ΒΑΡΕΤΟ ΜΟΝΟΛΟΓΟ ΤΩΝ ΝΤΟΠΙΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΩΝ

το μεγάλο πρόσχημα της **ανθρωπιστικής βοήθειας,**
γι' αυτούς που είναι **αντίκρυ,**
για τον ορισμό του **αξιοθρήνητου,**
ένα αποκρουστικό χάδι για τους **άπορους,**
αφήνοντας άθικτο τον πολιτισμό της **διάκρισης,**
τον καθησυχασμό της **ελεημοσύνης,**
διαιωνίζοντας τις παράλληλες **μοίρες,**
γέρνοντας το "μεγαλείο" τους προς τους **φουκαράδες**

ΓΕΛΙΑ ΑΠΟ ΣΥΡΜΑΤΟΠΛΕΓΜΑΤΑ

πώς καταφέρνουν οι κολασμένοι τη **διέλευση των συνόρων;**
έλεγχοι που παλινδρομούν ανάμεσα στην αυστηρότητα και την ανυπαρξία,
με την **αστυνομία** να παίρνει τα ποσοστά της,
και να στέλνει με το άλλο της πρόσωπο στο **αυτόφωρο**
με ύφος αναπόφευκτης **απέλασης,**
υπάλληλοι γελάν μπροστά στα **δικαιολογητικά,**
στις **αιτήσεις ασύλου,**
μπροστά στους **δέσμιους,**
γέλια από **συρματοπλέγματα,**
έγκλειστοι πρόσφυγες,
εκλιπαρώντας φαντάσματα **δικηγόρων,**
εθνικότητα με νοήματα,
υπηκοότητα για να είσαι κάπου υπήκοος
ροζ κάρτα στην καλύτερη,
μια ροζ παράταση του **λαθραίου,**
η **καταστολή** δεν έχει εθνικότητα, έχει μόνο χειρονομίες,
κάποιος **ξενώνας ή παράπηγμα,**
ένας **περιορισμός** χωρίς **προθεσμία,**
ουρά για κάποιο **συσσίτιο,**
ψυχρότητα λέξη σε όλες τις κλίσεις

θα μπορούσε να είναι ένα ατελείωτο
ΤΕΛΟΣ για τους πρόσφυγες

αν δεν υπήρχε ένα ακόμη συνώνυμο στη γλώσσα μας που ασφυκτιά μαζί με την ελευθερία και την αξιοπρέπεια
ενάντια στην ύβρι της εξουσίας
Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

ο άνθρωπος, κάποιες στιγμές
ο άνθρωπος, κάποιες στιγμές
είναι κύριος της μοίρας του.
είναι κύριος της μοίρας του.
Τα σφάλ[illegible] κάποιες στιγμές
Τα σφάλ[illegible] κάποιες στιγμές
βρίσκ[illegible] του.
βρίσκ[illegible] του.
αλλά [illegible]ψυχές
αλλά [illegible]ψυχές
μας. βρίσκονται καθόλου στ' άστρα,
μας. βρίσκονται καθόλου στ' άστρα,
αλλά στις προσκυνημένες ψυχές
αλλά στις προσκυνημένες ψυχές
μας.
μας.

Θερσίτης
χώρος ραδιουργίας και ανατροπής
Νέστορος και Ευαγγελιστρίας, Ίλιον
για επικοινωνία : sitisther@yahoo.gr